

ХЕДЪР ГРЕЪМ ПОСТЕЛЯ ОТ РОЗИ

Превод от английски: Ваня Пенева, 1996

chitanka.info

ПРОЛОГ

*„Трябва ли всяка девойка да е красавица?
Трябва ли да радва окото на мъжа?
О, не!
Тя трябва само да услажда живота му
и с готовност да задоволява страстта му!“*

15 октомври 1483 година

Сър Томас Тайдуел пееше баладата с пълен глас. Дълбокият му тембър се издигаше мощно към постепенно потъмняващото небе, дъхът му излизаше на тласъци в студения въздух. Младият мъж беше толкова пиян, че когато се разсмя, едва не се прекатури от седлото. И сигурно щеше да падне, ако Джон Плезънс, който яздеше редом с него, не го бе подхванал, за да го задържи. Джон, почти толкова пиян колкото Томас, обгърна с ръка раменете на приятеля си. Като се олюляваха застрашително върху едрите си жребци, двамата продължиха да пеят с пълно гърло неприличния рефрен:

*„Не ѝ трябва красиво лице,
нито прелест и бодър дух,
важното е да подлудява мъжката страст,
да обгръща с готовност огнения меч!“*

Когато Джон се надигна на седлото, Томас отново загуби равновесие и за малко не се строполи на земята. Този път бе подкрепен от предводителя на малката група — Тристан дьо Ла Тиер, втори син на граф Йосташ от Бедфорд Хет. Джон се ухили с благодарност. Тристан вдигна тъмните си вежди, отговори на усмивката и примирено поклати глава. Тримата се връщаха от Лондон, където бяха взели участие в продължителните прения на перовете около възцаряването

на Ричард III. Дали последните действия на Ричард можеха да бъдат оценени като противозаконно завземане на властта? Или трябваше да ги приемат за легитимни и необходими, след като законният наследник, дванадесетгодишно момче, не беше в състояние да управлява страната, изтощена от дългогодишните „Войни на розата“. Защо ли поетите ги наричаха така...

Имаше обаче и друга трудност. Години наред различните крила на фамилията Йорк се бореха за трона и междуособиците не преставаха, дори когато се водеха ожесточени войни с външен неприятел. Макар и с много усилия, семейството на Тристан успяваше да се държи настрана от конфликта. Още съвсем младо момче, Тристан трябваше да се бие под знамената на крал Едуард срещу „създателя на кралете“ Уоруик. Докато управляваше Едуард, в страната цареше спокойствие, макар и относително. Но веднага след смъртта му през 1483 година, Ричард, херцогът на Глочестър, изтръгна короната от ръцете на своя племенник, законен син и наследник на Едуард. Това беше сигнал за нови и нови междуособици и Тристан много добре съзнаваше, че този път няма да му се удаде да запази неутралитет.

— Пей с нас, Тристан! — провикна се Джон. — Нали знаеш думите!

— Знае ги, разбира се — потвърди Томас и намести шапката си. — Само че му липсва чувство. Ох, като си спомня онези красиви дами, меката им, сладка плът! Добре им се порадвахме в кръчмата на Уолкокс, какво ще кажете! — той се обърна към Тристан и обвинително го посочи с пръст. — А ти дори не се докосна до тях! Позор за теб, господарю! Само като си спомня какъв дявол беше преди сватбата... Никой не умееше да изпразва чашата с ейл с твоята бързина. А дамичките тичаха на тълпи подире ти — все едно дали бяха от благородни родове или най-обикновени уличници.

Тристан отново вдигна вежди. Изгледа мълчаливо приятелите си и на лицето му се появи усмивка. Безброй дни, прекарани на седлата, турнири и ожесточени битки за власт между родовете Йорк и Ланкастър бяха направили някогашните момчета, силни и дръзки мъже, бяха укрепили мускулите и сърцата им.

Върху раменете на Тристан тегнеше тежък товар. И Томас, и Джон бяха родени в земите на баща му. Граф Йосташ можеше по всяко време да събере поне хиляда души под знамената си. Полята и горите

му се простираха чак до хоризонта, много по-далеч, отколкото стигаше погледа. Вълната, която се произвеждаше във фермите му, беше известна дори отвъд Канала.

Един ден, братът на Тристан щеше да наследи титлата на баща си и да стане господар на обширното имение. За разлика от повечето по-млади синове, Тристан не пожела да се посвети на Църквата. Вместо това, той получи значителна част от земите на Бедфорд Хет. Йосташ беше освободил всички свои крепостни и сега те работеха по нивите му като свободни арендатори. Тристан можеше да разчита на верността на няколко стотици селяни. Имаше и свои собствени васали като Томас и Джон, които му бяха предани до смърт.

Още от най-ранна младост Тристан живееше със съзнанието за голямата си отговорност. Обичаше да пирува с приятелите си, но нито веднъж не си позволи да се напие до безсъзнание. Никога не беше преставал да се интересува от политика и не забравяше, че благородниците са лоялни към господаря си понякога доброволно, понякога по принуда, но тази лоялност винаги се заплаща много скъпо.

Докато яздеше начело на малката група в този мрачен есенен ден, в сърцето му цареше мир. Ала някъде дълбоко скрито оставаше предчувствието за скорошни безредици, което никога не го напускаше. Ричард бе отнел короната от племенника си, беше се провъзгласил за крал и повечето приближени одобряваха действията му. Всички съзнаваха, че английското кралство има нужда от силна ръка.

Тристан също беше променил първоначалното си мнение. Видяното в Лондон го убеди, че е по-добре страната да се управлява от по-възрастния, по-опитен Ричард — поне докато законният наследник достигне необходимата зрялост, за да се възкачи на трона. Засега момчето беше просто един свит книжен червей.

Много скоро обаче престолонаследникът и малкият му брат изчезнаха от затвора Тауър. Пуснаха се слухове, че Ричард е наредил да ги убият. Като син на уважаван пер, Тристан настоя децата да бъдат доведени в двореца. Ричард се опита да го успокои с всевъзможни обяснения, които обаче не успяха да го заблудят. Точно по това време Бъкингам, най-близкият помощник на Ричард преди завземането на властта, се отметна от приятеля си и вдигна бунт в южната част на страната. Тристан отказа да се бие за новия крал и открито му заяви, че ще вдигне оръжие срещу предателя, само когато Ричард докаже

невинността си в изчезването на двете момчета. Ето как стояха нещата, когато тримата решиха да се приберат у дома — Томас и Джон напълно пияни, Тристан развеселен, но както винаги нащрек. Изпитваше силно желание да види по-скоро големия замък, завършен само преди месеци. Постройката разполагаше с всички необходими удобства, но и със средства за отбрана. Там го очакваше съпругата му Лизет.

— Погледни лицето му, Джон! — провикна се ядосано Томас. — Нашият приятел е загубил вкуса си към веселите пиршества и красивите жени. Вече е способен да мисли само за нея.

Джон избухна в смях.

— Е, и аз щях да мисля само за нея, ако беше моя...

— Но тя му е *законна съпруга* — разсърди се още повече Томас. — Не разбираш ли какво означава това? Всички съпруги са изнежени дребни същества с благородна кръв, които не внасят в брака нищо, освен богатството си. Тристан, мили ми приятелю, нима можеш да се забавляваш със собствената си съпруга? Само уличниците в кръчмите са способни да доставят радост на мъжа!

Тристан се изсмя, подкара коня си по-бавно и обгърна с ръка раменете на младежа.

— Лъжеш се, момко. Уличницата продава любовта си и никога не може да ми даде онова, което с готовност ми дарява жена ми. Тя ме обича, глупчо. Посреща ме с бурна радост, когато се връщам у дома. И е толкова красива с блестящите си очи. Не, Томас, вече не бих могъл да пожелая никоя друга. Моята жена ухае толкова сладко, кожата ѝ е чиста като пролетен полъх, а твоите уличници вонят на обор.

— Господи, бракът го е развалил напълно! — простена театрално Томас и се обърна за помощ към Джон. Тристан отново избухна в смях и отметна глава назад. Джон го изгледа ухилено. В падащия мрак очите на графа изглеждаха черни като нощта, макар че обикновено блестяха в индиговосиньо.

Наистина, Тристан и Лизет бяха двойка, достойна за завидане. Женитбата беше уредена от родителите им още когато бяха деца. От сватбата бяха минали почти шест месеца и двамата живееха щастливо в новото си жилище — високият, силен като мечка и впечатляващ с красотата си Тристан и нежната, крехка Лизет с блестяща черна коса,

мек нрав, мелодичен глас и лице на ангел. Щастието им беше пълно, защото скоро щяха да се сдобият с първа рожба.

Томас извъртя очи към небето.

— Вече почна да се изразява като поет! Божичко, Джон! — после погледна с обич мъжа, на когото дължеше васална вярност, и продължи: — О, да, тя е красива, Тристан, сладка и добра. Но аз ти говоря за други удоволствия...

— Какво знаеш ти за щастието на Тристан? — прекъсна го весело Джон. — След като те ожениха за богатата вдовица с мустаци!

Тристан не можа да удържи смеха си. Наистина, жената на Томас беше дъщеря на богат търговец и грозна като нощта, но притежаваше остър ум и умееше да се шегува. Тристан много я харесваше. Година след сватбата тя бе дарила съпруга си със здрав, силен син и Томас нямаше от какво да се оплаква.

— Чумата да те тръшне, Джон! — изкреця разярено Томас. — Надявам се бъдещата ти жена да бъде целомъдрена като монахиня!

Джон понечи да протестира, но думите замръзнаха в устата му, като видя смръщеното чело на Тристан. Огледа се и веднага разбра какво е събудило недоволството на господаря му. Бяха стигнали границата на земите му и пред тях се чернееше опожарена селска къща. Пожарът беше причинен нарочно, в това нямаше съмнение въпреки мрака. Над руините се виеха кълба дим. Тристан пришпори жребеца си, Джон и Томас, моментално изтрезнели, препуснаха след него.

Щом стигна пред къщата, Тристан скочи от коня, наведе се над падналия на земята старец и опипа врата му. Когато се надигна, по пръстите му лепнеше топла кръв. Джон и Томас също слязоха от седлата. Тристан отиде с бързи крачки до димящите развалини, спря на прага и се огледа внимателно. Когато го последва, Джон смаяно установи, че преди да запалят хижата, нападателите са изпотрошили цялата покъщнина.

Томас, който оглеждаше наоколо, внезапно изпусна шумно дъха си. Бе открил труп на жена. Тристан изтича при него и коленичи в праха. Жената беше разсъблечена и брутално изнасилена. После я бяха захвърлили в пламъците.

— Господи, защо? — прошепна дрезгаво мъжът. — Нед беше само един обикновен селянин, ореше мирно нивите си, а жена му

Едит...

Томас и Джон прочетоха страха в очите на господаря си и в сърцата им се надигна страшно подозрение. Без да каже нито дума повече, Тристан се втурна към коня си и се метна на седлото. Само след миг малката група препускаше в галоп по пустия път.

Подло нападение, чиито жертви бяха станали бедни, невинни селяни... Какво ли ги очакваше в замъка? Буци торф хвърчаха изпод копитата на конете. Скоро тримата ездачи подминаха и други опожарени къщи. Полята бяха изпотъпкани, селските хижи подпалени, градините изкоренени, оградите счупени. И навсякъде трупове...

Най-после стигнаха пътя, който водеше към замъка, красивата нова сграда, издигната за мирен живот. Онемял от ужас, Тристан се взря в убитите рицари. Мостът над обграждащия замък ров, беше осеян с трупове, а любимите на Лизет лебеди плуваха обезглавени в окървавената вода.

Най-после тримата влязоха в двора и скочиха от седлата. Пред вратата на замък лежеше верният капитан на стражата, рухнал на земята след ожесточена битка с нападателите. Тристан коленичи и повдигна окървавената му глава.

— Сър Филдинг! Аз съм, Тристан. Виждате ли ме? Можете ли да говорите?

— О, господарю... — гласът на мъжа пресекваше от болка. Ръката му стисна конвулсивно десницата на новодошлия. — Простете ни! — изпъшка той. — Не успяхме да ги отблъснем. Въоръжени мъже без опознавателни знаци и флагове нахлуха в замък, започнаха да рушат и да палят, убиваха всички наред — без да кажат защо... — в очите му блестяха сълзи.

Тристан побърза да го успокои.

— А съпругата ми, сър Филдинг?

— Не знам какво е станало с нея...

Следван по петите от Джон, Тристан се втурна като безумен към голямата зала, над която витаеше призракът на смъртта. На прага лежеше една от камериерките на Лизет, полите ѝ бяха заметнати през главата, младото тяло обезобразено до неузнаваемост. Какво ли беше преживяла преди смъртта си? Постовете бяха нападали сред локви кръв. Навсякъде се виждаха издъхнали и умиращи.

— Лизет! — изкрещя Тристан, разкъсван между страха и надеждата. Изтича нагоре по стълбата и започна да претърсва стая след стая, повтаряйки непрекъснато името на жена си. Намери я едва в малката детска стаичка, подредена за бъдещото им дете. Лизет беше коленичила пред детската люлка, едната ѝ ръка висеше безсилно върху резбованата рамка, сякаш се беше вдигнала да помилва спящото дете.

— Лизет! — прошепна съкрушено мъжът. Вече нямаше защо да крещи. Произнесе името ѝ като пламенна молитва, като горещ зов. Неспособен да се помръдне от прага, Тристан трябваше да стисне здраво зъби, за да се раздвижи и да отиде при жена си.

Колко спокойно беше лицето ѝ! Дали пък... Той коленичи, прегърна я и главата ѝ падна назад. От шията ѝ капеше кръв.

— Лизет! — този път в гласа му имаше дива болка. Без да съзнава какво прави, той я залюля като бебе в силните си ръце.

Не смеещ да пристъпи навътре, Джон наблюдаваше безмълвно страшната сцена и не отваряше уста да заговори, макар че господарят на замъка трябваше да узнае цялата горчива истина.

Най-после Тристан приглади назад черната коса на мъртвата си съпруга, обърна се към приятеля си и в гласа му прозвуча ледено, мъртвешко спокойствие:

— Кажи ми всичко.

Джон преглътна конвулсивно.

— Джефри Ментейт лежи ранен в залата пред камината. Замъкът е бил нападнат без всякаква причина, без предупреждение. Нападателите помитали всичко по пътя си. Нашите се били смело, но не устояли... — гласът му пресекваше от божа.

— Кажи ми всичко, по дяволите! — изкрещя Тристан.

— Баща ти също е убит. Брат ти, жена му, малкият им син...

Тристан се свлече на пода, без да изпуска Лизет от обятията си.

По дрехите му се стичаше топла кръв. Кръвта на нероденото му дете.

От ъгъла се чу тих плач. Джон се втурна да види какво става и зад преобърнатия шкаф откри една от камериерките на Лизет. Останало без сила, момичето се хвърли в ръцете му. Мина доста време, преди да се успокои и да заговори:

— О, милорди! Ако знаете как господарката пищеше и молеше за милост! Нападнаха я като глутница вълци в коридора, но не им беше

достатъчно да я изнасят. Молеше ги на колене да я пощадят, да не убиват нероденото й дете! Довлякоха я тук и тогава...

Тристан внимателно положи тялото на жена си на пода и онова, което видя, смрази кръвта му. Палачите бяха изтръгнали детето от утробата на майката! Момченцето му трябваше да се роди само след три месеца...

Джон проследи погледа на господаря си и замръзна на място.

— Всемогъщи Боже!

Без да каже ума, Тристан вдигна жена си и детето, отнесе ги в спалнята си и ги положи на голямото легло. Джон се опита да успокои прислужницата, като я увери, че нападателите са изчезнали. Остави я в спалнята да бди над господарката си и забърза след Тристан, който тичаше надолу по стълбата. Настигна го чак при сър Филдинг.

Една жена, която беше успяла да се скрие в гората по време на нападението, тъкмо превързваше раната му.

— Един от разбойниците каза, че това ще ви е за урок, лорд Тристан. Каза, че така никога вече няма да питате за двете момчета в кулата. Ричард щял да бъде много доволен от този богат на събития ден.

— Господи! — прошепна стъписано Джон. — Не вярвам, че кралят е в състояние да извърши такова пъклено дело!

Филдинг се надигна олюлявайки се.

— Може би не, но когато някой негодник е решен да завоюва благоволенieto на короната, той действа на своя глава...

— Кога тръгнаха? — попита задавено Тристан. — И накъде?

„Защо не се опита да си поплаче, каза си с болка Джон. Никой не може да изтърпи такива адски мъки. Само сълзите са в състояние да го облекчат.“

Ала очите на младия вдовец, на новия граф Бедфорд Хет, останаха сухи. Той изслуша с каменно лице думите на Филдинг и даде нареждания на хората си. Междувременно, дворът се беше напълнил с войници. Пристигнаха постове от северната граница, жените започнаха да превързват ранените. Селяните, занаятчиите и слугите, избягали от нападателите, също дойдоха да подкрепят лорда си.

Нямаше нужда от много думи. Скоро беше съставен малък конен отряд, готов да преследва нападателите. Някои от ранените също се присъединиха към него. Тристан застана начело на войниците и ги

поведе по следите на убийците. Настигнаха ги малко след полунощ. Макар че не бяха много на брой, гневът им вдъхна неподозирани сили. Окрилени от дива жажда за отмъщение, те размахваха мечовете и боздуганите си и следваха примера на лорда си, който безпощадно сечеше неприятелите.

Само трима останаха живи, жалки страхливци, които се свиваха уплашено, защото знаеха, че не могат да се надяват на милост. Когато ги подложиха на разпит, започнаха един през друг да твърдят, че не са виновни за убийството на Лизет и нероденото бебе.

— Кой заповяда нападението? — попита ледено Тристан.

След кратко колебание един от мъжете отговори:

— Сър Мартин Ландри, който преди малко падна пронизан от вашата ръка, лорд Тристан. Моля ви, проявете милост! Той ни увери, че кралят е дал благословията си за това дело.

Тристан още не вярваше, че Ричард е в дъното на тази безмилостна разправа. Кралят се гневеше и може би желаше да си отмъсти, но никога не би позволил да постъпят така с невинни жени и деца. От друга страна обаче, той носеше вина за смъртта на собствения си племенник. Сигурно беше заповядал да нападнат Бедфорд Хет, без да помисли докъде ще стигне в престараването си, изпълнителят на желанието му.

— Какво да правим с тия? — попита хрипкаво Джон.

Стоящият до него Томас все още не беше дошъл на себе си. И неговата жена, грозната, но остроумна и забавна майка на сина му, бе загинала от ръката на негодниците.

— Милост! — изпищя един от пленниците и Тристан го изгледа възмутено. Но още преди да е успял да каже нещо, Томас вдигна меча си и го стовари върху главата на хленчещия мъж.

Останаха само двама и единият от тях се хвърли на колене пред Тристан.

— Не ме убивайте! Дрю е виновен за всичко! Той нахлу в замъка ви, изнасили жена ви и я уби пред детската люлка...

Изведнъж пленникът замлъкна ужасено. Погледът на младия граф вся в сърцето му смъртен страх. Тристан не можеше да не забележи, че мъжът не е ранен и въпреки това е целия в кръв. Ако не беше между нападателите на Лизет, откъде знаеше какво е станало в детската стая?

— Не съм я убил аз! Дрю е виновен!

— Лъжец! — изкрещя разярено Дрю. — Ти я изнасили пръв, а сега обвиняваш мен!

Отвратен до дън душа, Тристан им обърна гръб. Сърцето му преливаше от омраза.

— И двамата са подли убийци, Тристан — проговори зад него Джон. — Заслужават смърт.

„Бързата смърт е милостива, каза си с болка лордът. Но дори да ги подложат на мъчения, няма да могат да изкупят страшното си престъпление.“

— Обесете ги.

Скоро малкият отряд се отправи към дома. Тристан се оглеждаше с каменно лице и не казваше нито дума. Кървавите локви бяха измити, трупите грижливо облечени и помазани от свещеника. Скоро достопочтеният отец щеше да прочете заупокойните молитви и да положи мъртвите в осветената земя.

През нощта Томас и Джон не се отделиха от Тристан. Господарят на замъка не хапна нищо, не изпи дори глътка ейл. Не можа да затвори очи и не пророни нито сълза. Жаждата за отмъщение пареше вътрешностите му, в гърдите му се надигаше буря.

На разсъмване Тристан целуна пепелявите, студени страни на жена си, поклони се пред телата на баща си, на брат си и снаха си. Целуна с безкрайна болка съпругата на Томас, прегърна още веднъж мъртвата Лизет и глухо нареди да я погребат заедно с малкия им син.

Без да изчака погребенията, той натовари Томас да се грижи за замъка и се отправи на път. Решението беше взето: придружен от Джон, от най-верните си рицари и няколко дузини въоръжени мъже, Тристан потегли към Бретан, за да се присъедини към войската на Хенри Тюдор, претендент за трона от дома Ланкастър, който събираше своите привърженици и се подготвяше да отнеме английската корона от ръцете на Ричард III. Хенри Тюдор щеше да посрещне с отворени обятия този смел войн.

ПЪРВА ГЛАВА

15 август 1485 година

— По дяволите! — изруга Едгар и запрати пергамента в камината, където пламтеше буен огън. После изля гнева си върху пратеника, донесъл тази неприятна вест. — Искате да храня войската, която е тръгнала да се бие с краля ми? О, не, млади човече, аз не признавам този нагъл претендент за трона, тази хилава издънка на Тюдорите! Портите на замъка ми са затворени за него! Кажете това на командира си, как се казваше? А, да, лорд дьо Ла Тиер. И ще удържа на думата си, дори, ако той подпали замъка от всички страни и хвърли тялото ми за храна на лешоядите!

Побледнял като платно, пратеникът се обърна и изскочи от салона. Едгар Левелин, лорд на Едънби Касъл, се ухили доволно и се обърна към дъщеря си:

— Колко жалко, че пратеник не се посреща с изваден меч...

Женевиев седеше пред камината и замислено милваше меката козина на любимото си куче. Преди да отговори на погледа на баща си, тя изгледа подред леля си Едуина и годеника си Аксел.

— Надявам се, че няма да предприемеш нищо повече. Достатъчно е, че изгони пратеника. Всички по-известни херцози, графове и барони се стараят да останат настрана от този спор. Би трябвало да вземем пример от тях и да изчакаме...

— Да изчакаме! — прекъсна я разярено Едгар. Той беше едър мъж с руса, едва започнала да посивява коса, кипящ от сили и енергия, с избухлив нрав. Знаеше обаче, че дъщеря му никога няма да се разтрепери пред него. И сега тя не го направи. — Когато Ричард се възкачи на трона, аз положих пред него клетва за вяност и обещах да го подпомагам винаги, когато стане нужда, с хора и оръжия. И точно това ще направя, детето ми. След няколко дни тръгваме, за да се срещнем с краля и да се разправим веднъж завинаги с онзи жалък Тюдор.

Младата жена се усмихна меко.

— Не помниш ли, че на щандартите на Хенри е изобразен червения дракон на Уелс?

— Никой от уелските лордове не е положил клетва за вярност пред претендента, мила моя. Престани най-после да ме предизвикваш!

Аксел, който стоеше зад стола на Женевиер и се взираше в пламъците, намигна на годеницата си и се обърна почтително към господаря на замъка:

— Милорд Едгар, Женевиер има право. Спомнете си само за Хенри Пърси, графа на Нортъмбрия. Прадядо му падна в бой срещу Хенри IV, дядо му загина в Тоутън, графството беше конфискувано. Пърси успя да си го върне през 1470 година и сега изобщо не го е грижа кой носи короната.

— Той ще застане на страната на Ричард — отговори убедено Едгар.

— Да, но дали ще се бие за краля? — възрази с усмивка Женевиер.

— По дяволите, само да знаеш колко съжалявам, че научих единствената си дъщеря да разбира от политика! — изрева Едгар, но усмивката, с която се обърна към сестра си, го изобличаваше в лъжа. Той се гордееше с ума на Женевиер. Тя беше наследницата на титлата и имението му.

Едуина, която не се интересуваше особено от политика, отговори на усмивката му и отново се приведе над стенния килим, който взеше за спалнята на дъщеричката си. Макар че беше само десетина години по-възрастна от Женевиер, тя беше вече вдовица. След смъртта на съпруга си бе намерила подслон в дома на брат си. Женевиер я обичаше като сестра и двете бяха станали близки приятелки. Едуина, винаги кротка и спокойна, уравниосяваше буйния ѝ темперамент.

Едгар помилва с обич дългата руса коса на дъщеря си и за кой ли път се възхити на красотата ѝ. Очите ѝ блестяха сребърни като лунни лъчи. Момичето му напомняше болезнено за горещо обичаната съпруга, която бе загубил толкова рано. Двете си приличаха и по характер — също като майка си, Женевиер беше горда и великодушна, умна и с изключително съзнание за дълг. Той се приведе над облегалката на стола ѝ и продължи започнатия спор:

— Не забравяй, че и ти беше с мен, когато заминах за Лондон, за да положа клетва за вярност пред Ричард. Да не искаш сега да наруша

дадената дума?

— Не татко, но повечето благороднически семейства ще останат неутрални. Битката ще се проточи с години и накрая може да не остане нито един пер.

— Това не е проблем за новия крал — отбеляза сухо Аксел. — Нищо няма да му струва да провъзгласи нови перове.

— Както и да е, аз се заклях да се бия на страната на Ричард — отвърна Едгар. — И вече е дошло времето да поведе рицарите на Едънби към бойното поле. Разчитам, че и вие ще се присъедините към мен, Аксел.

Младият мъж се поклони в знак на съгласие и Едгар доволно напусна залата. Едуина заяви, че е време да се погрижи за малката си дъщеря и младите останаха сами.

Женевиев наблюдаваше мълчаливо годеника си. Толкова мек по характер, толкова интелигентен, наистина достоен за любовта ѝ. Аксел обмисляше сериозно и внимателно всеки проблем, преди да изкаже мнението си по него, и никога не забравяше да се допита до годеницата си. Той беше най-добрия ѝ приятел и тя се радваше, че ще прекара живота си със съпруг като него. Освен това беше красив, силен рицар с меки лешникови очи и пшениченоруса коса. Най-много я възхищаваше учеността му. Той владееше отлично математиката, знаеше и няколко чужди езика.

Тази вечер обаче лицето му издаваше трудно прикривана загриженост.

— Нещо те потиска, Аксел.

Мъжът я погледна и примирено вдигна рамене.

— Не ми се иска да говоря за това — промълви тихо той и хвърли бърз поглед към Грисуълд, който току-що беше влязъл откъм кухнята, за да запали факлите по стените. Женевиев се надигна и прошумоля с копринените си поли към стареца. Помоли го да донесе малко вино и да ги остави сами. Слугата побърза да изпълни поръчката и дискретно се оттегли.

Двамата седнаха на масата и Женевиев бавно наля вино във високите чаши. Нямахше намерение да настоява. Годеникът ѝ сам щеше да каже какво не е наред.

— Разбира се, аз никога няма да застана срещу баща ти — започна колебливо Аксел. — Аз също съм се заклял да служа вярно на

Ричард. Но как да се подчинявам на един крал, който е заповядал да убият собствените му племенници?

— Това не е доказано Аксел, не е сигурно дори дали момчетата са мъртви.

Женевиев не беше забравила срещата си с краля. Макар нисък и слаб, Ричард се отличаваше с дълбоки, блестящи очи и остро изсечени черти на лицето, които ѝ бяха направили силно впечатление. Този човек съзнаваше напълно размера на отговорността си. Женевиев смяташе, че възкачването му на трона в никакъв случай не е било противозаконно. Цяла Англия беше против семейство Уудуил, от което произхождаше племенникът му, „законният“ наследник. Безброй хора, най-вече търговци, умоляваха Ричард да поеме властта, да възстанови законността и реда, да осигури нов разцвет на занаятите и търговията.

Не, кралят беше достоен мъж и тя не можеше да повярва, че е способен на убийство. След като беше коленичила пред него в Лондон, тя също му дължеше лоялност. И това нямаше да се промени, докато противниците му не докажеха, че е виновен за смъртта на младите принцове. Гласът ѝ прозвуча едва чуто:

— Дали някога ще узнаем истината?

Аксел улови ръката ѝ и се усмихна тъжно.

— Това няма значение. Засега Ричард ще управлява. Вярно, Хенри вече е в Англия с войските си, но дори уелските лордове, които му обещаха подкрепа, не се наредиха под знамената му. Войската на Ричард е многобройна и... О, Женевиев, стига вече сме говорили за политика! Сватбата приближава и аз се надявах да се възползвам от усамотението ни, за да ме зарадваш с описанието на булчинската си рокля.

— Ами, какво да ти кажа, тя е сребърносива и е наистина прекрасна. Едуина я обшива с перли. Никога не си виждал нещо толкова прелестно...

— Жената, която ще носи роклята е много по-красива от всички кадифета, коприни и перли по света — прекъсна я той и нежно целуна ръката ѝ.

— Ти си непоправим ласкател — отвърна с усмивка Женевиев.

Двамата поприказваха още малко, докато Аксел се извини, че е време да обсъди някои неща с баща ѝ. След няколко дни щяха да потеглят на път, за да се присъединят към войската на Ричард, и за

днес беше предвиден военен съвет. След като я целуна за сбогом, той излезе от залата и я остави сама пред пламтящите цепеници в камината.

Ама че упорит беше баща ѝ! Нищо не можеше да разклати убедеността му в собствената правота. Половин Англия щеше да остане настрана от междуособиците, но Едгар държеше да участва на всяка цена.

Внезапно в гърдите ѝ се надигна леден страх. Ами, ако обичният ѝ баща намереше смъртта си на бойното поле?... Не, войната сигурно нямаше да трае дълго. Кралят скоро щеше да прогони врага отвъд канала. И все пак... Сърцето ѝ се блъскаше като лудо.

— Какво си се замислила? Днес просто не приличаш на себе си.

Женевиев се обърна и с въздишка призна:

— Страх ме е, Едуина.

Леля ѝ потрепери от ужас. Тя също изпитваше силен страх, още откакто слуховете за нахлуването на Хенри Тюдор бяха стигнали до Едънби Касъл. Едуина застана пред камината и сложи ръка на рамото на Женевиев.

— Видях от прозореца, че Едгар, Аксел, сър Гай и сър Хъмфри са свикали военен съвет в двора. Доколкото познавам брат си, той гори от желание да съобщи на краля, че скоро ще се присъедини към войската му.

— Никога досега не съм се страхувала за живота му. О, Едуина, толкова го обичам!

— Ричард няма да допусне да му се случи нищо лошо. Но каквото и да стане, ти не си в състояние да го спреш. Такива са мъжете. Готови са на всичко за честта си.

— А жените не са ли?

Едуина отиде с усмивка до голямата маса и си наля чаша вино.

— Понякога се налага да пожертваш честта си.

— Какви ги говориш? — провикна се възмутено Женевиев. — Та нали точно ти ме научи, какво означава женска чест и достойнство!

— О, да, и продължавам да се смятам за почтена жена — обясни тихо Едуина и вдигна чашата си за наздравица. — Ала любовта е много по-важна. Обичам дъщеря си повече от всичко на света. И ако честта на Едгар е цената за живота или сигурността на детето ми, аз съм готова да платя. И ти ще го разбереш, когато имаш свои деца.

Женевиев се обърна отново към огъня.

— Разбира се, че знам какво значи любов...

— Е, да, нали си имаш Аксел... Хубаво ли беше да останеш насаме с младия рицар?

— Естествено. Разговаряхме много оживено.

— Сигурна съм, че сватбеното празненство ще бъде много весело. Страх ли те е?

— Малко — призна Женевиев.

— Но не изпитваш колебание. Винаги съм казвала, че баща ти направи много добър избор. Аксел е прекрасен момък.

— Не, не се колебая, само... — страните на Женевиев пламнаха. — Той ме уважава, а аз му се възхищавам. Обичам го толкова много. Често си представям как вечер ще седим пред камината, ще пием вино, ще разговаряме за разни неща или ще се храним заедно. Но има и още нещо...

— И какво е то? — осведоми се любопитно Едуина.

— Откъде да знам! — провикна се отчаяно Женевиев, скочи на крака и прегърна леля си. — Нещо, за което се пее в балади и сонети... Дали ще дойде от само себе си, когато се омъжа, Едуина? Сигурно е истинско чудо... Какво ли е това тайнствено чувство, да копнееш ден и нощ за мъжка ласка?

— Ти май си влюбена в представата си за любовта. Разбери обаче, че истинската любов е тиха, дълбока и трайна. Онова, за което говориш ти...

— Да?

— Това е страст — обясни смутено Едуина и приседна на обичайното си място. Посегна към иглата и се загледа мечтателно пред себе си. Но после разтърси глава. — Не се стреми към нея, Женевиев. Страстта носи само нещастие. Радвай се, че Аксел е толкова мек и деликатен.

— А ти преживяла ли си страстта, Едуина? — попита плахо Женевиев и коленичи в краката ѝ.

Лелята се вгледа изпитателно в сребърносините очи на племенницата си и онова, което прочете в тях, събуди в душата ѝ известни съмнения. Дали Аксел беше подходящ съпруг за Женевиев? Разбира се, той беше безупречен рицар, макар че беше по-скоро учен,

отколкото войн и може би щеше да бъде твърде мекосърдечен за този огнен темперамент...

Едуина разтърси глава и се опита да се върне в действителността. Трябваше да отговори на въпроса.

— Ще се опитам да ти разкажа за първата си среща със страстта — започна с усмивка тя. — Тогава просто не проумявах как някой е в състояние да съчинява любовни стихове. Но по-късно...

— Значи в брака си открила истинската страст и си имала възможност да ѝ се наслаждаваш? О, Едуина! И аз искам същото. Искам мъж, който да ме обича, както Ланселот боготвори Гуинивийър, както Парис обожаваше своята Елена!

— Това е разрушителна страст — промърмори предупредително Едуина.

— Не, това е романтична любов — възрази твърдо Женевиев. — Дали ще я намеря в брака?

Как да отговори на този въпрос? Самата Едуина никога не беше изпитвала чувството, което вдъхновяваше поетите, което отнемаше съня на жената и караше сърцето ѝ да бие като лудо. Бракът ѝ беше спокоен и щастлив. Тя не познаваше истинската страст, но толкова по-добре беше опознала мъчителната самота след смъртта на Филип. Без да знае какво да каже, тя избягна погледа на племенницата си и се престори, че оправя обърканите конци.

— Ти се разбираш много добре с Аксел и...

Внезапно вратата на голямата зала се отвори с трясък и вътре нахлу Едгар, следван по петите от Аксел, сър Гай и сър Хъмфри.

— По дяволите, няма да търпя това! — изгърмя той, треперещ от гняв, захвърли ръкавиците си върху масата и изкрещя на Грисуълд да донесе студено печено и ейл.

— Какво е станало, татко? — извика Женевиев, скочи и изтича при него. После погледна въпросително стария приятел на Едгар, сър Хъмфри, и верния другар на Аксел, красивия и млад сър Гай.

— Да знаеш, че ще накарам този Тристан дьо Ла Тиер да съжалява горчиво, че се е родил! Виж каква вест ми е изпратил, дъще!

Женевиев се обърна към Аксел с високо вдигнати вежди, но годеникът ѝ само присви рамене и ѝ кимна да прочете писмото. Девойката хвърли бегъл поглед към счупения печат и разви смачкания

пергамент. Почеркът беше красив, цивилизован, съобщението — безсрамно и дръзко.

Посланието беше адресирано до Едгар Левелин, херцог Едънби.

„Уважаеми лорде, аз, Тристан дьо Ла Тиер, верен привърженик на Хенри Тюдор, ви моля най-настоятелно да се осъзнаете и да застанете на страната на Хенри с всичко, което притежавате — с титлата си, с именията и с честта си. Ако предоставите на негово разположение замъка и рицарите си, владенията ви ще останат непокътнати. Готов съм да се закълна в това, сър. Нямам думи, за да изразя колко важно ще бъде за вас, да посрещнете любезно Хенри Тюдор, наследника на английската корона от рода Ланкастър. Затова ви моля, сър, отворете портите и ни поздравете с добре дошли на масата си.

Приемете дълбоките ми почитания.

Тристан дьо Ла Тиер, граф Бедфорд Хет,
по поръчение на Хенри Тюдор и дома Ланкастър.“

Женевиев изгледа стъписано баща си.

— Какво нахалство! — не можа да каже нищо повече. Студена тръпка пробяга по гърба ѝ, сякаш беше видяла призрак да изскача от студения си гроб.

— Това е отвратително! — изрева ядно Едгар. — Този Тристан дьо Ла Тиер ще получи достоен отговор. Аксел! Изхвърлете пратеника навън и зарезете всички врати! Сър Гай, повикайте свещеника! Нека благослови оръжието ни. Хъмфри, ние с вас ще се погрижим за муниции. Трябва да побързаме, за да отблъснем този дързък пратеник на дявола и да го върнем по-скоро в ада, където му е мястото.

— Татко... — започна Женевиев, но Едгар само я потупа по рамото и се отдалечи с големи крачки. Аксел хвърли бърз поглед през рамо към годеницата си и последва лорда си.

Без да съзнава какво прави, Женевиев протегна ръка, за да задържи мъжете, но закъсна. В залата бяха само двете с Едуина, която уплашено притискаше с ръка сърцето си.

— Господи, какво ли ни чака!

Когато падна мрак, вече знаеха. Едънби се биеше на страната на английската корона, още преди да е започнала истинската битка. Замъкът беше обкръжен от войниците на Хенри, мощни оръдия, катапулти и тарани бяха струпани пред стените му, за да го обстрелват. Засега здравите стени изглеждаха непревземаеми. През цялата първа нощ стрелците на Едгар обсипваха неприятеля с горящи стрели, за да го държат на разстояние. По стените се стичаше вряща смола. От отсрещната страна палеха барут, мятаха по портите камъни и големи парчета скала. Ковачницата се запали и изгоря до основи. После и кожарницата бе изравнена със земята, жертва на огъня станаха още няколко дървени постройки. Ала Едънби беше силна крепост, устояла на множество страшни обсади. Едгар беше уверен, че войниците на дьо Ла Тиер няма да останат дълго под стените му, защото Хенри имаше нужда от тях в похода срещу Ричард.

Втората нощ мина без особени събития. На разсъмване нападателите се хвърлиха в атака. Късно следобед в двора се появи нов пратеник с послание от Тристан дьо Ла Тиер, който настояваше Едънби най-после да се предаде.

„Знаете ли, сър, колко много ми се иска да напусна по-скоро това място! Поведението ви засегна болезнено Хенри и той заповяда да завладеем замъка на всяка цена. Обясни ми, че между рода Тюдор и рода Левелин има отдавнашни роднински връзки и че много го боли, дето сте го посрещнали с изваден меч, вместо с добре дошъл. Още веднъж ви заклевам, сър, предайте се, защото имам заповед да не щадя никого в тази крепост, ако бъдем принудени да я вземем със сила.

Тристан дьо Ла Тиер.“

Побеснял, Едгар захвърли пергаментна настрана.

— Какъв глупак! *Ние* сме тези, които няма да пощадят никого! Толкова ли не проумява, че крепостта ми е непревземаема?

Очевидно не, защото оръдията и катапултите продължиха да обстрелват крепостните стени и на третия, и на четвъртия ден.

Късно вечерта, Женевиев се изкачи на бойниците с баща си и Аксел, и огледа лагера на нападателите. Ако се съдеше по разположението им, на следващия ден възнамеряваха да атакуват портите с дебели греди и да се изкатерят по стените. Каква дързост!

Женевиев се вслушваше в стоновете на ранените, в хълцанията на овдовелите жени и осиротелите деца, и сърцето ѝ замираще от болка. Няколко външни постройките продължаваха да тлеят и димът пареше очите ѝ.

Господи, как мразеше този Тристан дьо Ла Тиер! Как бе посмял да се появи пред портите на дома ѝ, да обсади Едънби? Тя го мразеше с цялото си сърце, но и се боеше от него, защото подозираше, че замъкът няма да устои дълго на силната му войска. Само, ако баща ѝ не беше изпратил войници на Ричард...

— Трябва да потърпим — прошепна Аксел, залови се за каменния парапет и се вгледа в безбройните лагерни огньове. — Да изчакаме и да се надяваме, че Хенри ще поведе войската си на бой срещу Ричард и ще вземе със себе си и рицарите на дьо Ла Тиер, преди да са ни причинили по-голяма вреда. Кралят разполага с голяма войска и сигурно ще победи Хенри. Това е спасението ни.

Ала Едгар беше изковал друг план. Присвитите му очи оглеждаха внимателно едно слабо място на стената, където неприятелят можеше да се изкачи без особени усилия.

— Тази нощ трябва да се промъкнем в неприятелския лагер и да намалим преимуществото им в жива сила.

— О, не, татко! — възрази стреснато Женевиев. — Ти си господар на Едънби и не бива да рискуваш...

— С какви очи ще изпратя хората си на бой, ако не ги водя сам? — отговори тихо бащата и прегърна дъщеря си. Погледна Аксел над главата ѝ и младежът се отдалечи мълчаливо. Едва когато годеникът ѝ изчезна, Женевиев осъзна, че баща ѝ вече е организиран нападателния отряд. Едгар я погледна в очите и се усмихна.

— Не се страхувай, детето ми. Всемогъщият е на моя страна и неприятелят ще бъде разбит.

Женевиев напразно се опита да отговори на усмивката му. Прегърна го и двамата се върнаха в двора. Там го изчака да се

прехвърли безшумно през стената, следван от неколцина мъже, за да нападне вражеския лагер под защитата на мрака.

Когато се обърна към крепостния вал, Женевиер видя Аксел. Срещна погледа му и се постара да изрази с очи цялата любов, която изпълваше сърцето ѝ. Изпрати му въздушна целувка, той се затича надолу, хвърли се към нея и я притисна в обятията си. Целуна жадно разтворените ѝ устни и изпрати горещи вълни по цялото ѝ тяло.

После внезапно я пусна и нощта го погълна. Женевиер се усмихна през сълзи. „Ето каква била страстта, помисли си тя. Сигурно това е любовта, този сладостен копнеж, парещото желание за все нови и нови целувки...“

Това прозрение я накара да се почувства самотна като никога досега. Едуина беше при малката си дъщеря и ѝ пееше, за да заспи. Свещеникът не можеше да ѝ прави компания, защото твърде много тежко ранени войни чакаха последното миросване.

Женевиер беше сама в тишината... Но много скоро прозвуча пронизителен вик. Битката започна. Трепереща от страх, младата жена чакаше. Не знаеше колко време е минало, когато завръщащите се в двора мъже довякоха пред краката ѝ едно мъртво тяло.

— Аксел! О, Господи, не!

Мъжете сведоха глави, за да отдадат последна почит на загиналия. Сър Хъмфри се покашля и я увери, че Аксел се е сражавал храбро с многочисления враг. Женевиер коленичи, все още не можейки да повярва, помилва хлътналата буза на мъртвия и се вгледа като замаяна в окървавените си пръсти. На гърлото зееше дълбока рана от меч.

Не, ужасът на тази нощ още не беше свършил. Отчаян до дън душа, сър Гай ѝ съобщи, че лорд Едгар не се е завърнал с хората си. Младият рицар се приготви да излезе отново навън, придружен от сър Хъмфри, за да намери лорда си. В този миг Женевиер се намеси и решително настоя да поеме командването.

— В отсъствие на баща ми крепостта е под мое разпореждане — заяви хладно тя. И, макар че мъжете се възпротивиха енергично, девойката се прехвърли през стената и затърси отчаяно между трупите. Много скоро откри смъртно ранения господар на Едънби. Слава Богу, още дишаше. Женевиер изхълца, падна на колене и прегърна изстиващото тяло. После внимателно изтри кръвта с голата

си ръка. Устните ѝ зашепнаха пламенна молитва. Баща ѝ трябваше да живее. Ако оцелееше, всичко щеше да свърши добре.

— Милата ми дъщеричка. Сладкото ми детенце, ангелчето ми...
— хъркаше раненият. Треперещите му пръсти се плъзгаха по бузата ѝ.
— Сега ти си господарка на Едънби...

— Не, татко, не, ей сега ще превържа раните ти!

— Достатъчно беше, че ги окъпа със сълзите си — прошепна меко той. — Дойде времето да напусна този свят, но ти оставям своята гордост, своята чест и лоялност. Бъди смела, дъще моя, грижи се за хората, които ти служат. И не се предавай — никога! Не искам верните ми поданици да умират напразно. Трябва да победиш, Женевиер. Аксел ще бъде до теб...

Гласът му пресекна, очите се изцъклиха. Женевиер изплака и притисна до себе си мъртвото тяло. Баща ѝ не знаеше, че Аксел го е изпреварил. Тя бе останала съвсем сама.

Сър Гай изтича при нея и я издърпа да стане.

— Моля те, Женевиер, трябва да се върнем в замъка! Тук дебне неприятелят...

— Не! Нима мислиш, че ще оставя татко на лешоядите?

Двамата отнесоха Едгар в двора. Женевиер се изкачи на бойницата и вдъхна дълбоко хладния нощен въздух. По бузите ѝ се стичаха горещи сълзи. Докато се вглеждаше с невиждащи очи в мрака, тя се закле пред духа на мъртвия си баща, че никога няма да се предаде. Също така пламенно се закле на годеника си, че смъртта му и краят на любовта им не са били безсмислени.

— Дьо Ла Тиер! — изкрещя като безумна тя. — Тристан дьо Ла Тиер! Аз ще те унищожа, обещавам ти!

После изтощено облегна глава на каменния парапет. Въпреки смелото решение, куражът заплашваше да я напусне. Дьо Ла Тиер щеше да я нападне още утре сутринта. А тя нямаше какво да му противопостави...

Не, тя щеше да намери начин да устои. Никога нямаше да се подчини на чуждата воля.

ВТОРА ГЛАВА

Огненото кълбо полетя към небето, заслепяващо като слънце. След малко падна голям камък — увит в лен, натопен в масло и запален. Зад каменните валове и непристъпни бастиони на Едънби Касъл се разнесоха пронизителни писъци. Оръдието на Тристан продължи да бълва огън, но дебелите стени устояха. Набързо беше построен още един катапулт и в двора настана същински ад. Между пълзящите пламъци и барутния дим, който се стелеше навсякъде, фигурите на мъжете и червените флагове на дома Ланкастър едва се различаваха.

Тристан дьо Ла Тиер седеше на едрия си боен жребец, с тежка ризница и сребърен шлем, на наметката му беше извезана червена роза. От лицето се виждаха само очите, тъмни като нощта. Сега те се присвиха, макар че позата му не се промени. Преживелият безброй битки жребец също не помръдваше. Изведнъж от гърлото му се изтръгна ядна ругатня.

— По дяволите! Защо са толкова неразумни? Защо не се предадат? Няма да търпя повече това безсмислено проливане на кръв.

Джон, който не се отделяше нито на крачка от господаря си, се осмели да възрази:

— Те не уважават наследника на трона като нас, Тристан. Господарят на Едънби няма никакви основания да ни предаде крепостта си — и той като Тристан се надяваше, че кръвопролитното сражение скоро ще свърши. Но изпитваше и дълбоко уважение към смелостта на врага, дори го разбираше.

— Хм... — изведнъж Джон млъкна. Конят под него рухна на земята, убит не от неприятеля, а от едно гюлле, объркало целта. — Ти получи заповед да превземеш тази крепост от един крал, който още не е седнал на трона.

— Много скоро и това ще стане — отговори мрачно Тристан. — Опитай какво ли не, Джон. Търпението на краля свърши, но макар че получих заповед да бъда безмилостен, аз ще се постарая да проявя

великодушие. Ако обаче продължава така, хората ми ще полудеят, а е твърде вероятно и самият аз да съм обезумял, когато най-после се изкача по тази дяволска стена.

— Плячкосване, убийства, изнасилвания — великолепно заповед получихме, няма що! Всъщност знаеш ли, аз също имам нужда от някоя красива сребърна чиния — ухили се Джон. — А когато всичко отmine, ще се отдадем на виното, жените и песните.

Вместо да отговори, Тристан изруга:

— Да вървят по дяволите и замъкът, и гордостта на господаря му! Какво му струваше да се подчини и да се закълне във вярност на Хенри? — той изгледа неодобрително пламъците, които се виеха към синьото зимно небе, бойниците, по които тичаха мъже в тежки ризници и отчаяно се опитваха да потушат непрекъснатото пламващите пожари.

Замъкът беше издигнат на една крайбрежна скала и предната му част беше защитена от отвесна скална стена. Катапултът беше нанесъл значителни повреди на стените, но Едгар все още не даваше признаци, че ще се предаде.

Тристан се обърна към своите уморени, мръсни, оцапани със сажди войници, които пъшкаха под тежестта на оръжията си, и в гърдите му пламна нов гняв. „Предай се най-после, Едънби, помоли се безмълвно той. Няма да ви подлагам на унижения, макар че вие просто не ми оставяте избор. Но аз ще ви победя. Хенри Тюдор ще стане крал на Англия.“

Той беше изцяло на страната на претендента, защото не можеше да прости на Ричард онова, което му беше сторил. Може би, не кралят лично беше заповядал да бъде нападнат и опустошен Бедфорд Хет, но той и само той, носеше вината за жестокото нападение, защото ясно беше показал, че е обиден на семейство дьо Ла Тиер. Тристан беше загубил всичко, което му беше скъпо на този свят. Бяха минали почти две години, но раната в сърцето му не зарастваше. Хенри Тюдор, син на Оуен и наследник на трона по майчина линия, беше твърд, безкомпромисен мъж, но не желаше да пролива напразно кръвта на сънародниците си. За съжаление, Ричард се беше вкопчил в трона като удавник.

Но това положение нямаше да трае дълго. Страната започваше да се обръща срещу него, озлобена от измамите и увъртанията му. Макар

да знаеше, че засега може да разчита на подкрепата на твърде малко английски перове, тъй като повечето предпочитаха да се държат настрана, за да оцелеят, Хенри Тюдор мразеше от дън душа херцог Левелин. Веднага след отказа му да окаже гостоприемство на войските, той заповяда на Тристан да превземе замъка със сила. Когато Тристан го увери, че ще принуди Едгар да се предаде, Хенри се изсмя горчиво и му обясни, че господарят на Едънби подкрепя рода Йорк вече повече от тридесет години.

— Веднъж ме нарече „безумно копеле“ и така мисли и до днес. Той няма да се предаде — не и преди последния остатък от стените му да рухне. Заповядвам ви да го унищожите, Тристан. Бъдете безмилостен, а когато Едънби падне, правете с жителите му, каквото щете — той погледна настойчиво верния си привърженик и добави: — Не забравяйте какво стори родът Йорк на семейството ви.

Не, Тристан никога нямаше да забрави това. От друга страна обаче, той знаеше, че бъдещият крал не би искал пътя му към трона да бъде осеян с безброй трупове. Макар да таеше в сърцето си силен гняв към Едгар Левелин, Хенри желаше да има живи поданици — селяни, които да обработват земята, и лордове, които да плащат данъци. Само, ако Едгар беше изпълнил първоначалната им молба за гостоприемство! Тогаваше да му се наложи да се допита за съвет до Хенри и да получи този безмилостен, непреклонен отговор.

— По дяволите! — изруга отново Тристан. Ако превземеха замъка, хората му щяха да си поискат законната плячка и той нямаше как да им я откаже. Можеше само да се надява, че няма да се пролее твърде много кръв. — Е, няма какво да се прави — въздъхна той и даде знак на Тибалд, който стоеше зад катапулта. Във въздуха се издигна ново огнено кълбо.

Откъм Едънби Касъл се понесоха болезнени писъци, издигнаха се кълба дим, защитниците на стените изтичаха да се скрият, няколко мъже отчаяно мъкнеха кофи с вода. Тристан присви очи и се опита да различи нещо в гъстия пушек. Брустверт^[1] беше опразнен. Стрелците му бяха прогонили и най-смелите войници на неприятеля.

В този момент зад една бойница се изправи самотна фигура. Единственият войн, посмял да се опълчи срещу огъня и всеобщия хаос. Гордо изправен, в блестяща ризница. Тристан примигна изумено. Господи, та това беше жена! Не в ризница, а в бяла рокля. Слънчевите

лъчи пробиха сиво-черните облаци и осветиха развяваща се златна коса...

Ръцете ѝ почиваха върху каменния парапет, очите сякаш отговориха на погледа му. Лицето не се виждаше ясно, но от фигурата ѝ се излъчваше безстрашие. Какво правеше там горе? Къде бяха баща ѝ, братята или съпругът ѝ? Защо и позволяваха да се излага на опасност?

Бедната Лизет беше умолявала на колене нападателите да я пощадят. Напразно. А тази жена сама предизвикваше смъртта. Тристан усети силен порив да я смъкне от бруствера и да я разтърси здравата, за да я вразуми.

— Какво ще заповядате, милорд? — гласът на Тибалд го изтръгна от вцепенението.

— Да дадем ли още един изстрел? — попита и Джон.

— Не, ще почакаме — отговори глухо Тристан и отново се обърна към крепостта. Жената беше изчезнала. — Да им дадем малко време. Нека осъзнаят колко голяма е бойната ни сила, а после ще им изпратим писмо с условията за капитулация.

Изведнъж от стената полетяха безброй запалени стрели. Войниците на Тристан нададоха болезнени викове. Поне десетина мъже се строполиха в праха и умряха на място. Имаше и доста тежко ранени.

— Вдигнете щитовете! — изгърмя гласът на Тристан и надвика шума. За да даде пример, той закри гърдите и лицето си със своя огромен щит, украсен с ястреб и тигър, който го предпазваше сигурно от горящия дъжд стрели. — Тези хора очевидно са решени да се бият до последен дъх. Е, ще изпълним желанието им. Още един изстрел!

В небето се издигна ново огнено кълбо. Тристан нареди на хората си да отведат ранените на сигурно място. Няколко коне също бяха паднали и предсмъртното им цвилене късаше сърцето му.

Надвечер Тристан погледна отново към горящата крепост, но и този път не видя така очаквания бял флаг. Не му оставаше нищо друго, освен да отстъпи. Войската се върна в лагера, защитен от същата скала, която правеше замъка недостъпен. Замъкнаха там и огромния катапулт, отнесоха и носилките с ранените.

Щом стигнаха в лагера, Тристан скочи от коня и влезе в палатката си, следван от Джон. Свали прашната ризница и тежкия

шлем и изми лицето си със студена вода.

Джон наблюдаваше внимателно приятеля си. Високо чело, класически черти на лицето, гъста черна коса, която падаше на вълни чак до раменете, прав нос, изпъкнали скули и упорита брадичка, издялана сякаш от гранит — Тристан дьо Ла Тиер беше наистина красив мъж. От две години насам пълните устни почти не се усмихваха, сините очи бяха помрачени от тъмни сенки.

— Повикай Аларик! — заповяда кратко Тристан и Джон побърза да се подчини.

След малко се появи старият писар, служил вярно още на граф Йосташ. Скръстил ръце на гърба си, Тристан се разхождаше като тигър в клетка и Аларик изчака търпеливо господарят му да заговори.

— Съобщете им, че утре ще атакуваме портите. Да се надяват само на Божията милост, защото аз — граф Тристан дьо Ла Тиер, верен служител на Хенри Тюдор — вече не зная пощада. Нека някой вземе белия флаг и отнесе писмото в крепостта.

Писарят кимна и излезе навън. Тристан се обърна към Джон:

— Ще ни приготвят ли нещо за ядене? Мисля, че ни е останал и още един сандък с бордо. Погрижи се за това, Джон. А Тибалд да се осведоми какво е положението с ранените.

Скоро след това седнаха да вечерят и Тристан разясни на военачалниците си плана за следващия ден. Когато вече приключваха, в палатката нахлу възбуденият Аларик.

— Получихме отговор, милорд! Тази вечер трябва да се срещнете с господаря на Едънби на скалата, в близост до една пещера, която е еднакво далеч от крепостта и от нашия лагер.

— Не отивай, Тристан! — извика Джон. — Това е капан!

— В посланието изрично се казва „В името на нашия господар Исус Христос“ — възрази почтително писарят.

Тристан отпи глътка бордо, поколеба си и взе решение.

— Ще отида. Само трябва да ми дадат някои гаранции, че никой няма да попречи на срещата. И двете страни ще положат тържествена клетва.

— Не можем да имаме доверие на тези хора! — възрази отново Джон.

Тристан остави чашата си на масата и се надигна.

— Вече загубих твърде много войници и не желая да загубя още повече. Ще говоря с лорда на Едънби и ще го накарам да се подчини на условията ми.

След час той беше отново на седлото, без ризница, шлем и меч, само в кончова на ботуша му беше скрит нож. Джон го придружи до мястото, където пътеката започваше да се изкачва към ръба на скалата.

— Бъди предпазлив, приятелю!

— Винаги внимавам, нали знаеш? — усмихна се Тристан, скочи от коня, уви се в наметката си, запали една факла и тръгна нагоре по сипея. Спря пред пещерата и извика: — Едънби! Покажете се!

Като чу тихи стъпки зад гърба си, той се обърна бързо и ръката му се стрелна към ножа, но замръзна напред движението.

Насреща му не идваше мъж, а странната, облечена в бяло жена, която бе видял днес следобед. Косата ѝ блестеше сребърна на лунната светлина. Меки къдрици обграждаха фино очертаното лице и подчертаваха странния блясък на очите.

— Коя сте вие? — попита задавено Тристан. — Дойдох да се срещна с господаря на замъка. Защо ми пращат някакво си момиче?

Гъстите мигли се сведоха над сребърните очи, презрителна усмивка изкриви пълните устни.

— Господарят на замъка бе убит на четвъртия ден от нападението ви.

Тристан се обърна и мушна факлата в една дупка на стената. Преди да заговори, той обиколи бавно младата жена, сложил ръце на хълбоците.

— Така значи, господарят на замъка е мъртъв. А къде е синът му? Или брат му, а може би някой братовчед? Кой е наследникът му?

— Господарка на Едънби съм аз — отговори невъзмутимо непознатата и Тристан едва не я удари през лицето.

— Значи вие бяхте тази, която допусна да се пролее толкова много човешка кръв през тези дни? — изсъска вбесено той.

— Аз? — медноцветните вежди се вдигнаха смаяно. — Не, сър, аз не съм нападала никого. Аз не искам да убивам и да плякосвам. Аз само защитавам онова, което ми принадлежи.

— Аз също не искам да убивам и плякосвам, но вие, лейди, не ми оставихте друг избор.

— Нима ще ми откажете почтена капитулация?

— Не смятате ли, че е малко късно за това? — усмихна се горчиво Тристан. — Хората ми са бесни от гняв и надали ще успея да ги удържа.

Жената вдигна поглед.

— Значи не мога да се надявам на милост?

Мекият ѝ глас събуди в душата му странен, болезнен копнеж. Способността му да обича беше погребана заедно с Лизет и детето им. През последните две години беше разбрал, че любовта е едно, а удоволствието — съвсем друго. Беше желал много жени и винаги бе утолявал жаждата си без насилие. Този път обаче изпита нещо друго. По вените му сякаш се разля огън.

Каква необикновена жена... Опита се да си представи как ли ще се почувства, ако тази копринена руса коса го обгърне целия и меко заоблените устни се впият в неговите. Сребърносините ѝ очи го накараха да забрави за какво е дошъл. Само да можеше още сега да разкъса дрехите ѝ и да я вземе тук, на скалата — за да проникне докрай в тайната на омагьосващия ѝ поглед.

Да, тази жена го възбуждаше, но в същото време го и отблъскваше. Стоеше пред него гордо изправена, студена и равнодушна, не желаше да моли за милост — за разлика от Лизет, която се беше унижила пред мъчителите си, но молбите ѝ бяха останали нечути. Смехът му прозвуча дрезгаво.

— Ако променя мнението си, какво ще ми предложите?

— Себе си.

— Себе си? — повтори развеселено той и пристъпи към нея. — Нима не разбирате, че утре ще пробием главната порта и ще си вземем всичко, каквото поискаме?

Какво беше изумлението му, когато чу задавено хълцане.

— Ако се нахвърлите върху нас като зверове, ние ще се защитаваме отчаяно. Ще се пролее още много кръв, а аз не искам това. Вземете ме за своя жена и крепостта ще бъде ваша, пред очите на всичките ви рицари.

— Да се ожения за вас? — слиса се още повече Тристан. „Да вземе за жена една безсрамна привърженичка на дома Йорк, която защитаваше така упорито крепостта си? Нима някога можеше да забрави стоновите на умиращите войници?“ — Не ми трябва съпруга.

Непознатата сведе поглед и Тристан не видя гнева, блеснал в очите ѝ.

— Аз съм господарка на Едънби, това не може да се промени...

— Простете — прекъсна я учтиво Тристан, — но щом Хенри седне на трона, той ще промени положението ви с едно-едничко драсване на перото.

— Не. Едънби ще остане без господар, само когато сложат главата ми под секирата на палача. Нима вашият Тюдор ще се осмели да отиде толкова далеч? Нима ще обезглави всички, които са имали нещастieto да го посрещнат с оръжие? Тогава палачите в цяла Англия няма да имат нито минута почивка.

Тристан скръсти ръце пред гърдите си и се усмихна подигравателно.

— Ние сме в състояние на война милейди, а аз съм войник на краля, който има право да поиска имота и титлата ви. Вие сте — никоя — заключи твърдо той.

— А вие служите на един незаконен претендент за трона! Истинският крал на Англия е Ричард!

— Това си е ваше мнение, милейди. Във всеки случай, аз ще завладея този замък и без да се оженя за вас — все едно колко сте красива и богата. Затова не ми се предлагайте повече.

Мина доста време, преди Женевиер да отговори:

— Е, добре, тогава няма да бъда ваша жена. Направете ме своя любовница, своя курва — сладката ѝ усмивка го учуди още повече. — Вие сте великият завоевател и можете да постъпите както желаете със законната си плячка, нали?

Тристан я изгледа изпитателно. Каква игра играеше тази жена? Смирението ѝ беше само привидно. В очите ѝ светеше непоколебима гордост, обаче главата ѝ беше покорно сведена. „Е, милейди, каза си развеселено той, ако бяхте някоя кръчмарска уличница, щях да се възползвам от предложението ви още сега. Дали разбирате какво диво желание пламти в слабините ми? Единственото средство да ви забравя завинаги е да ви взема още тук, в пещерата. Но нима мога да пренебрегна факта, че сте ми враг и че ви нямам доверие?“

— Не съм съвсем сигурен дали ме привличате — обясни безстрастно той. — Няма ли и други красиви жени във вашата крепост?

— Какво? — изсъска разярено Женевиев.

— Нали ви казах — не ви намирам особено привлекателна.

— А вие сте отвратителен... — започна вбесено тя, но веднага млъкна. — Лорд дьо Ла Тиер, сега говорим за мира. Ако преговорите се провалят, войниците ви ще си устроят кървава баня в Едънби. Защо сте толкова упорит? Не проумявате ли, защо дойдох тук тази вечер?

— Май се мислите за много великодушна, а? Изисканата дама, готова да се откаже от всички изгодни предложения за женитба и да приеме положението на метреса — само и само да извоюва мир за ближните си...

— Повярвайте, при никакви други обстоятелства не бих омърсила името на семейството си, като стана ваша съпруга — отговори хладно жената.

Тристан избухна в смях, защото той също носеше благородно име и дръзките думи на младата дама бяха в състояние само да го развеселят.

— Очевидно с вас си приличаме много. Вие не искате да обезчестите семейството си, а аз нямам нужда от съпруга, най-малкото от едно дръзко, глупаво момиче, което няма достатъчно разум да приеме поражението си. Но ви моля да ми обясните, защо ми предлагате да ви направя своя любовница. Нима това не е още по-унизително за Едънби?

Женевиев се поколеба, после вдигна рамене. Очевидно беше облякла бялата рокля само за да го омагьоса. Тънката материя очертаваше изкусително меките линии на тялото ѝ.

— Отчаяна съм — призна тихо тя.

Това беше първата искрена дума, която излезе от устата ѝ, каза си Тристан и въздъхна.

— И аз ще ви призная нещо, милейди — все едно за какъв ме мислите, аз не съм привърженик на убийствата и грабежите, и никога не изнасилвам жени. В леглото предпочитам нежност и покорство, и очаквам от жените да ме желаят не по-малко, отколкото аз тях. Вие очевидно съзнавате колко сте красива, иначе нямаше да се държите така предизвикателно, но красотата ви ме оставя равнодушен. На този свят има много красиви жени, не са малко и онези, които не се жертват в името на някакъв измислен дълг, а с готовност се сгушват в обятията на мъжа.

Кръвта запулсира лудо в слепоочията ѝ, но тя все пак успя да надвие гнева си и го дари с ослепителна усмивка.

— Днес ви наблюдавах от бруствера, лорд Тристан. Само вида ви е достатъчен да разбера, какъв буен темперамент се крие във вас. Мисля, че мога да ви дам всичко, което желаете.

— На мен? Та нали съм враг, достоен за презрение? — попита скептично мъжът.

— Никога няма да гледам на вас като на враг.

Тристан ѝ обърна гръб и се загледа надолу към морето. Когато след малко се обърна, в очите му святкаха дяволски пламъчета.

— Задръжте онова, което ми предложихте, милейди. Единственото ми условие е утре да ми предадете крепостта. Богатството ви ще бъде разпределено между хората ми. Ще се постарая да няма повече убити. Ще се опитам дори да огранича похотта на мъжете и да я насоча към уличниците. Така и дамите ви ще бъдат щастливи, и проститутките ще забогатеят.

С тези думи той се обърна и заслиза надолу по склона, но треперещият глас на Женевиев го спря.

— Лорд Тристан! — извика тихо тя. Изтича към него и сложи ръка на рамото му. — Аз... аз...

— Какво има? — близостта ѝ го объркваше. „Отстъпете назад, милейди, каза си злобно той, иначе ще полудея от желание и ще ви взема, макар че ви мразя, както мразя и всичко, за което се застъпвате. Но най-много мразя треската, която се разгаря в мен при докосването ви...“

— Не е толкова просто, милорд. Ако ми отнемете властта над замъка, хората ми ще ви намразят. Моля ви, елате с мир! Появете се в Едънби като мой приятел, като мой... — гласът ѝ отказа. — Да, дори като мой любовник — завърши едва чуто тя.

— Искате завоевателят да ви последва в замъка? Като ваш любовник?

— Да! Моля ви!

— Каква безумна идея! Защо правете това, лейди? Нали ви обещах да не се пролива повече кръв?

— Това не е достатъчно. Хората ми трябва да ни видят заедно, за да разберат, че се подчинявам на властта ви. Само тогава ще се предадат.

— Е, добре, както искате. Но ще повтора още веднъж — замъкът ще бъде мой, златото и скъпоценностите, запасите и земите ще разпределя между хората си.

— Кога ще дойдете? — попита с очевидно облекчение тя.

„Лъжкия, вещица, помисли си ядно Тристан. Какво ли е замислила?“

— На обед. Хората ми са гладни. Пригответе им добра храна.

— Ще ви чакаме, лорд Тристан — отговори Женевиер и се обърна да си върви.

Тристан се спусна надолу по склона. По едно време спря и рязко се обърна. Този път я хвана на местопрестъплението. Тя също се беше обърнала и в сребърните ѝ очи се отразяваше не само лунната светлина, а и дива омраза. Но това не го тревожеше.

— Как се казвате? — попита с усмивка той.

— Женевиер — сега, когато беше приел условията ѝ, гласът ѝ прозвуча толкова остър и режещ, че Тристан веднага прозря играта ѝ. Колко бързо забрави омайващата усмивка! Обзе го луд гняв и въпреки това отново я пожела. Изкачи се при нея с бързи крачки и веднага видя буйното пулсиране на вратната вена и студеното отвращение в погледа ѝ.

Не, тази жена не знаеше що е смирение. Тя бе дошла тук, разчитайки изцяло на прелестите си. Обаче той беше по-силен от нея, по-силен от копринената мрежа, която се опитваше да изтъче около него. Той щеше да разкъса тази паяжина и да проникне в истинската ѝ същност.

Усмивката му беше подигравателна.

— Никога не съм купувал нещо, преди да се убедя в стойността на стоката.

Само след миг вече я държеше в обятията си, притискаше я до гърдите си, устните му завладяха нейните. От гърлото на Женевиер се изтръгна задавен писък и той усети как тялото ѝ се скова в ръцете му. Ала целувката беше като тежко вино и дори съпротивата ѝ не беше в състояние да разруши омаята. Без да обръща внимание на протестите ѝ, той я принуди да разтвори устните си и смело вмъкна езика си между зъбите ѝ. Ръката му помилва заоблената гърда и спря върху мястото, където лудо биеше сърцето. После продължи надолу, притисна тънката талия и проследи извивката на хълбока.

Внезапно съпротивата ѝ замря, ръката, която само до преди миг се впиваше в неговата, се отпусна безсилно. Какво означаваше това? Докъде щеше да стигне преструвката? Тристан я отдалечи от себе си, за да се убеди в лицемерието ѝ и да спаси собствената си душа. Женевиев вдигна нерешително очи към него. Цялото ѝ тяло трепереше. Устните ѝ бяха влажни и леко подути от целувката.

— Е, имате ли още съмнения, милейди? — попита хладно мъжът.

— Никакви, милорд — изсъска тя, успяла да се овладее.

Той я погледна на бледата лунна светлина, опитвайки се да я прецени с хладна обективност. Косата загръщаше раменете ѝ като златна мантия. Кожата ѝ беше нежна като розов листец. Въпреки че беше съвсем млада, чертите на лицето ѝ бяха величествени. Очите, нито сини, нито сиви, сега светеха във виолетово — и сребрееха като острие на меч.

— Е, мисля, че ще задоволите изискванията ми не по-зле от някоя кръчмарска уличница — заяви делово Тристан и едва не избухна в смях, когато в погледа ѝ пламна дива ярост. Обърна ѝ гръб и тръгна да си върви. Засега нямаше защо да се страхува от удар в гърба. — Лека нощ, лейди Женевиев.

Но само след десетина крачки се обърна, защото не успя да задържи напирещата на устните му саркастична забележка.

— Милейди?

— Да, милорд?

— Всъщност, мисля, че бих си пожелал малко повече отзивчивост.

Видя я да преглъща конвулсивно, но и този път тя успя да обуздае гнева си и го увери с мек, завладяващ глас:

— Повярвайте, ще направя всичко, за да ви доставя удоволствие, лорд Тристан — после му помахаше с ръка и изчезна в мрака.

Тристан остана загледан след нея, без да знае какво да мисли. Да, тя щеше да сдържи обещанието си. Дори, ако трябваше да я принуди...

[1] Бруствер — висок земен насип — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Женевиев се разхождаше гневно из покоите си, разположени точно над голямата зала. Златната коса и широката бяла рокля се вееха зад гърба ѝ.

— Как смее да се държи така с мен! Студен и твърд като скала! Отвратителен и жесток като цялата си банда главорези! Така ми се искаше да му издера очите! Най-добре беше да му прережа гърлото и да го хвърля в морето! Защо ли не го направих? Така най-последно щяхме да се отървем от него. О, Едуина, чувствам се като...

— Унижи те, нали?

— Точно така! — изкрещя Женевиев и стисна ръце в юмруци. Наистина се чувстваше унижена, озлобена — и странно развълнувана. Не беше споменала нито дума за целувката на Тристан. Но не можеше да забрави горещите му устни, силното тяло, което се притискаше до нейното, търсещите ръце. Лицето му беше красиво, но от цялото му същество се излъчваше безпощадност. Огън и лед... „Няма да мисля повече за него, повтаряше си напразно тя.“ Ала си припомни отново властната му прегръдка и цялата се разтрепери.

— Защо не го убих! — изсъска ядно тя.

— И какво щеше да спечелиш? — възрази спокойно Едуина. — Планът ти и без това е опасен. Ако ти е предложил почтени условия...

— Почтени условия? — изфуча разярено Женевиев. — Та той взема замъка ми, земята ми, поданиците ми! И мен в добавка!

Едуина въздъхна угрижено.

— Трябваше да отворим портите още първия ден. Само, ако Едгар не беше толкова твърдоглав... — тя хвърли бърз поглед към помръкналото лице на племенницата си и не каза нищо повече.

— Дали щяха да ни оставят живи, ако ги бяхме пуснали в замъка? — попита горчиво Женевиев. — А какво ще кажеш за Аксел и останалите?

— Бяхме се смело, арендаторите ни подкрепиха, направихме всичко, което можахме.

— Последният план обаче е най-рискован, Едуина. Знаеш, че идеята не беше моя...

— Знам. Измисли я сър Гай, а уж твърдеше, че те почита като богиня... Защо тогава рискува живота ти? Сигурно иска да спечели замъка — и теб в добавка — за себе си.

— Не си права. Той просто не може да понесе смъртта на татко и Аксел да остане неотмъстена. Не иска тежките ни загуби да са били напразни.

— Не знам — въздъхна Едуина и отчаяно затвори очи. Тя беше очаквала привържениците на Ланкастър да щурмуват крепостта още същия ден и да избият защитниците ѝ до един. След като това не стана, възприе плана на сър Гай, макар че изпитваше сериозни колебания. И сега очакваше със страх следващото утро. Какъв свят... В краткия ѝ живот на английския трон се бяха сменили толкова много крале, че едва можеше да ги преброи. Първо Хенри VI загуби короната от граф Марч, който стана Едуард VI. Той пък падна от ръката на най-верния си привърженик Уоруик. Последният провъзгласи за крал отново Хенри. След това на трона се върна друг Едуард и страната живя в мир цели петнадесет години. След смъртта му владетел стана Ричард, а двамата принцове изчезнаха в Тауър. Скоро плъзна слух, че са мъртви.

Едгар винаги твърдеше, че Ричард ще стори всичко, което е по силите му, за да царува в мир. Оттам и непоколебимата му вярност към новия крал. И какво спечели от това? Забърка себе си и семейството си в кървава война, докато други, не толкова лоялни перове, продължиха да си живеят необезпокоявани. Тези вътрешни междусобици причиняваха огромни вреди на Англия. Търговията и селското стопанство процъфтяваха, но там, където се сблъскваха вражеските партии, царяха хаос и опустошение.

Трябваше ли сега и Едънби Касъл да бъде разрушен? Пълководецът на Тюдор бе обещал да пощади живота на жителите му, ако се предадат без борба. Какво значение имаха богатството и земята в сравнение с човешкия живот?

— Най-добре е да престанем да се съпротивляваме и да обявим безусловна капитулация — проговори безизразно Едуина и Женевиер затрепери с цялото си тяло. Залови се за рамката на леглото, за да намери опора, после решително поклати глава.

— Не мога да направя това. Дадох дума на татко.

— Да, знам — Едуина трябваше да положи огромни усилия, за да се примири с неизбежното и да дари племенницата си със слаба усмивка. Тя приседна на края на леглото и продължи тихо: — Страх ме е, разбираш ли? Очите му са като на орел или на рис. Нищо не им убягва.

— Бъди разумна, Едуина! И той е човек като всички нас. Не забравяй, че е един проклет Ланкастър и е изпратен тук, за да ни погуби. Никога няма да си позволя да се боя от него! — заяви с треперещ глас Женевиев. — Помни, че смъртта на татко тежи на съвестта му — тя коленичи в краката на леля си и я погледна заклинателно в очите. — Ще победим, ще видиш.

— Но той има на разположение безброй оръжия и войни. Ами катапултът...

— Никое оръжие не е по-добро от английския лък.

— Той също има достатъчно лъкове.

— И ние имаме стрелци.

— Ако продължаваме да го предизвикваме, ще бъде безмилостен — прошепна едва чуто Едуина.

— Нима искаш да прекараш остатъка от живота си като слугиня на хората, които ти отнеха толкова много?

Едуина издържа пронизващия поглед на племенницата си.

— Трябва да мисля за дъщеря си. Готова съм да умра, за да я защитя. Ако трябва да служа на тези хора и да бърша с косата си ботушите им, за да запазя живота на Ан, ще го направя с готовност.

— Ние няма да се предадем. Крепостта ще си остане наша — отговори Женевиев и нервно се изсмя. После се надигна и продължи неспокойната си разходка по стаята. — Щом преживях тази отвратителна вечер, останалото ще бъде лесно. О, това мръсно копеле! Нямам желание да се омъжи за мен! Като че ли аз горя от нетърпение да му стана съпруга! Струва ми се странно, че трябваше едва ли не да го принудя да приеме предложението ми. Ако не го бях направила...

— Може би щеше да бъде по-добре — прекъсна я лелята и потръпна като от студ.

— Какво толкова може да се обърка? — попита остро Женевиев. — Тамкин и Майкъл ще се скрият в стаята ми зад тайната врата. Когато се качим тук, лорд Тристан вече ще бъде упоен. Двамата са едри и силни и със сигурност ще го...

— Аз също съм виждала лорд Тристан, Женевиер. Гордо изправен на коня си, недосегаем за стрелите ни, макар че те се сипеха от всички страни. И какви очи! Винаги нащрек, винаги очакващи засада... Чух също така, че мрази от дън душа всички привърженици на Йорк. Никой не го е побеждавал в борба с меч. Движи се бързо и гъвкаво, а в боя е същински вихър.

— Вярно, силен е и сигурно е превъзходен воин, но и под най-твърдите мускули пулсира човешко сърце. А сърцето спира да бие, щом го прониже стоманеното острие на меча.

Едуина закърши тревожно ръце и изплака:

— Но това е убийство!

— А моят баща не беше ли убит? — попита злобно Женевиер. — Велики Боже, нима забрави какво се случи с него? Издъхна в ръцете ми. Ами Аксел? Ами вдовиците и сираците на другите убити? Тук има само един убиец и той е лорд Тристан!

— И затова е необходимо да го примамам в клопка и да изтребим до крак всичките му хора? — попита с болезнен сарказъм Едуина.

— Той няма да доведе много войни със себе си, най-вероятно петдесетина. Ние няма да убиваме никого, разбира се, ако не бъдем принудени да го сторим. Даже самият Тристан няма да умре, само ще го обезвредим. Ще загинат само онези, които се опитат да ни създават трудности. Надявам се, че повечето ще отдадат дължимото на специалното ни вино и когато се осъзнаят, ще се намерят в затвора — Женевиер се отпусна на леглото до леля си и тихо призна: — Аз също се боя. Никога досега не съм изпитвала такъв страх. Не можеш да си представиш как се почувствах, когато се изправих пред този твърд, студен мъж — огън и лед... — но тя побърза да прогони тази неприятна мисъл. — И въпреки това ще се справим. Трябва да се справим — заяви твърдо, макар съвсем да не беше толкова сигурна.

Утре сутринта трябваше да го посрещне с добре дошъл и да му се усмихва. Как ли щеше да се справи, след като и тя като леля си знаеше, че нищо не се изплъзва от бдителните му очи? Не, всеки мъж, дори най-силният, можеше да бъде победен. Едуина беше нарекла коварния им план „убийство“ и това беше точно така. Женевиер бе решила да заложи капан на своя противник и да го отстрани от пътя си веднъж винаги. Какво друго ѝ оставаше? Нима можеше да изостави

жителите на Едънби на произвола на враговете? Нима трябваше верните ѝ хора да прекарат живота си в служба на чужди господари?

Любимият ѝ баща легна в земята неотмъстен, както и Аксел, надеждата ѝ за бъдещето. Припомни си последната му пламенна целувка, но предателските усещания отклониха мислите ѝ към страшния Тристан дьо Ла Тиер, към устните, които бяха заключили така властно нейните и бяха изпратили по цялото ѝ тяло непознати досега сладостни тръпки.

— Не! — проплака отчаяно тя, опитвайки се напразно да прогони спомена.

— Какво ти стана? — уплаши се Едуина.

— Нищо... О, да можех да го убия със собствените си ръце!

Красивите сини очи на лелята се присвиха загрижено.

— Не се оставяй омразата да те повлече в пропастта!

— Разбира се, че няма — отговори сковано Женевиер. — Тамкин ще извади меча си веднага щом лорд Тристан влезе в спалнята ми.

— Ами, ако упойката не подейства върху всички?

— Е, вероятно ще възникнат отделни сблъсъци, но аз съм сигурна, че нашите ще се справят бързо — Женевиер се надигна и направи опит да се усмихне. Леглото ѝ стоеше върху подиум, закрит с тежки завеси. В ъгъла се издигаше огромен скрин. Дървената ламперия скриваше няколко малки врати и шкафчета, където лесно можеха да се скрият дори силни мъже. — Тамкин ще бъде само на крачка от мен, а Майкъл ще се скрие в срещната стена. Даже, ако се сети да претърси стаята, лорд Тристан няма да намери нищо — тя срещна обвинителния поглед на леля си и извика възмутено: — За Бога, Едуина, това не беше моя идея! Сър Гай измисли плана, а съветниците на баща ми се съгласиха с въодушевление.

— Няма нищо мила, аз просто се боя за теб — отговори с треперещ глас Едуина и също се надигна. — Дано се справим.

— Разбира се, че ще се справим! — извика Женевиер и бурно я прегърна.

— Лека нощ, момичето ми. Да ти изпратя ли Мери?

— Не, само ѝ кажи утре да дойде по-рано.

Едуина целуна племенницата си и тихо излезе. Женевиер потръпна от вътрешен студ и пристъпи към огъня. Внезапно се почувства сам-сама, макар че замъкът беше пълен с хора. Майкъл,

Тамкин, сър Хъмфри и сър Гай сигурно пиеха ейл долу в залата и обсъждаха подробностите на коварния план. Войниците и арендаторите също се бяха събрали в къщурките си и очакваха с трепет изгрева на слънцето. Всички бяха готови да помогнат на господарката си, за да отмъстят за причинените им страдания.

Женевиев не можеше да удържи треперенето си. Изтича до леглото, съблече се набързо и се мушна под дебелия завивки. Опита се да заспи и след като няколко пъти се обърна от едната страна на другата, хвърли върху завивката още една кожа и притихна.

В съзнанието ѝ изникваха ужасяващи образи — видя стъклените очи на баща си, кръвта му, полепнала по ръцете ѝ, докосна студения труп на годеника си, този мек, добродушен учен, който и в смъртта изглеждаше толкова спокоен и овладян... Пред вътрешния ѝ взор изникна и друго лице, с очи черни като нощта, в които пламтеше огън и пареше лед... Лице, което не можеше да се забрави.

— Бог да ми е на помощ! — простена измъчено тя и стисна здраво очи. Най-после задряма. Ала Тристан дьо Ла Тиер продължи да я преследва и в сънищата ѝ. Усещаше целувката му върху устните си, тръпнеше от допира на ръката му до гърдите си...

— В ада да иде дано! — Женевиев се събуди с вик. Чувстваше се изтощена до смърт. Днес, нейният враг щеше да умре и тогава тя щеше да спи спокойно. Смъртта му щеше да сложи край на мъчителните ѝ видения. Аксел и баща ѝ щяха да почиват в мир, защото тя щеше да отмъсти за смъртта им. Споменът за целувката на лорд Тристан щеше да се изличи от паметта ѝ. Скоро чу кукуригане на петел, първите розови лъчи се показаха на хоризонта.

Младата камериерка Мери влезе на пръсти в спалнята на господарката си. Момичето беше едро и кокалесто, с широки бедра, на лицето му постоянно грееше усмивка. Тази сутрин обаче не промълви нито дума, докато помагаше на Женевиев да се изкъпе и да изсуши дългата си коса. Когато се зае да четка обърканите къдрици, беше толкова невнимателна, че си навлече строгия укор на господарката си.

— Ако продължаваш да ме скубеш така, ще оплешивея!

— Много съжалявам! — изхленчи Мери и изкриви плачливо отрупаното си с лунички лице.

— Само не почвай да ревеш. Я по-добре извади от шкафа зелената ми кадифена рокля, а аз ще се среща сама — нареди остро

Женевиев и пое дълбоко въздух, за да обуздае вълнението си. Имаше нужда от ясен разсъдък, защото този ден всичко зависеше от нея. Камериерката се подчини забързано и тя прибави малко по-меко: — Днес не бива да се нервираме. Животът ни е поставен на карта.

Мери преглътна конвулсивно.

— Да знаете колко ме е страх! Какво ли ще ни сторят, ако планът се провали?

— Това няма да се случи! Не губи кураж, Мери. Време е да сляза и да се подготвя за посрещането на... гостите.

Женевиев прошумоля с голите си крака по широката каменна стълба и слезе в залата, където вече я очакваха сър Хъмфри, сър Гай, Майкъл и Тамкин. Едрият посивял Тамкин, който цял живот беше служил вярно на баща ѝ, кимна колебливо с глава. Докато крачеше към тях, Женевиев отчаяно се опитваше да изглежда невъзмутима. Поздрави ги с целувка по бузата.

— Готови ли сме?

Сър Гай кимна и поглади скъпоценния хермелин, с който беше обточена туниката му.

— В двора са запалени огньове и на коловете се пекаат десет диви свине. В печката се задушават пастети от говеждо и бърбери, в тиганите се пържат змиорки и щуки.

— А напитките? — попита с пресекващ глас младата жена.

— Внимавайте лордът да пие само вино, не ейл — предупреди я настойчиво сър Гай.

— Да, разбира се — Женевиев огледа голямата зала. По-рано на масата прислужваха десет души, но по време на обсадата четирима от тях загинаха. За да разполага с достатъчно прислуга, Женевиев нае четирима селски момци. Съдовете вече бяха подредени. Най-красивите ѝ чинии и купи, украсени с лилии, донесени чак от Бретан, родината на майка ѝ. Имаше чувството, че баща ѝ ей сега ще се върне от лов с цяла компания възбудени приятели около него...

Майкъл сложи ръка на рамото ѝ.

— Не се страхувайте, ние ще бъдем до вас през цялото време.

Приблужи се и сър Хъмфри, най-близкият приятел на Едгар, и стисна ръцете ѝ в своите. Сините му очи изразяваха дълбока загриженост.

— Много ме е страх за вас, Женевиев. Не биваше да се съгласявам с този безумен план.

Сър Гай побърза да се намеси.

— Не се бойте, мила, никога няма да позволя на онова чудовище да ви причини зло!

Женевиев направи усилие да се усмихне.

— Не се боя — отговори твърдо тя и трепна, защото точно в този миг тропетите възвестиха пристигането на гостите. — Къде е леля ми? — Едуина сигурно беше още по-нервна от нея, но Женевиев знаеше, че ще се почувства поне малко по-сигурна от близостта ѝ.

— Още не е слязла — отговори сухо сър Гай.

— Искам да бъде до мен. Повикайте я, сър Гай... Или не, по-добре да се кача аз — без да чака отговор, тя изтича нагоре по стълбата. Намери Едуина и Мери в детската стая да си играят с малката Ан. Момиченцето притискаше до гърдите си стара парцалена кукла, която майката на Женевиев беше донесла от Бретан преди много години.

— Едуина! — извика остро Женевиев и леля ѝ се стресна.

— Време ли е вече?

— Да. Да вървим. Мери, ти ще се грижиш за Ан — малката ѝ братовчедка я погледна с големите си сини очи и Женевиев не устоя на порива да я притисне в прегръдките си. — Днес трябва да останеш в стаята си, Ан. Много е важно. Направи го заради мен, моля те! И в никакъв случай не бива да плачеш или да викаш — устните на детето затрепериха и тя се постара да го успокои с усмивката си. — Моля те, Ан, това е само игра, но от нея зависи много. Мери ще стои при теб.

Ан кимна бавно и Женевиев отново я притисна до гърдите си. После улови ръката на Едуина и двете слязоха в голямата зала.

Сър Гай и сър Хъмфри вече стояха на прага и им махнаха да побързат. Протоколът изискваше победителите да бъдат посрещнати на входната врата.

Междувременно войниците на Ланкастър бяха прекосили двора на замъка, който тази сутрин възнамеряваха да сринат със земята. Женевиев изпъна рамене и излезе в студения зимен ден. Петдесет души — точно колкото беше очаквала. В тежки ризници и шлемове, въоръжени с мечове и щитове, те изглеждаха като стоглава ламя. Начело яздеше Тристан, възседнал великолепен петнист жребец с

дълга копринена грива. Погледът на Женевиев веднага бе прикован в него. Над ризницата се вееше яркосиня наметка. Лицето му не се виждаше, само сините очи святкаха подигравателно зад вдигнатия наличник. Тези очи четяха всичките й мисли! Кръвта замръзна в жилите й — а после лумна в огън. Какво ли щеше да се случи, ако капанът не щракнеше?

— Женевиев! — изсъска зад гърба й сър Гай.

Всички обитатели на Едънби разчитаха на артистичните умения на господарката си и тя не биваше да ги разочарова. Сър Гай я побутна меко, тя слезе с величествена стъпка по каменните стъпала и се поклони с цялото покорство, на което беше способна.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Точно сега, когато имаше спешна нужда от цялата си смелост, тя за щастие не я напусна. Въпреки това не посмя да погледне Тристан в очите, когато го поздрави.

— Едънби Касъл и земите на господаря му сега принадлежат на вас, милорд. Приемете гостоприемството ни.

Хората на Ланкастър избухнаха в ликуващи викове. Мъжете наскочаха от конете, Тристан даде нарежданията си, без да обръща внимание на Женевиев и свитата ѝ. Тя навлажни с език пресъхналите си устни и нервно пристъпи напред.

— Приготвили сме диви свине и фазани, пържена риба и няколко бъчви с вино. Повечето от хората ви ще бъдат обслужени в двора, милорд, а петнадесет могат да заемат места на трапезата вътре.

— Само петнадесет ли, милейди? — осведоми се с подигравателна учтивост Тристан.

Женевиев се сниши в дълбок поклон и пламенно се помоли позата ѝ да изразява покорство.

— Ние сме шестима, милорд. Леля ми и аз... — тя изчака, докато Едуина се поклони, и продължи: — Сър Гай, сър Хъмфри, Майкъл и Тамкин. Майкъл е... беше капитан на баща ми, Тамкин управлява имотите и надзирава арендаторите. А сър Гай води счетоводството. Сър Хъмфри познава силните и слабите страни на крепостта ни като никой друг.

— Как мислите, милейди, ще имам ли нужда от силна крепост? — Тристан свали шлема си, издърпа тежките железни ръкавици и ги предаде на притичалия паж.

Най-после Женевиев видя гордото му студено лице. Потрепери и побърза да отстъпи назад. Усмивка играеше на устните му, очите обаче оставаха безизразни.

— Не съм свикнал да повтарям въпросите си, милейди. Ще имам ли нужда от силна крепост?

— Всеки лорд желае това, нали?

— Тогава ще поставя въпроса си другояче: има ли определена причина, поради която ще имам нужда от силна крепост и то скоро?

— Трябва по всяко време да имате готовност за нападение откъм морето. Нали Ричард все още е на трона. Мислех, че ще се радвате да узнаете нещо повече за бойната сила на Едънби.

— Колко сте мила...

— Ние искаме само мир.

— И милост, ако разбирам добре?

— Милостта е благо, което даряват само ангелите — отговори с меден гласец тя. — Ще влезем ли в замъка, милорд?

— О, да — той кимна кратко на придружителите ѝ, но Женевиер имаше чувството, че е запомнил всяко лице и име.

— Това е залата ни, лорд Тристан — обясни учтиво тя, след като го въведе в дома си. — Тук се събираха лордовете от съседните имения, за да обсъждат най-важните въпроси и да уреждат несъгласията помежду си — на лицето ѝ изгря усмивка, макар че вида на вражеските войни, осквернили с присъствието си залата на баща ѝ, я отвращаваше. Изведнъж ѝ се зави свят.

— Милейди? — Тристан я наблюдаваше изпитателно, ръката му притисна лакътя ѝ. Странно, погледът му вече не беше хладен и подигравателен, а изразяваше искрена загриженост. — Лошо ли ви е?

„Разбира се, че не, едва не му изкрещя тя. Как искате да се чувствам, след като вашите убийци и разбойници нахлуха в замъка ми?“ Все пак тя успя да се усмихне и отблъсна ръката му.

— А сега ме извинете, ако обичате. Сър Гай, моля ви да ме заместите. Трябва да се погрижа за обяда.

Тя излезе с бързи стъпки от залата и мина под широката каменна арка, която водеше към кухнята. Облегна се на стената и пое дълбоко въздух. Тънкият като върлина готвач Грисуълд вдигна загрижено очи от голямото гърне, в което вреше супата.

— Поднасяйте яденето! — заповяда остро Женевиер. — Извадихте ли виното? Трябва да свършим колкото се може по-бързо.

— Разбира се, милейди — промърмори старецът и се обърна към помощниците си: — Първо виното! Побързайте! — погледна отново господарката си и прошепна успокоително: — Не се тревожете, милейди. Можете да разчитате на нас.

Женевиев кимна, отново пое дълбоко въздух и си представи дългия, ужасен следобед, който я очакваше. После решително се запъти към залата.

Край камината се бяха събрали няколко от рицарите на Ланкастър и разговаряха с приглушени гласове. Женевиев долови само няколко думи, но все пак разбра, че безусловното предаване на крепостта ги изпълва със съмнения. Други обаче похвалиха богатата трапеза и се опитаха да пресметнат колко плячка ще им се падне. При влизането на Женевиев всички се обърнаха към нея. Един дребен, набит момък с малки, жадни очи пошепна нещо и един от другарите му избухна в цвилещ смях. Сигурно си представяха колко по-добре щеше да бъде да завладеят замъка с пристъп и да плячкосат всичко, каквото срещнат по пътя си.

Слугите тичаха забързано насам-натам. Женевиев отговори спокойно на погледа на Тристан, който се беше облегал на перваза на камината и вече държеше в ръка чаша вино. Макар че разговаряше със сър Гай, тя не можеше да се отърси от неприятното впечатление, че е проследил как тя подслуша разговора между хората му и е отгатнал мислите ѝ.

Въпреки това, той вече не ѝ изглеждаше толкова страшен. Косата му беше разрошена, а когато се засмя на някаква забележка на сър Гай, лицето му се разведри. Объркана, Женевиев си каза, че този мъж наистина изглежда добре. Особено когато веселостта му не беше хладна и подигравателна, а истинска и безгрижна като сега...

Без да съзнава какво прави, тя вдигна ръка и докосна устните си. Целувката беше жива в спомена ѝ. После изведнъж си припомни подигравателните му думи и лицето ѝ пламна от гняв. Този мъж беше отговорен за смъртта на баща ѝ и на годеника ѝ. Снощи се държа с нея нечувано дръзко и безсрамно и сега заслужаваше да се пържи във вряща смола.

Докато крачеше бавно към групичката край камината, тя видя Едуина да говори оживено с един Ланкастър. Много красив младеж — ако, разбира се, можеше да бъде наречен така един враг. Едър, строен, много добре облечен, с широка, искрена усмивка. „Толкова е мил, че няма да ми даде сърце да го убия, помисли с натежало сърце тя.“ Нарочно извика в съзнанието си образа на отвратителния дребосък,

който беше готов да се нахвърли върху нея като звяр, за да си докаже, че внезапният прилив на съчувствие не е на мястото си.

После решително вдигна глава и прекъсна сър Гай, който тъкмо докладваше подробно за защитните бастioni на Едънби, с думите:

— Моля ви да заповядате на масата, милорди!

Рицарите заеха места около дългата трапеза. Женевиер и Тристан седяха начело. Макар че не можа да хапне нищо, младата жена разговаряше храбро и многословно обясняваше по кое време на годината се лови змиорка, най-хубавото, което предлагаша морските води по тези места.

Тристан седеше твърде близо до нея. Коляното му докосваше нейното, а когато раздвижеше ръката си, тя виждаше играта на твърдите мускули под копринената риза. Погледът ѝ често се спираше върху пулсиращата вратна вена, върху гладко избръснатите бузи и се задържаше дълго върху чувствено извитите устни. Целувката не можеше да се изличи от ума ѝ. Тристан очевидно отгатваше вълнението ѝ. Женевиер полагаше отчаяни усилия да не се изчервява и да не се издава.

За нейно съжаление той пи по-малко вино, отколкото се беше надявала.

— Дивата свиня е най-вкусна, когато се задуши за няколко часа във фурната — продължи упорито Женевиер, но замлъкна изведнъж, забелязала подигравателната му усмивка.

— Оставете тези празни приказки, лейди Женевиер. Има много по-интересни теми за разговор — той се обърна към сър Хъмфри и попита делово: — Колко арендатори обработват земята на Едънби? Колко занаятчийци живеят в крепостта и околните села?

Сър Хъмфри се покашля и изброи селяните, ковачниците, грънчарниците и другите работилници. Тристан задаваше интелигентни въпроси, осведомяваше се за качеството на овчата вълна, за броя на добитъка и на арендаторските жилища.

През това време Женевиер отпиваше на малки глътки от чашата си с ейл и човъркаше яденето с вилицата си. Изведнъж гласът на Тристан прокънтя съвсем близо до ухото ѝ и я стресна до смърт:

— Учудващ обрат, нали, милейди?

— Какво искате да кажете?

— На няколко пъти ви предложих почтени условия за капитулация, много по-благоприятни от тези, които сега сте принудена да приемете. Утре ще се нанесе тук и вие ще останете без нищо. Ако се бяхте предали по-рано, щяхте да си спестите много страдания. Защо държахте да се биете до горчивия край? За да стигнете до положението да влезете доброволно в леглото ми, докато повечето благородни дами биха се молили отчаяно, за да избегнат тази съдба. Любопитен съм, милейди, и ви моля да обясните поведението си.

Женевиев безуспешно се опита да издържи на погледа му и стисна здраво ръце под гънките на роклята си. С ъгълчето на окото си долови движението на едно куче, което беше напуснало мястото си до камината и вървеше към масата с надеждата да получи някой кокал.

— Тъй като имах избор между вас и цяла тълпа озверели нападатели, реших, че вие сте по-малкото зло. А що се отнася до условията за капитулация, които не приех по-рано — о, ами просто сметнах, че трябва да се защитавам, докато мога. Когато разбрах, че вече няма надежда, и когато ме заплашихте, че ще изтребите безмилостно поданиците ми, реших да спася онова, което все още може да се спаси.

— Нали не сте забравили обещанието си?

— Кое обещание?

— Че няма да ми се отдадете като жертвено агне, а като любеща невеста.

Интимният тон на гласа му отне дъха ѝ и тя преглътна с усилие.

— Не всички невести са нежни с женихите си, милорд.

— О, любещите са — горчивината, прозвучала в гласа му, я смая. Той ѝ обърна гръб, сякаш беше изпълнен с пренебрежение към нея и заговори шеговито с красивия млад Ланкастър. Момъкът се усмихваше толкова мило! Женевиев усети как в сърцето ѝ се надига дива злоба. Разбира се, той беше великият завоевател, но трябваше ли да се държи толкова неучтиво с една дама?

Трапезата беше шумна и весела. Все по-често се чуваха буйни смехове. Уморените от войната мъже поглъщаха с апетит вкусните ястия и ги поливаха обилно с вино. Женевиев откри Грисуълд и му махна да отиде при нея.

— Четири стомни са вече празни — прошепна предупредително тя. — Тези господа празнуват... победата си — в този миг забеляза, че

Тристан я наблюдава внимателно, и бузите ѝ пламнаха. — Повикайте музикантите! — заповяда остро тя и слугата побърза да се оттегли.

Тристан докосна рамото ѝ.

— Искам да ви кажа само едно, милейди. Ако сте решили да ме измамите, горчиво ще съжалявате. Който ме посреща честно и почтено, няма защо да се бои от мен. Но когато ме мамят, не прощавам никому.

Тя вдигна чашата си за здравица и се усмихна, после го погледна над кристалния ръб, надявайки се, че лицето ѝ е все така безизразно.

— Как да ви измамя, милорд? Вие сте завоевателят, новият господар на Едънби. Всичко е под ваша власт.

— И вие го приемате с учудващо спокойствие — отговори сухо той. — Освен това сред тези стени изглежда няма нито един мъж, готов да защити честта ви. Странно, нали?

Тя посегна към изкусно изработената вилица, също част от зестрата на майка ѝ и набоде парче агнешко.

— В никакъв случай, милорд. Тук живеят предимно възрастни мъже, занаятчии и селяни. Кой би ме защитил?

Тристан скептично вдигна вежди.

— О, сър Гай е още млад. След като отклоних великодушното ви предложение за женитба, той сигурно кипи от гняв. Винаги, когато ви поглежда, телешките му очи издават, че е влюбен във вас. И въпреки това ми се усмихва и ме тупа по рамото. Ситуацията е наистина странна.

В отговора на Женевиев прозвуча едва прикрит сарказъм.

— Той беше най-добрия приятел на годеника ми, който загина в бой с вашите хора. Сигурна съм, че сър Гай страда много от загубата на най-близкия си човек. Но и той като мен е принуден да се примири с поражението. Не искаме къщите на селяните да бъдат опожарени, не искаме полята да бъдат изпотъпкани, мъжете избити, а жените — изнасилени. Само затова приемаме покорно съдбата си. Ще ми позволите и аз да ви задам един въпрос — какво ще стане, ако Хенри Тюдор не заеме английския престол?

— Короната ще увенчае главата му много скоро. В това няма никакво съмнение.

— Така ли? Мислех, че преди това трябва да победи Ричард. Освен това, въпросът с наследството е доста сложен, не намирате ли? Едуард IV остави пет дъщери и макар че синовете му изчезнаха...

— Вашият Ричард ги уби — прекъсна я рязко Тристан.

— Още не се знае дали са мъртви — отвърна хладно Женевиер.
— Крал Едуард остави и племенници, и всеки от тях би могъл да предяви претенции към трона. Да не говорим за другия Едуард, граф Уоруик. Вашият Тюдор обаче е копеле.

— Все пак, Джон Гаунт е взел за жена дамата, която му е родила копелетата Бюфор. Малкото петно, което загрозява родословието на Хенри, изобщо не трогва привържениците му.

— И все пак — какво ще стане, ако вашият Тюдор не се добере до престола, лорд Тристан?

— Дори тогава вашата крепост ще остане под мое владичество — самоувереността на този човек я вбеси до такава степен, че едва не го удари по усмихнатото лице. Изведнъж Тристан улови ръката ѝ. За втори път Женевиер усети излъчващата се от цялото му същество сила, почувства се слаба и безпомощна. — Наистина ли всичко е под моя заповед? — попита тихо той.

— Разбира се — потвърди с треперещ глас тя.

— Тогава ви заповядвам да ме придружите в спалнята си, милейди. Битката беше дълга и уморителна.

Сърцето на Женевиер заблъска лудо в гърдите ѝ.

— Но... Милорд, аз поканих няколко странстващи музиканти специално заради вас, за да ви забавляват!

— Бих предпочел друга забавления — отговори меко той. Паниката, която се четеше в очите ѝ, изглежда го забавляваше. Приведе се над нея и проговори ухилено: — Не забравяйте, че вие сама ми натрапихте това забавление, милейди.

Женевиер се огледа отчаяно. Зимното слънце се спускаше към хоризонта, но в залата все още беше светло. Рицарите на Тристан ядяха и пиеха, леко замаяни, но все още господари на себе си.

— Защо се колебаете, милейди? — попита мъжът. — Да не сте решили да оттеглите предложението си?

— Аз...

Без да я изслуша, Тристан се надигна и я издърпа да стане. После удари с чашата си по масата и разговорите заглъхнаха. Всички погледи

се устремиха към него.

— Скъпи приятели — започна той, — след дълга и кръвопролитна битка днес сключихме мир. Скоро ще имате възможност да оберете плодовете на войнската си храброст. Яжте и пийте, наслаждавайте се и на други радости, но помнете уговорката ни. Вземайте само онова, което ви се предлага доброволно — той спря за миг и вдигна ръката на Женевиев. — Тази лейди принадлежи на мен и това беше... — той спря отново и хвърли циничен поглед към поруменелите ѝ страни. — Това беше нейно собствено предложение. А аз нямам обичай даделя с никого онова, което е мое. Тибалд, Джон, вие отговаряте за реда. Желая на всички ви приятна вечер.

Сър Хъмфри преглъщаше с мъка, сякаш се беше задавил, а Майкъл скочи на крака.

— Моля ви, почакайте! — прошепна с болка Женевиев, когато Тристан я поведе към стълбата.

— Какво има? — попита учтиво той и веднага спря.

— Трябва да видя какво става в кухнята, да се погрижа да поднесат нови ястия на рицарите ви. Нали празникът ще продължи...

— Това ли е всичко? — той пусна ръката ѝ и скръсти ръце пред гърдите. — Разбира се, трябва да изпълните задълженията си. Нямам намерение да развалям празника на войните си. Нека се радват на победата си, това е тяхно право. Но не мога да не забележа, че не се отнасяте с нужното разбиране към уговорката ни. Да не би сега, след като се уверихте, че хората ми нямат рога и дяволски нокти, а умеят да се държат цивилизовано, да сте се отказали?

— О, не, милорд — побърза да отговори Женевиев и направи опит да се усмихне. — Искях само...

— Тогава вървете, милейди. И се постарайте да разсеете съмненията ми. Все по-силно става впечатлението ми, че обвинявате единствено мен за смъртта на баща си. А докато седях до вас, не ме напускаше странното чувство, че съм ви отвратителен. След като приех предложението ви, бих се разочаровал много дълбоко, ако ми откажете благосклонността си.

Господи, той пак ѝ се подиграваше! Значи знаеше, че го мрази.

— Нека това не ви тревожи — отвърна хладно тя. — Аз винаги изпълнявам обещанията си. Извинете ме, ей сега ще се върна.

Докато завиваше зад ъгъла, Майкъл и Тамкин станаха от масата и се престориха на уморени. За щастие рицарите на Ланкастър се забавляваха отлично и никой не забеляза излизането им.

Женевиев нахлу като вихър в кухнята и се втурна към Грисуълд, който тъкмо беше пробил нова бъчва с вино.

— Тичайте при гостите! Не оставяйте нито една чаша празна! Нека пият колкото се може повече! Хайде, наливайте по-бързо!

Готвачът кимна безмълвно и се запъти към залата, за да изпълни заповедта. Женевиев се облегна на стената и се запита колко ли време ѝ остава. След минута Грисуълд се върна със загрижено лице.

— Той пита къде се бавите толкова дълго.

— Да, да, отивам — прошепна задъхано Женевиев, стисна зъби, за да се овладее, и се върна в залата, където Тристан разговаряше с младежа с милата усмивка. Като видя Женевиев, лордът махна за довиждане на рицаря и тръгна да я посрещне. В подножието на стълбата улови ръката ѝ и я положи върху сгъвката на лакътя си. Под тънката материя на ризата ясно се усещаше силата на мускулите му. Беше толкова близо до нея, че се чуваше дори биенето на сърцето му.

Много скоро това сърце щеше да замлъкне завинаги... При тази мисъл Женевиев се разтрепери и краката отказаха да я носят.

— Да не ви е студено? — усмихна се Тристан.

— Не... Не знам...

Колко дълбок и приятен беше гласът му... Ако беше излязъл насреща ѝ като съмишленик на баща ѝ, а не като негов убиец... Тя побърза да прогони неканените мисли. Господи, какво ставаше с нея?

Спря за миг и затвори очи. Тази нощ всичко щеше да свърши, слава на небето! Само след час Тристан дьо Ла Тиер щеше да умре.

— По този коридор...

Тя го поведе към дъбовата врата на покоите си, отвори я и пристъпи прага, сведена под тежестта на погледа му. Тези тъмни, огнени очи всяваха страх в душата ѝ. Но имаше и нещо друго, което не разбираше. Недостъпни, магически очи...

Можеше само да се надява, че Майкъл и Тамкин са имали достатъчно време да се промъкнат в скривалищата си.

ПЕТА ГЛАВА

Тристан не криеше недоверието си. Той претърси основно спалнята и макар че беше очаквала това, Женевиер трепереше от нерви. Когато най-после приключи, усмивката ѝ издаваше облекчение, което не убягна от вниманието му.

Вероятно в стаята не дебнеше неприятел. Ала Тристан все още предполагаше, че Женевиер е решила да го подмами в капан, и гореше от нетърпение да разкрие лъжата ѝ. Скръстил ръце зад гърба си, той оглеждаше внимателно частните ѝ покои, не по-малко впечатляващи от голямата зала долу.

Богато резбованото легло бе скрито зад завеси от скъпоценен брокат в летни зелени и жълти тонове. На горната рамка беше изобразена ловна сцена — благородни коне и ездачи с развяващи се мантии, ястреби и соколи, които размахваха крилата си високо в небето, и един глиган, който скоро щеше да стане плячка на ловците.

Камината беше в ъгъла и пред нея бяха наредени няколко стола с красиво извити крака. Тук господарят на замъка можеше да разговаря на спокойствие със съпругата си или да пие чаша топло вино, докато се визира мълчаливо в пламъците.

Трите стени бяха боядисани в бяло, четвъртата беше украсена с фрески. Изобразените върху тях сцени бяха същите като на разкошния гоблен от Бажо. Тесните прозорци бяха украсени с изкусно издялани арки. Под прозорците бяха наредени ракли с дрехи. До вратата имаше масивен дъбов шкаф, а тоалетната масичка беше отрупана със сребърни гребени, четки за коса, фуркети от кост и друга женски принадлежности. Върху масичката за миене стояха красиво изрисувана стомна и подходящ леген.

„По всичко личи, че Женевиер от Едънби живее сред лукс, помисли си недоволно Тристан.“ За стаята ѝ не бяха пестили средства, също както за обзавеждането на целия замък. Вече започваше да разбира, защо обитателите му нямаха желание да се предадат и, защо считаха дома си за непревземаем.

Дори само портиерската къщичка на входа с дебелите си шестнадесет стъпки стени представляваше непреодолимо препятствие за всеки нападател. До нея бяха построени няколко дървени бараки, където бяха настанени войници и прислужници, ковачници и други работилници, склад и водна кула. Над каменните валове бяха издигнати седем отбранителни кули. Друга каменна стена, изградена очевидно по-късно, обкръжаваше къщите на арендаторите.

Тристан все още не бе видял почти нищо от вътрешността на замъка, само залата и спалнята на младата лейди, но видяното бе достатъчно, за да разбере, че стаите му предлагат не само защита, а и значителен лукс и са пълни със скъпоценни предмети. Сър Хъмфри му беше обяснил, че параклисът на замъка е истинско произведение на изкуството, с високи триъгълни прозорци и колони, които се съединяват в могъщи арки, с мраморен олтар и амвон, чиято резба представлява Свети Георги, когато убива ламята.

„Всичко това сега е мое, каза си Тристан и в сърцето му се надигна диво ликуване. Щом Хенри стане законен крал на Англия, той ще предаде Едънби в ръцете ми със специална грамота.“ Радостта отлетя също така бързо, както се беше появила. С какво удоволствие щеше да се откаже от всичко, само да можеше да върне Лизет и малкия им син...

Не, той нямаше да се върне никога в Бедфорд Хет, където бяха загинали близките му. Затова щеше да направи Едънби свой нов дом. Може би тук изтерзаното му сърце щеше най-после да намери покой. Хората щяха да го приемат за свой господар, защото имаше намерение да се отнася добре с тях, и един ден щяха да разберат, че той не е убиецът на стария лорд. „Едгар Левелин падна в бой, на полето на честта. А красивата му дъщеря...“ Тристан се обърна с лице към нея, все още изпълнен с подозрение. Сребърните ѝ очи излъчваха войнственост и упоритост, в зениците им не светеше и искрица нежност. Макар че гласът ѝ звучеше толкова сладко и меко, от думите ѝ лъхаше само студено презрение.

Женевиев ставаше все по-нервна. Макар да стискаше с все сила треперещите си пръсти, брадичката ѝ беше гордо изправена. От една страна, Тристан гореше от желание да я напердаши, да я накаже за упоритостта, с която се бе отбранявала, от друга обаче копнееше да я прегърне, да се наслади на красотата ѝ, да заглуши болката си във

вихъра на желанието. И да събуди страстта, която беше забелязал в сребърните дълбини на очите ѝ — страст, недокосната от никой мъж преди него.

„Жалко, че не мога да ѝ имам доверие, каза си ядно той.“ Преди малко бе заповядал на Джон да бъде бдителен и беше изпратил половината си капитани при войниците, в случай, че възникнат проблеми.

Какъв ли беше планът на тази малка вещица? Ако го отгатнеше, дали щеше да продължава да я желае толкова силно? Да, разбира се. Дали пак щеше да поиска от нея да изпълни даденото обещание? Не можеше да си отговори на този въпрос. Не, не така... Ако тя направеше опит да отстъпи, той щеше да ѝ даде още една възможност да се оттегли с достойнство.

— Харесва ли ви стаята? — осведоми се с хладна учтивост Женевиер.

— О, да — отговори кратко мъжът, седна пред камината и се облегна доволно на дървената рамка. Огънят топлеше гърба му, а той можеше да държи под око както Женевиер, така и вратата. Не беше забравил да я зарези, но ако го заплашваше опасност, тя щеше да дойде отвън, тъй като освен него и Женевиер в стаята нямаше никой.

Той присви очи и продължи да наблюдава домакинята си. Пръстите ѝ бяха стиснати до болка, кокалчетата им белееха в полумрака. След известно време тя прекъсна душащото мълчание:

— Може би е по-добре да свалите оръжията си, милорд. Не е удобно да седите така, с меч на колана.

— Свикнал съм вече.

— Но все пак... — объркана, тя прехапа долната си устна.

— Смущава ли ви оръжието ми? — попита с небрежен светски тон той.

— Разбира се — Женевиер се усмихна предизвикателно, но не се приближи. Очевидно опитваше да разпали пламъците, без да дава нищо от себе си.

— Защо?

— О, лорд Тристан... — тя отговори на погледа му с големи, невинни очи. — Този меч е видял безброй битки. Той е символ на кръв, смърт и жестокост. Може би именно с него...

— Аз не съм убил баща ви, милейди — прекъсна я рязко той. — По време на битката не видях нито веднъж флага на лорд Едънби, следователно е паднал от друга ръка.

— Но вие дойдохте тук, за да ни унищожите!

— Не. Исках само да получа малко храна. Щеше да бъде много по-добре, ако господарят на замъка бе изпълнил желанието ми. Едва по-късно го помолих да се откаже от верността си към краля убиец, но той пак прояви упоритост. Решението му беше взето свободно и той заплати за него с живота си. Това е всичко.

В очите ѝ блесна луд гняв, но само за миг — тежките мигли побързаха да го прикрият.

— Опитайте се да ме разберете. Чувствам се наистина неловко в компанията на този меч. Ами ако го вдигнете срещу мен...

— Никога не се бия с жени.

— Но аз съм привърженичка на рода Йорк и ви се противопоставих.

— Казах ви и пак повтарям — никога няма да ви нападна с оръжие.

Женевиев пое дълбоко въздух, но въпреки това в следващия ѝ въпрос прозвуча нетърпение:

— Защо седите пред огъня? Довлякохте ме тук...

— Нима горите от нетърпение да ме ощастливите, милейди?

— Искам да свършим по-скоро! — изфуча ядосано тя.

— Какво казахте? — попита с добре изиграна обида Тристан. — Щом ви е толкова неприятно, вървете си.

— Какво? — провикна се изумено Женевиев, но се овладя и побърза да прибави: — Вярно е, чувствам се доста неудобно и се надявам да разберете смущението ми... — гласът ѝ пресекна. Страхът ѝ нарастваше. Тя беше очаквала, че мъжът ще е напълно омагьосан от прелестите ѝ, ще побърза да свали оръжието си и ще я просне на леглото. А той първо претърси най-внимателно спалнята ѝ, а сега си седеше най-спокойно и дори не правеше опит да я докосне.

На всяка цена трябваше да го обезоръжи. Ранените, които се върнаха в замъка след онази съдбоносна битка, твърдяха, че с меч в ръка бил непобедим като крилатия Меркурий.

Изведнъж Тристан се изправи и младата жена се отдръпна уплашено. Но той не отиде при нея, а се облегна на перваза на

камината и отново се загледа в огъня. Тъмносините очи горяха с мрачен пламък.

— Вие сте възхитителна личност, милейди, но аз продължавам да се питам какво таите в сърцето си — заговори след малко той.

— Единственото ми желание е да предпазя поданиците си от страдания — излъга веднага тя.

Тристан се обърна и тя зачака с трепет приближаването му. Той докосна косата ѝ, вдигна един дълъг кичур и го плъзна между пръстите си. Женевиев едва не извика, но се застави да стои тихо. Близостта на мъжа накара кръвта ѝ да запламти и това ново чувство я изпълни с безпокойство. Тя се взря като замаяна в очите му и се почувства като негова пленница. След малко Тристан пусна златния кичур, сякаш бе загубил интерес към притежателката му, върна се до камината и отново се подпря на перваза.

— Наистина ли искате да сдържите обещанието си?

— Да, разбира се — прошепна едва чуто тя.

— Искам да ви предупредя, че няма да ви позволя да нарушите думата си, милейди.

Женевиев потрепери и силите заплашиха да я напуснат. Господи, дано всичко свършеше по-скоро.

— Женевиев?

Тя не можа да отговори, но това изглежда не го смути.

— Кълна се в Бога и във всички светии, милейди, че ще ви накарам да сдържите думата си. Давам ви последен шанс да се откажете. Ако желаете, можете да си отидете. Ако обаче останете, вече няма да има връщане назад. Разбирате ли ме?

— О, да...

В стаята надвисна тежко мълчание, което предвещаваше буря. Накрая Тристан попита:

— Е?

— Какво, милорд?

— Започвайте.

— Какво искате да кажете?

— Мое право е да получа пълна представа за единствения по рода си подарък, който ми бе поднесен.

Дъхът ѝ спря.

— Какво?

— Толкова ли не разбирате? Може би трябваше да се изразя по-ясно. Съблечете се, милейди.

Забелязал стъписването ѝ, Тристан едва не се изсмя с глас. Макар че беше напълно объркана, Женевиер внезапно забеляза, че очите на мъжа насреща ѝ не са черни, а тъмносини. Не, сега не биваше да мисли за такива глупости. Трябваше да предприеме нещо, и то колкото се може по-бързо, за да го накара да свали мечата си и да даде възможност на скритите в нишите мъже да го обезвредят.

Без да мисли дълго, тя изтича при Тристан, хвърли се на колена пред него и се вкопчи в твърдите, мускулести бедра.

— О, милорд! — зашепна смирено тя и не спря, дори когато прочете в погледа му неприкрито изумление. — Моля ви, милорд, аз ще сдържа думата си, разбира се, че ще го направя, защото най-голямото ми желание е да спася хората си. Повярвайте ми! Но свалете най-последно това страшно оръжие, което ми напомня толкова болезнено за онова, което загубих, и ми позволете да угася светлините. Тогава ще мога да ви прегърна с цялата си нежност.

Тристан улови брадичката ѝ и в сърцето му се надигна съчувствие. Тази жена беше красива като утринна зора, кожата ѝ розовееше като най-скъп диамант, а златната ѝ коса можеше да подлуди всеки мъж. Дълбоките сребърни очи вече не му изглеждаха корави и недостъпни. В този миг те блестяха в меко виолетово. Крехките ръце, които притискаха бедрата му, още повече разпалваха желанието му. Беше готов да забрави, че молителката пред него е опасна неприятелка. Сега най-важното беше да утоли глада си, като завладее тялото ѝ. Ако не сърцето, то поне плътта му щеше да намери утеха.

— Станете... — започна нежно той, но в този миг изостреният му слух долови подозрителен шум. Очите му се присвиха в тесни цепки. Изблъска ядосано Женевиер, скочи на крака и се втурна към завесата. Тайната вратичка се отвори безшумно и от тъмнината изникна Майкъл с гол меч в ръка.

Женевиер изпищя, за да предупреди верния си войн:

— Майкъл!

Твърде късно. Прекалено слисан, за да мисли ясно, момъкът отстъпи назад.

— Пуснете оръжието! — изсъска гневно Тристан.

Вместо да се подчини, Майкъл вдигна меча си и Тристан светкавично изтегли своя от ножницата. Всичко стана толкова бързо, че Женевиер не повярва на очите си. Понечи да изпищи, но от устата ѝ излезе само задавено хъркане. Грамадният Майкъл рухна на пода като отсечено дърво, с широко отворени сини очи, изразяващи недоверчиво смайване. От раната на гърлото му рiekна кръв.

— Не! — изплака тя и Тристан се обърна към нея. Никога не беше виждала в човешки очи толкова гняв и омраза, толкова дълбоко презрение. Заотстъпва назад, докато се блъсна в една стена. Тристан бавно закрачи към нея. Къде ли е Тамкин, запита се отчаяно Женевиер, претърси стаята с поглед, но когато откри машината пред камината, не посмя да посегне към нея.

Изведнъж Тристан се обърна към отсрещния ъгъл. Тамкин изскочи от скривалището си и се втурна насреща му с изваден меч. Сблъсъкът беше страшен. От закалената стомана изскочиха искри. Първото нападение се оказа безуспешно. Противниците направиха по крачка назад и се приготвиха за нов сблъсък.

— Женевиер! — извика отчаяно Тамкин, когато силният удар на врага го принуди да падне на колене. Едва ли щеше да успее да парира следващия. Женевиер разбра, че верният ѝ войн ще се прости с живота си, ако бързо не му се притече на помощ. В погледа му се четеше няма молба. Тристан я беше забравил. Без да съзнава какво прави, тя вдигна тежката машина от скарата пред камината, претегли я на ръката си и се втурна като вихър към биещите се мъже.

Мечът на Тристан отново се удари безпощадно в острието на противника. Макар че гневът му вдъхваше неподозирана сила, той усещаше как ръката му все повече и повече натежава. Пред очите му се спускаше мъгла, мускулите отказваха да му служат.

Какво ставаше с него? Разтърси глава, за да прогони странната паяжина и изведнъж осъзна болезнената истина. Бяха го упоили — а може би му бяха дали отрова. Толкова се хвалеше, че е винаги предпазлив — а сега се оказа, че са го измамили като последен глупак.

Още от самото начало не се доверяваше на Женевиер, но никога не би помислил, че тя ще прибегне към такива коварни средства, за да го премахне... Ръката му едва удържаше тежкия меч. Трябваше веднага да довърши и втория противник, докато все още можеше да се бие, а после да предупреди хората си, да вдигне тревога, да изкрещи,

че са ги измамили... Дивата ярост, която бушуваше в гърдите му, победи мъглата от упойката. Размаха с все сила меча си и макар че не улучи смелия мъж насреща си, избя оръжието от ръката му и то отлетя към отсрещния ъгъл. Женевиев разбра, че е дошъл моментът да се намеси. Тя стисна с две ръце машата, замахна и я стовари върху главата на Тристан. Мечът се изплъзна от вцепеняващите се пръсти. Той опипа тила си, сякаш не можеше да проумее какво го е сполетяло, а когато се обърна към нея, изглеждаше толкова страшен, че от гърлото ѝ се изтръгна задавен писък. Остъкляващите се очи бяха пълни с болка и горчиво разочарование.

Обзета от паника, Женевиев зачака мъжът да се нахвърли върху нея като див звяр и да я разкъса. Но Тристан не го направи. Даже не протегна ръка да я хване. Само погледът му ѝ обещаваеше страшно отмъщение.

— Ще ви пратя в ада, вещице от Едънби! — изръмжа разярено той. — Измамна курва! Ако ви е мил животът, молете се да умра още сега...

— Не! — Женевиев трепереше с цялото си тяло.

Макар че едва пристъпваше, Тристан мина покрай падналия Тамкин, който се беше вцепенил от ужас, издърпа резето и излезе в коридора.

— Господи, какво ще стане сега? — изплака Женевиев. — Трябва да го задържим, иначе ще предупреди другите и тогава сме загубени! — тя хукна след Тристан, а Тамкин, който се изтръгна от вцепенението си след отчаяния ѝ писък, побърза да вдигне меча си и я последва. Но беше вече късно.

— Примамиха ни в капан! — изрева Тристан, изправен под арката на каменната стълба. Гласът му прозвуча като дрезгав вълчи рев при пълнолуние. — Предателство... — той се отпусна на колене и улови с две ръце главата си.

В залата избухнаха диви викове, но Женевиев не чу почти нищо. Тя се взираше като замаяна в Тристан, който се олюляваше напред-назад и тихо стенеше. Накрая, за нейно безкрайно облекчение, мъжът политна напред и се просна по лице на студения каменен под.

Тя почака няколко минути, без да смее дори да диша. Застанал до нея, Тамкин също не помръдваше. И двамата не можеха да повярват, че непобедимият враг наистина е победен. Когато мина доста време и той

не се помръдна, Женевиер направи крачка напред и се вгледа в окървавения му тил. Гърбът му не се повдигаше. Очевидно беше издъхнал.

— Господи, аз го убих! — изплака невярващо тя. — Велики Боже, аз убих човек... — тялото ѝ се разтърси от силни тръпки, коленете ѝ омекнаха.

Тамкин направи плах опит да я успокои, като сложи ръка на рамото ѝ.

— Вие ми спасихте живота. Останете тук, но внимавайте. Аз трябва да сляза в залата.

Без да проумява смисъла на думите му, Женевиер кимна и потръпна от ужас, когато го видя да прекрачва трупа на неприятеля.

Неспособна да откъсне поглед от падналия рицар, тя се опита да си внуши, че той е привърженик на Ланкастър, следователно неин враг, и си е получил заслуженото наказание. Но кръвта му беше омърсила ръцете ѝ, бе опетнила душата ѝ. Отпусна се на колене, заплака, после избухна в смях и зарови пръсти в косата си. Слепоочията ѝ пулсираха болезнено. Затвори очи и се постара да прогони веднъж завинаги случилото се: нападението над Едънби, пожарите, огромната, неподвижна фигура на мъжа, когото бе убила със собствените си ръце.

Ала когато отново отвори очи, той все още лежеше на площадката — сгърчен от болка, безжизнен, мъртъв. Кръвта на тила му бавно се съсирваше. Откъм залата долиташе глух шум. Най-после той проникна в съзнанието на Женевиер и прогони вълнението и замайването ѝ. Долу се водеше битка. Планът им не се осъществи така успешно, както се бяха надявали. Това последно сражение щеше да вземе нови жертви, но тя все още не смееше да се помръдне. В голямата зала се решаваше съдбата на Едънби, но Женевиер продължаваше да стои неподвижна, да се взира в безжизненото тяло на Тристан дьо Ла Тиер и да се моли то да изчезне завинаги от съзнанието ѝ.

Битката съвсем не беше толкова ожесточена. След като чуа предупреждението на Тристан, твърде малко рицари извадиха оръжието си. Само Джон, получил заповед да бъде постоянно нащрек, наблюдаваше внимателно сътрапезниците си, след като Тристан се оттегли на горния етаж. Но дори и той се отпусна, когато влязоха музикантите и артистите.

Едънби Касъл беше наистина великолепен. И една от най-красивите дами в него беше лейди Едуина. Макар да не беше вече млада, вероятно година или две по-възрастна от него, тя притежаваше очарование, което липсваше на повечето млади момичета, а красотата на чертите ѝ изпъкваше още повече на фона на мекия ѝ, нежен нрав. Гласът ѝ звучеше като музика. Беше стройна и елегантна — и много, много нервна.

Джон прекара почти целия следобед до нея, опитвайки се да я успокои. Двамата разговаряха за най-различни неща, най-вече за живота в Едънби, който беше родното ѝ място. Едуина говореше с болка за брака си, за съпруга си, който не загинал на бойното поле, а починал от коварна болест. Брат ѝ настоял тя да се върне отново в родния си дом, където след време можел да ѝ намери подходящ жених.

— Това не ви ли смути? — попита внимателно Джон.

— Защо трябва да ме смуцава? — попита учудено тя и го погледна с огромните си сини очи, прилични на дивите цветенца, които растяха по крайморските скали.

— Не ви ли беше неприятно, че ще ви омъжат повторно, без да се допитат до вас? — поясни с усмивка Джон.

Едуина сведе поглед и също се усмихна.

— Така върви светът открай време. Да ви донеса ли още малко вино?

Джон не пожела да пие повече. В отсъствие на Тристан войската на Ланкастър беше под негова заповед и той не можеше да си позволи да го сварят неподготвен. Приятелят му подозираше, че обсадените са им заложили коварен капан. Състоянието на рицарите го безпокоеше. Смееха се твърде високо, крещяха на певците да изпълняват неприлични песни. Всички бяха предупредени да не пият много вино и въпреки това се бяха напили учудващо бързо.

Джон скоро забеляза, че и Тибалд се чувства неудобно. Старият рицар седеше в края на масата, смръщил загрижено чело и все по-често оглеждаше недоверчиво пияните си другари.

Какво ли го смуцаваше? Всички бяха в превъзходно настроение, рицарите на Йорк и Ланкастър разговаряха учтиво помежду си, шегуваха се и пиеха заедно. Набити селски момичета поднасяха вино, смееха се с цяло гърло на неприличните забележки и не пицяха, когато ги щипеха по задниците.

Може би арендаторите от Едънби не се интересуваха особено кой род ще носи короната и кой седеше в замъка на господаря. Но как тогава да се обясни, че бяха водили дълга и ожесточена битка срещу превъзхождащите ги сили на Хенри Тюдор?...

Докато се стараеше да разреши тази загадка, Джон чу вика на Тристан и светкавично се обърна към Едуина. Младата жена изпищя уплашено и той веднага разбра, че подозренията на господаря му са имали своите основания. Извади меча си и ядно изрева:

— На оръжие, другари!

За съжаление повечето рицари не му обърнаха внимание. Само Тибалд, Матю Уолингъм и още двама по-трезви скочиха. В този миг в залата нахлу стражата и Джон видя как старият Хъмфри извади меча си.

Един войник се втурна право към него, но Джон прободете сърцето му с един-единствен удар. Мъжът се строполи на пода и под гърдите му се образува кървава локва.

Чул ужасен женски писък, младият рицар се обърна и видя как Едуина се притиска страхливо до каменната колона. Безумните ѝ очи бяха втренчени в мъртвия войник. В голямата зала се чуваше дрънчене на стомана, стенеха ранени и умиращи.

Джон знаеше, че трябва веднага да изтича навън, за да предупреди войниците в двора и да организира отстъплението. Никога досега не се беше изправял срещу такова коварство. Застана пред Едуина и се поклони с горчива усмивка.

— Молете се да умра, милейди, защото ако оцелея...

Не можа да довърши изречението, защото върху него се нахвърлиха още двама войници от стражата. Отклони нападението с лекота и изтича към вратата.

— Тибалд, Матю, съберете рицарите на Ланкастър! Трябва да си пробием път навън!

Както видя с ъгълчето на окото си, Тибалд беше разбрал какво се искаше от него. Старият войн размаха меча си, проби си път към Джон и изчака, и Матю да се присъедини към малката група. Джон огледа залата и сърцето му натежа от болка, когато видя, че поне десетина от другарите му лежат мъртви на излъскания под. Четирима бяха рухнали в безсъзнание на масата. От петнадесетте, които влязоха в залата, за да опитат гостоприемството на Едънби, можаха да избягат само петима.

Най-после стигнаха до вратата. Джон отблъскваше безбройните удари, докато Тибалд издърпа голямото резе. Дватамата се втурнаха към вътрешния двор и пред очите им се разкри тъжна гледка. Тук-там все още се биеха, но повечето войници, макар и без видими рани, лежаха на земята със затворени очи и глупашки ухилени лица.

— Рицари на Ланкастър, минете в отстъпление! — изрева ядно Джон. Разбираше, че всеки трябва да се бие сам за себе си, и това го потискаше. Повечето бяха пияни и щяха да останат тук, да бъдат хвърлени в затвора, обесени или пребити до смърт.

— Джон! — Тибалд препускаше насреща му, водейки за юздата коня му.

Джон се метна на седлото и отново изкрещя на войните си да отстъпят. Дватамата едва успяха да се изплъзнат от тежката желязна мрежа, която метнаха отгоре им. Решетката на портата падна с трясък, но оцелелите вече бяха в безопасност. Мостът над рова беше вдигнат и макар че в първия миг бойният жребец на Джон се уплаши от дълбоката пропаст, господарят му го смушка с шпори и животното прелетя над водата с могъщ скок.

Тибалд изкрещя сърдито, конят под него изцвили болезнено. Сигурно жребецът си беше счупил крак при прескачането. Джон веднага дръпна юздите и изчака старият рицар да се метне зад него. Препуснаха покрай естествения защитен вал, образуван от крайбрежните канари, следвани от дъжд стрели, без да го забелязват.

Джон спря коня си едва когато слязоха в долината. Обърна се назад, за да разбере с колко хора разполага. От петдесетимата, с които бяха влезли в крепостта, успяха да се спасят едва двадесет и пет, повечето от които ранени. Мъжете седяха на седлата и се гърчеха от болки.

— Връщаме се в лагера! — заповяда дрезгаво младежът.

Мислите му бяха заети с Тристан. Верният приятел, който с последния си вик бе успял да предупреди войниците си. Въпреки онова, което бе преживял в Бедфорд Хет, Тристан показва готовност да владее Едънби с доброта и великодушие, а какво го посрещна там — коварна измама!

Колко пъти Тристан бе спасявал живота му на бойното поле! Джон препусна напред, защото не искаше уморените, страдащи от раните си войници да видят сълзите, които пареха очите му. Тъкмо

сега, когато приятелят му имаше спешна нужда от него, той не беше в състояние да му помогне. Изведнъж Джон дръпна юздите на коня си.

— Кълна се в Бога и във всички светии! Няма да напусна това проклето място без тялото на приятеля си!

— Разбира се, че ще останем тук — отговори вразумително Тибалд.

— Щом си възвърнем силите, ще нападнем онези в замъка и ще ги унищожим! — извика гневно Матю.

— За лорд Тристан! — изгърмя Тибалд и мъжете повториха бойния вик.

Разбира се, че щяха да отмъстят за смъртта на господаря си. Неговото предупреждение беше спасило живота им.

Докато препускаше към лагера, Джон си припомняше с болка и гняв дамите на Едънби, които си бяха послужили с красотата и хитростта си и бяха победили врага с коварните си женски оръжия. Много скоро и двете щяха да съжаляват горчиво за деянието си...

Макар че шумът заглъхна, Женевиер все още не можеше да се помръдне от мястото си. Скрила лице в ръцете си, тя беше коленичила на пода. По стълбата се изкачиха леки стъпки.

— О, Господи! — гласът на Едуина дойде някъде много отдалеч и Женевиер най-после вдигна глава.

Едуина се приведе над неподвижното тяло на Тристан дьо Ла Тиер и Женевиер изпищя:

— Той е мъртъв, Едуина! Аз го убих! — тя избухна в безумен смях, после отново се разрида. Едуина изтича при нея, коленичи и я взе в прегръдката си. От очите ѝ потекоха сълзи. Двете отчаяно се опитваха да се утешат за стореното.

— Най-после всичко свърши — пошепна Едуина.

Тежки стъпки изкачиха каменните стъпала. Появи се сър Гай, следван по петите от Тамкин. Той коленичи пред Женевиер и заговори възбудено:

— Милейди, вие сте героиня! Само на вас трябва да благодарим за спасението си. Вие убихте със собствените си ръце водача на Ланкастърите, ние направихме същото с повечето от хората му. Само десетина успяха да избягат. Да, вие сте...

— Не, не, не! — извика отчаяно Женевиер. — Не съм никаква героиня! Моля ви, отнесете го някъде по-далеч!

Сър Гай махна с ръка на Тамкин и двамата вдигнаха безжизненото тяло.

— Изнесете го оттук! — изплака Женевиер. — И веднага го погребете! Не искам да го виждам!

Без да кажат дума, двамата мъже понесоха товара си навън. Оцелелите войни на Ланкастър бяха прибрани на сигурно място в затвора.

— Къде ще го отнесем, сър Гай? — попита Тамкин.

— На ръба на скалата — отговори след кратък размисъл младежът. — Ще натрупаме отгоре му пясък и камъни.

— Това не е християнско погребение — възрази потиснато Тамкин. — Трупът на пълководеца винаги се предава на хората му.

— Не. Ще го заровим и толкова. Нали чухте какво желае лейди Женевиер. Този мъж трябва да изчезне веднъж завинаги от живота й!

Сър Гай беше рицар, Тамкин само управител на имота. Мъжът стисна здраво зъби, защото не смееше да изрече на глас мислите си. Двамата намериха една носилка и понесоха мъртвия през задния двор, покрай овъглените остатъци от къщи и работилници.

Когато стигнаха края на стръмната скална стена, в подножието, на която имаше тясна пясъчна ивица, Гай спря.

— Тук! — заповяда рязко той.

— Тук ли? Но как ще изкопая гроб?

— Няма да копаеш. Просто го покрий с камъни. Ако лешоядите не му изкълват очите, ще има възможност да се наслаждава на безумието си, докато изгние! — сър Гай изтри ръце в наметката си, сякаш се чувстваше омърсен. Тамкин изгледа подозрително хермелиновата мантия на рицаря, туниката и панталона, по които нямаше нито едно петънце. Какво беше правил сър Гай по време на битката? Или си служеше толкова добре с меча, че не проливаше и капчица пот, когато се биеше?

— Мисля, че ще се справите и сам — заяви самодоволно сър Гай и се запъти с бързи крачки към задната порта на Едънби.

Тамкин погледна надолу към мъртвия мъж, който едва не го уби, и потрепери. Такъв благороден и смел рицар заслужаваше да му се

отдаде последна почит — а не такова недостойно погребение и презрителните думи на сър Гай.

Но сега нямаше време за подобни размишления. В замъка го чакаше много работа. Стените и бойниците трябваше да бъдат издигнати отново, защото войните на Ланкастър много скоро щяха да подновят нападенията си. Освен това трябваше да се погрижат за ранените и да приведат в ред голямата зала.

Тамкин събра няколко големи камъка и ги струпа върху мъртвото тяло. Той не се отличаваше с особена набожност и рядко пристъпваше прага на параклиса. Но сега, докато небето потъмняваше, падна на колене и изрече тиха молитва за душата на лорда, който бе станал жертва на коварна измама.

Въпреки победата, която бяха извоювали този ден, Тамкин не изпитваше задоволство. Чувстваше се омърсен и жалък. Тази победа не беше постигната по честен начин. Той се надигна и уморено закрочи обратно към замъка.

ШЕСТА ГЛАВА

Тази нощ Женевиер прекара на сигурно място в собственото си легло, ала беше твърде уплашена, за да заспи.

Винаги когато затваряше очи, тя виждаше как Тристан пада, как я поглежда, бесен от гняв заради измамата ѝ. Виждаше и трупове, с които беше осеяна голямата зала. Приятели и врагове, обединени от смъртта... Виждаше сълзите на майките, децата и момичетата, които бяха загубили съпрузи, бащи и любими. Въпреки пламтящия в камината огън и кожената завивка, която беше дръпнала до брадичката си, Женевиер мръзнеше. Никога нямаше да забрави тъмните, пламтящи от гняв очи на чуждия лорд, който бе станал жертва на коварството ѝ.

Когато на вратата се почука, тя се сгърчи като от удар. Къде беше Тамкин? Нали му беше наредила да стои на стража в коридора с две големи овчарски кучета?

— Женевиер! — чу тя гласа на леля си и скочи от леглото, зарадвана от неочакваното ѝ посещение. Изтича с боси крака до вратата и отключи.

Облечена в дълга нощница, метнала на раменете си вълнено одеяло, Едуина потръпваше от студ в ледения коридор.

Тамкин, седнал между двете кучета на пода, спеше дълбок сън.

— Влез, Едуина! — прошепна Женевиер и издърпа леля си в спалнята. После бързо заключи вратата.

— Прощавай, че смуцавам съня ти, но съм толкова неспокойна...

— Аз също, мила...

— Уж победихме, а страхът ми е по-голям отвсякога.

— Не бива. Всичко ще бъде добре, ще видиш! — побърза да я увери Женевиер. Трябваше да утеша леля си, това щеше да я отклони от собствените ѝ тревоги.

— Наистина ли мислиш така? — попита тихо Едуина и застана пред камината, за да се стопли. — Той ще се върне.

Женевиев спря да диша. Нима леля ѝ смяташе, че лорд Тристан ще възкръсне от мъртвите? Сложи ръка на рамото ѝ и заговори успокоително:

— Не може да се върне, нали го убих. А Тамкин и сър Гай го заровиха кой знае къде. Много добре знаеш, че няма духове, Едуина. Никой не може да излезе от гроба, за да си отмъсти.

— О, не, той не е мъртъв!

— Глупости! Нали сама го видях!

Едуина поклати глава и на лицето ѝ се изписа тъжна усмивка.

— Не говоря за лорд Тристан, а за другия, за заместника му. Казва се Джон Плезънс.

— О... — Женевиев падна в едно кресло, но като си припомни кой бе седял в него, скочи като ужилена. — Говориш за мъжа с милата усмивка, нали?

— Точно така. Но когато разбра, че сме ги измамили, усмивката угасна.

— Значи той избяга?

— Да, доколкото можах да видя.

— Много се радвам. Беше толкова мил.

— Да, докато не видя какво сме им приготвили — отговори горчиво Едуина и скри лице в ръцете си. — Няма ли най-после да престанат тези войни? Толкова ме е страх. Те сигурно ще се върнат, за да ни избият до крак и да сравнят замъка със земята.

— Не се тревожи. Още утре сутринта каменарите ще се качат на стените, ковачите ще започнат да правят нови мечове и ризници. Сър Гай ще събере малък отряд и ще препусне към лагера на Ричард. Мисля, че кралят ще ни изпрати подкрепление. Може би ще получим и няколко оръдия и барут. Така крепостта ще стане непревземаема.

— Само да можех да ти повярвам! — изхълца Едуина.

— Това е истината, повярвай ми! Не мислиш ли, че е време да спим?

— Не искам да остана сама. В леглото на Ан няма място за мен, защото тя не искаше да заспи без Мери.

— Тогава се пъхни под моите завивки. Скоро нощта ще свърши и тогава ще забравим ужаса на последните дни.

Двете си легнаха и се сгушиха като деца. Женевиев се опитваше да си втълпи, че е извоювала голяма победа и неприятелят вече не е в

състояние да ѝ стори зло. Въпреки това заспа едва на разсъмване.

Непроницаем мрак, непоносима тишина...

Най-после тъмнината се разкъса, обви го сива мъгла и той се залута без посока. От мъглата изплуваха фигури. Трупове и още трупове. Пред него лежеше един млад паж от Нортъмбрия с празни очни орбити, които го наблюдаваха обвинително. Лешоядите вече разкъсваха тялото му. От широко отворената уста сякаш се чуваше крясък. Главата на Тристан забуча и той направи безуспешен опит да вдигне ръце, за да облекчи болката в слепоочията си.

После се препъна в едно друго тяло и в гърлото му се надигна вик. Лизет! Мръсна и разрошена, кестенявата ѝ коса обрамчваше измъчено, пепеляво лице. На врата ѝ се виждаха сини петна, полата ѝ беше опръскана с кръв. И нейните очи бяха празни, а в ръката ѝ почиваше мъничкият труп на сина му, който не беше живял нито ден...

Тристан се опита да изкрещи и устата му се напълни с пясък. Отпусна глава върху скалата, все още полузамаян. Сънят не искаше да си отиде. Защо не виждаше нищо? В главата му пулсираше страшна болка. Понечи да се раздвижи, но беше пленник в някакъв каменен затвор. Напрегна се, за да разкъса оковите и чу шум от разместващи се камъни. Бяха го погребали жив!

Пламналият гняв усили болката и той направи отчаян опит да се овладее. Е, поне имаше достатъчно въздух за дишане и не го бяха закопали в земята. Някой беше нахвърлял отгоре му купчина камъни и това беше всичко.

Раздвижи пръстите си и след малко успя да разклати първия камък. После още един и още един. На няколко пъти трябваше да спре, защото силите го напускаха. Мина много време, преди най-после да се освободи. Трябваше да положи нечовешки усилия, за да седне. Болката в главата стана непоносима и той отново пропадна в черен мрак.

Макар и в бездънната пропаст на безсъзнанието, той знаеше, че е жив. Лека-полека мъглата пред очите му се разсея и той видя нощта. Лежеше на ръба на една висока скала. Поемаше дълбоко свежия морски въздух, усещаше влагата, чуваше шума на прибоя. Болката отшумя, остана само глухото бучене в главата му. Този път се изправи по-лесно. Бледата лунна светлина го отведе до един скален къс, за

който можеше да се залови и да се огледа. Оказа се обаче, че това е свръх силите му. Олюля се и отново политна назад. Трябваше да прояви търпение. Силите му непременно щяха да се възвърнат.

В този миг в главата му изникна спомена за коварството на Женевиер и гневът пламна с нова сила. Тази хитра вещица го беше натъпкала с наркотици. И как изкусно играеше ролята на прелъстителката! Как успя да го заслепи, а после го нападна изотзад, след като двамата ѝ съучастници не успяха да го надвият.

— Но аз съм жив! — прошепна той в нощта. — И онова адско изчадие ще си плати за всичко, което ми причини. Ще ѝ взема и замъка, и земята, а най-вече честта и гордостта ѝ!

Той се изтегли отново нагоре по скалата, пусна я и стъпи на краката си. Там долу се разстиляше Едънби Касъл, макар че очертанятията се размиваха пред погледа му. Съзнанието му отново се замъгли и той се облегна на скалата, за да си почине. Щом силите му се възвърнаха, огледа местността. Стоеше на крайбрежно плато, обкръжено от ниски храсти, обрасло с мъх. На хвърлей камък от мястото, където беше застанал, се виждаше пясъчен склон. Трябваше да стигне дотам, на всяка цена. Закрачи решително напред, но се олюля и отново му се зави свят. По-добре беше да пълзи. Когато стигна до целта се изтегна с въздишка в мъха, затвори очи и се опита да се пребори с отново надигащото се гадене.

Мъчеше го непоносима жажда. Само да можеше да намокри пресъхналото си гърло с малко вода... Накрая заспа от изтощение. Последната му мисъл беше как ще се наслади на отмъщението си.

Събуди го дневната светлина. Когато отвори очи, погледна право в изгряващото слънце. Огненото кълбо се издигаше сред сиво-розова пяна. Тристан седна в мъха, попипа раната на тила си и се сгърчи от болка. Но въпреки тежката рана и загубата на кръв, въпреки глада и жаждата, днес се чувстваше много по-добре. Поне не го мъчеха тези ужасни пристъпи на мрак и замаяност.

Изправи се почти без усилия и огледа внимателно задната порта на Едънби. От тази страна се издигаше само една ниска стена. Тристан се обърна и сведе поглед към тясната, обкръжена от стръмни скали пясъчна ивица. Водата беше плитка и голям кораб не можеше да се приближи до брега. Малките лодки обаче щяха да се справят без усилие. А добрият плувец спокойно можеше да избяга през морето. Не

можеше да мине през замъка. Единственият му шанс беше морето, а то се намираще на десетки метри под него. Ако успееше да слезе на брега, течението щеше да го пренесе покрай скалите и да го изхвърли в залива, недалеч, от който лагеруваха хората му.

Решен да се справи, Тристан заслиза бавно по скалната стена, като търсеше опора в мъха, който растеше между камъните, в папратите и корените. Малко преди да достигне целта, загуби опора, полетя надолу и се приземи в мекия пясък. Не знаеше колко време е лежал така, преди да раздвижи внимателно крайниците си. На лицето му изгря усмивка. Е, малко се беше поодраскал, но костите му бяха цели. Студена, ободряваща вълна го заля целия. Изправи се, хвърли се в морето и заплува.

Не беше толкова просто, колкото се беше надявал. На няколко пъти течението едва не го запрати в скалите. Раменете му се умориха скоро, а мисълта да се откаже от усилията си и просто да потъне в този син рай беше повече от изкушаваща. Все пак се застави да издържи докрай, макар че болката в мускулите беше непоносима и солената вода пареше в очите му. Ако се удавеше, красивата и коварна лейди Женевиер никога нямаше да изкупи злото, което му беше сторила. Единствено гневът го крепеше над водата. Най-после стигна до малкия залив, където беше лагерът на войската му, видя палатките и войниците, които седяха около лагерните огньовете. Стъпи на краката си, излезе на брега и рухна в пясъка. Силни мъжки гласове го изтръгнаха от мрака на безсъзнанието, няколко чифта ръце го уловиха за раменете и го повдигнаха.

— Тристан! В името на всички небесни духове и на Светата дева, това е лорд Тристан!

Бавно, много бавно клепачите му се вдигнаха и тъмносините очи погледнаха в загриженото лице на коленичилиия до него мъж с извезана на туниката червена роза.

— Вода — прошепна Тристан, усмихна се безсилно и отново затвори очи.

Цяла сутрин Женевиер страдаше от силно главоболие, което прогони спомена за преживяния ужас.

Мери се появи в спалнята ѝ рано сутринта. Очевидно всички обитатели на замъка чакаха нарежданията на господарката си. Какво ли трябваше да направи сега? Баща ѝ почти не обръщаше внимание на управлението на имота и нито веднъж не беше разговарял с нея за това. Много по-приятно му беше да посещава кралския двор, да ловува или да спори с приятелите си за философия и теология. Онова, което го интересуваше в замъка, бяха комфорта и редовното плащане на арендата.

През всичките тези години верният и съвестен Майкъл се беше грижил за управлението и поддържането на замъка. Но сега Майкъл беше мъртъв и Женевиев стоеше безпомощна пред тежката задача, с която трябваше да се справи сама. Половината Едънби беше разрушен, отгатак крепостната стена все още дебнеше неприятелят.

Мери ѝ каза, че отец Томас и сър Хъмфри я очакват в кабинета на баща ѝ. Тя помоли да им предадат, че ще дойде колкото се може по-скоро, и се зае да се облича. Като стъпваше тихо, за да не събуди Едуина, избра сива кадифена рокля, която подходеше на настроението ѝ, стегна косата си в дълга плитка и хукна надолу по стълбата.

Когато влезе в работната стая на Едгар, отецът и сър Хъмфри се изправиха, за да я посрещнат. Старият рицар кимна окуражително с глава и ѝ посочи тежкия стол зад грамадното дъбово писалище. Отец Томас се покашля и с известно неудобство ѝ пожела добро утро.

Женевиев седна, без да смее да срещне погледа на едрия, строен духовник. Той бе прекарал целия вчерашен ден паднал по лице пред олтара в параклиса, след като беше заявил изрично, че не одобрява коварния план, но няма да се противи, след като всички други са съгласни.

Макар и обикновен селянин, отец Томас се беше посветил на религията по призвание, а не за да избяга от бедняшкия, изпълнен с тежък труд живот на арендатор. Беше мек по характер и никога не принуждаваше Женевиев да се моли с часове или да чете библията. Но изпълняваше съвестно задълженията си и я подкрепяше със силата на молитвата си винаги, когато тя имаше нужда от него. Женевиев имаше в негово лице умен, достоен за доверие приятел. Освен това беше много красив с тъмнокестенявата си коса и зелени очи. В замъка се говореше, че имал връзка с дъщерята на един занаятчия.

Макар да служеше на църквата, той очевидно не съблюдаваше строгите ѝ правила. Може би Женевиер го обичаше точно заради това — отец Томас водеше богоугоден живот, без да се съобразява с аскетичните религиозни закони.

— Трябва да се погрижим за мъртвите, милейди — поде спокойно свещеникът.

— Разбира се. Допитайте се до семействата им, кога желаят да ги погребат. Наредете на каменаря Джак да изкове надгробните камъни. Едънби ще плати за всички.

Отецът се поклони.

— А Майкъл?

— Искам добрият ни Майкъл да лежи в параклиса, редом с баща ми, на когото служи вярно толкова дълги години.

— Много добре, лейди Женевиер — отвърна свещеникът. Обвинителният му тон я подразни и тя вирна упорито брадичка, но сър Хъмфри побърза да се намеси:

— Трябва веднага да се заемем с поправката на стените. За съжаление арендаторите няма да ни помогнат, защото са заети по полето. Някои може би ще дойдат, но не бива да очакваме, че всички с готовност ще се лишат от доходите си. Освен това трябва да намерим заместници на убитите стражници. Кои семейства ще бъдат удостоени с тази чест, милейди?

На писалището беше оставено гъше перо. Женевиер го взе и започна да потропва с него по един пергамент, който съдържаше списъка на последните арендаторски плащания.

— Що се отнася до стените, сър Хъмфри, мисля, че трябва да разделим работниците на две групи. Ще работят по половин ден и така никой няма да претърпи значителни загуби. Нека Тамкин ми препоръча нови хора за стражата, а Жил, който досега работеше в кухнята, ще заеме поста на Майкъл. Знаем, че е добре запознат с всичко, което става в замък. Бъдете така добър и го поканете да дойде при мен. И кажете на Тамкин да свика хората, за да се разпореди кои ще работят първи на стената. Не бива да губим време. Сигурно ни заплашва ново нападение.

Сър Хъмфри се поклони и излезе от стаята, за да потърси Жил. Женевиер вдигна глава и срещна смело неодобрителния поглед на свещеника.

— Какво има, отче? Усецам, че не съм ви угодила с действията си. Кое ви засегна толкова болезнено?

Отец Томас се изправи, пристъпи към тесния прозорец и се загледа към вътрешния двор. Точно насреща беше разрушената ковачница.

— Искам да ви кажа, че бях ужасен от плана ви да се възползвате от женските си прелести, за да примамите един мъж в клопка, милейди. За съжаление трябваше да се подчиня на мнозинството. Толкова повече се ужасих, когато узнах, че вие сама сте нанесли смъртоносния удар и сте отказали християнско погребение на един паднал неприятел.

Женевиев едва сдържаше гнева си.

— Отче Томас, аз само ударих мъжа, който след миг щеше да убие Тамкин. Не ми беше приятно да го сторя, но не ми оставаше нищо друго. Може би постъпих зле, като заповядах да го заровят някъде далеч, но когато дадох това нареждане, се чувствах слаба и безпомощна, и не можех да мисля ясно. Това ли е всичко, отче? Ще се видим на вечернята. Моля ви, проявете разбиране, защото смятам да се помоля за мъртвите си приятели, а не за падналите врагове.

Свещеникът въздъхна и се обърна към нея.

— Дете мое...

— Не ме наричайте така! — прекъсна го раздражено тя. — Полагам всички усилия, за да изпълня дълга си на господарка на този замък.

— Прощавайте — отец Томас отиде при нея и с усмивка я помилва по косата. — Знам, че сте преживели нещо ужасно. Загубихте баща си и годеника си, а сега върху крехките ви рамене е легнала тежка отговорност...

— Не са толкова крехки, отче — прошепна с отсъстващ вид Женевиев.

— Вчера се молих за живота ви. А днес ще се помоля убийството да не опетни душата ви. Действахме безчестно и това е тежък товар за съвестта ми.

— А кое е честно? — попита предизвикателно Женевиев. — Нима онези, които нападнаха Едънби, постъпиха честно и почтено?

— На баща ви бе дадена възможност да се предаде и да признае Тюдор за свой сюзерен. Ако беше проявил само малко отстъпчивост,

щеше да запази замъка и титлата си.

— Не, за него щеше да бъде безчестие да се откаже от клетвата, дадена пред Ричард. Човек не може да сменя лоялността си, както сменя ризите си.

— Може би не... Но едно е очевидно — Ланкастърите се биха по правилата, а ние не.

— Нима беше честно да подпалят къщите ни? Всеки се бие с оръжията, с които разполага. А след като баща ми загина в бой, Ланкастърите дори не се разкаяха. Защо ние трябва да скърбим за смъртта на пълководеца им?

— Каквото и да е мнението ви по въпроса, позволете ми да предам тялото на хората му, за да погребат с всички почести. Тази сутрин в замъка пристигна пратеник и поиска да получи останките на лорда си.

— Правете, каквото искате. Моята задача е да се погрижа за поправката на стените и да получа сведения за размера на щетите.

— Трябва да обсъдим и още нещо, милейди.

— Така ли?

— Става въпрос за вашата женитба.

Женевиев го изглежда смаяно.

— Аксел още не е изстинал в гроба си, а вие се осмелявате да ми предлагате женитба!

— Лейди Женевиев, нямах намерение да ви засегна. Не разбирате ли, че трябва да укрепите позицията си? Сега сте богата жена, но сте сама и представлявате примамлива плячка за всеки мъж. Много добре знаете, че повечето мъже съвсем не са благородни рицари.

— Никой не може да ме принуди да се омъжа. Даже, ако ме оковат и ме завлекат за косите пред олтара, ще кажа не. Вярно е, сама съм, но Едънби е силна крепост. И ще стане още по-силна.

— Преди няколко часа при мен дойде сър Гай — продължи колебливо свещеникът. — След смъртта на милорд Едгар, той изпълнява ролята на ваш пръв съветник. Каза ми, че желае да ви направи своя съпруга.

— Сър Гай? — изуми се още повече Женевиев.

— Да — потвърди спокойно отец Томас и потъна в многозначително мълчание.

— Моля ви, кажете ми какво мислите, отче. Тази сутрин не съм в настроение да отгатвам намеците ви.

Мъжът въздъхна и вдигна рамене.

— Не виждам причини да не одобря тази женитба. Сър Гай е умен младеж и произхожда от благородно семейство. Само дете няма своя земя. Бихте могли да се свържете с много по-подходящ човек, милейди. Не забравяйте, че за нас ще бъде много изгодно да сключим съюз с някой лорд от крайбрежието.

Женевиев го наблюдаваше с присвити очи. Този човек умееше да крие много добре мислите си.

— Предложението на сър Гай не ме изненадва, отче. Той беше най-добрия приятел на Аксел и е много привързан към мен. Но аз не смятам да се омъжвам. Първо трябва да свърши траурът за Аксел — тя направи пауза и след малко попита любопитно: — Какво имате против сър Гай, отче?

— О, нищо. Аз почти не го познавам, но...

— Какво, но?

Отецът изпъна рамене.

— Щом толкова се интересувате от моето мнение, ще се изкажа по-ясно. Никой истински рицар не би настоял една благородна дама да се предложи на неприятеля като обикновена проститутка. Вместо да посяга към такива подли трикове, честният мъж отива на бойното поле.

— О, аз мисля, че идеята беше много добра. Само да не бяхме загубили толкова много хора... — долната й устна потръпваше. — Може би някой ден ще направя поклонническо пътуване и ще се помоля за душите им — и за моята. Сега обаче имам друга работа — заключи рязко тя. — Бъдете така добър и отговорете на сър Гай, че засега нямам намерение да се омъжвам.

— Той скоро ще потегли на път. Ще му подадете ли чашата за сбогом, когато възседне коня си?

— Разбира се. Преди службата ли ще тръгне?

— Доколкото разбрах, потеглят само след няколко минути.

— За да търсят помощ... — Женевиев млъкна, защото на вратата се почука.

Отец Томас побърза да отвори.

Влезе сър Гай. Красивото му лице пламтеше от възмущение. Той се запъти с бързи крачки към писалището, но изведнъж спря.

— О, Женевиер... — обърна се към свещеника и несигурно му кимна. — Добър ден, отче.

— Добър ден.

— Преди малко постът на северната кула видял, че към Едънби препуска отряд рицари под флага на крал Ричард и бялата роза на Йорк!

— Поканете ги да влязат!

— Вече го направих.

При тази дързост Женевиер вдигна вежди, но той дори не забеляза това в радостната си възбуда.

— Искат да вземат няколко от войните ни.

— Какво? — извика стреснато Женевиер.

— Точно така. Трябва да съберат голяма войска. Хенри Тюдор е потеглил на бой срещу законния крал и Ричард свиква привържениците си. Войската му е многобройна и натрапниците нямат никакъв шанс.

Женевиер сведе очи към писалището, без да вижда нищо пред себе си. Ето, че битката за короната ставаше сериозна. Бог беше на тяхна страна. Тюдор щеше да претърпи тежко поражение. Защо тогава не се радваше? Защото бе очаквала да получи помощ от краля, а не да се лиши от още войници.

— Сър Хъмфри е твърде стар, а от Тамкин не мога да се лиша в никакъв случай. Изберете десетина силни момци от стражата. Ще им дадем коне и ризници. Вземете и всички селски момчета, които са готови да служат като пешаци. Ще им дам благословията си, а ако и родителите им са съгласни...

— Скоро всичко ще свърши! — извика ликуващо сър Гай, приведе се през писалището и я целуна по челото. — А щом се върна...

Отец Томас се покашля.

— След като са пристигнали пратеници на краля, би следвало да се погрижим за удобствата им.

— Аз ще се занимавам с това... — започна сър Гай, но Женевиер го прекъсна решително.

— Прав сте отче, като господарка на Едънби е мой дълг да се погрижа за прилично посрещане на гостите си — тя се изправи величествено и изпълна крехките си рамене. Трябваше да докаже на всички, че може да се справя със задълженията си. Беше положила огромни усилия, за да си извоюва това положение. Нито Гай, нито отец Томас нямаха право да ѝ го оспорят. — Ще изберете ли войниците, които ще предложим на краля, сър Гай? — помоли учтиво тя.

— Разбира се, Женевиер — младежът улови ръката ѝ, залепи пламенна целувка върху дланта и изскочи от стаята.

Отец Томас вдигна вежди и се усмихна снизходително.

— Този май вече се чувства господар на Едънби...

— Може би един ден ще стане, но може би и не. Мисля, че започвам да се наслаждавам на дадената ми власт, отче. Възможно е дори да пожелая да я запазя за цял живот — тя отговори развеселено на неодобрителния му поглед. — Но нека не избързваме. Първо трябва да нагостим кралските рицари и да съберем войници, макар че в момента аз имам много по-голяма нужда от силни мъже, отколкото Ричард. А после ще погребем мъртвите. Отче Томас... — тя сложи ръка на рамото му. — Ще заемете ли мястото на загиналия ми баща? Моля ви да изпълните ролята на домакин. Не ми е приятно да поверя тази роля на друг мъж. Всеки неженен мъж би сметнал това за специално благоволение, а аз съвсем нямам това предвид.

— Разбира се, Женевиер, ще ви направя тази услуга — засмя се свещеникът и извъртя очи към небето. — А после ще отида в параклиса да се помоля за душата ви.

СЕДМА ГЛАВА

— Ако преведем един малък отряд покрай скалите — обясняваше Тристан, който беше коленичил на пода в палатката си и чертаеше с една пръчка в пясъка, — само няколко души в малки лодки, които лесно ще се справят с постовете на задната кула. Двама-трима ще се изкачат на бруствера и ще принудят войниците да отворят портата, за да влезе останалата войска. Всичко трябва да стане много бързо, за да не забележат обитателите на замъка каква опасност ги заплашва. Двама от нашите ще се насочат право към затвора, за да освободят пленниците. Преди врагът да е дал тревога, крепостта ще падне в наши ръце — той вдигна очи и изгледа поред Джон и Тибалд. Дватама размишляваха над чертежа му с тревожно смръщени чела.

— Кога започваме? — попита възбудено Джон.

— Най-добре още тази нощ.

Тибалд въздъхна и поклати глава.

— Та вие още не сте се възстановили от раната си, милорд. Цяло чудо е, че изобщо останахте жив.

Въпреки това Тристан се чувстваше отлично. Истинското чудо бе дошло от студената, освежаваща вода, която бе утолила жаждата му, и последвалото я вкусно ядене. Лекарят го беше уверил, че морската вода е почистила раната и е малко вероятно да се получи възпаление. Все още усещаше болки, но поне не го мъчеха пристъпи на слабост и виене на свят. Изкъпан и избръснат, облечен с чисти дрехи, той се чувстваше като митичния феникс, възкръснал от пепелта.

— Никога не съм горял от жажда за бой както сега, Тибалд. Приятелите ни гният в затвора и не бива да губим нито ден повече, ако искаме да ги освободим. Джон, ти ще ме придружиш с още десет мъже. А вие, Тибалд, ще доведете останалата войска. Чакайте да ви отворим портата.

— Какви ще бъдат нарежданията ти този път? — осведоми се с усмивка Джон.

Тристан седна зад писалището си и се замисли над въпроса. Когато се събуди в каменния си гроб, беше готов да удуши със собствените си ръце всички обитатели на Едънби. Днес обаче беше на друго мнение. Пък и съвестта не му позволяваше да го стори.

— Няма да устройваме кървава баня. Ако избием каменарите, кой ще възстанови стените? Ако селяните измрат, кой ще събира жътвата? Трябва ни и вълна за търговията с Фландрия — значи имаме нужда от овчари.

— Нима няма да ги накажеш за онова, което ти причиниха? — попита невярващо Джон.

— Не е точно така. По-знатните хора ще бъдат затворени в подземие.

— Ако не проявим строгост, няма да ни уважават, нито да се боят от нас — възрази Тибалд.

— Е, добре, ще заповядам да бичуват няколко души. А после ще свикаме арендаторите и ще ги накараме да се закълнат във вярност към новия си господар. Всяко престъпление ще бъде най-строго наказвано.

— А какво ще правят мъжете, когато нахлуем в замъка? — попита Джон и Тристан избухна в горчив смях.

— Момичетата са обща плячка. Няма да вземаме жените на селяните, само дъщерите им — очите му се присвиха. — Изисквам за себе си една-единствена жена — господарката на Едънби. Веднага щом я откриете, да бъде доведена при мен.

— Аз също имам претенции към една определена дама — процеди през зъби Джон.

— И коя е тя?

— Лейди Едуина.

— А да, лелята. Твоя е. А вие, Тибалд? Имате ли някое особено желание?

Старият рицар се изсмя.

— О, не! Дайте ми няколко селянки със закръглени задници и ще ме направите щастлив. Искам само парче земя, за да си построя къща. Нищо повече не ми трябва.

— Добре, тогава нека обсъдим още веднъж плана си — предложи Тристан. — Този път трябва да успеем. Предупреждавам и двама ви, а искам вие да обясните изрично на войниците — в никакъв

случай да не се обръщат с гръб към победените и да не им вярват, когато молят за милост...

Той млъкна и смръщи чело, защото бе чул приближаващ конски тропот, следван от развълнувани гласове. Проехтя зов на тромпет, някой тръгна към палатката с бързи крачки.

Тристан скочи от стола си и се запъти към изхода, следван от Джон и Тибалд. Хората му бяха обкръжили новодошлите. Над главите на конниците се вееше знамето на Ланкастър. Наметките им бяха украсени с червени рози. Тристан позна сър Марк Тайлър, един от най-верните привърженици на Хенри Тюдор, и излезе напред, за да го поздрави.

— Лорд Тристан! — извика възбудено Марк и сграбчи ръката му. — Имам да ви кажа нещо много важно.

Още от детските си години стройният, тъмнокос рицар прекарваше живота си по бойните полета. Макар да беше десет години по-възрастен от Тристан, той не притежаваше собствена земя и сега се биеше на страната на Хенри Тюдор не на последно място и за да получи някаква собственост. Но беше честен и почтен. А и твърде малко бяха хората, които следваха претендента за трона, без да се стремят към някаква печалба.

Тристан вдигна учудено вежди и отведе Марк в палатката си. Рицарят, облечен в тежка броня, огледа внимателно начертания на пясъка план.

— Още ли не сте завладели Едънби Касъл?

— Много скоро крепостта ще бъде моя.

— За съжаление ще трябва да почакате още малко.

— Какво? — попита изумено Тристан. — Трябва ми само една нощ...

— Истинската битка вече започна. Ричард събра войската си и тя е по-многобройна от нашата. Трябва още сега да тръгнете с мен. Такава е заповедта на Хенри. Не можем да се лишим от най-смелите си войни.

Тристан стисна здраво устни и се отпусна на стола зад писалището. Ръцете му трепереха в безсилна ярост. Беше толкова близо до целта — и в последния момент го отзоваваха от бойното поле! Жаждата за отмъщение придоби горчив вкус. Ами, ако паднеше в боя и не се върнеше повече тук...

Не, сега не биваше да мисли за смъртта. Времето беше дошло — кралят Йорк и претендентът за трона от дома Ланкастър щяха да се изправят един срещу друг в решителна битка. Тристан просто нямаше избор.

— Ще наредя на войниците да вдигнат палатките — заяви кратко той, скочи и излезе от палатката си.

Спря на входа, вдигна поглед към стръмната скала, зад която беше Едънби, и прошепна:

— Ще се върна, лейди, чакайте ме — после тръгна с бързи крачки към средата на кръга, образуван от палатките. — Развалете лагера! Тръгваме към вътрешността на страната. Нашето място е под знамената на Ланкастър. Дошло е времето да свалим краля на Йорк!

Женевиев се изкачи на кулата и огледа внимателно свършената работа. Беше доволна от усърдието на хората си. Изгорялата ковачница и къщите на каменарите вече бяха покрити. Трябваша им обаче още поне няколко месеца, за да отстранят всички повреди, причинени от оръдията, и да укрепят защитните съоръжения.

Зад дървената порта на външния вал беше вградена нова желязна врата, зад портиерската къщичка беше устроен нов капан за враговете. Ако неприятелят успееше да проникне през тежката дървена врата, щеше да попадне между падащата решетка и една желязна бариера, където войните от Едънби можеха да го залепят с вряща смола или да го обсипят със стрели.

Когато погледна на югоизток, към вътрешността на страната, Женевиев видя, че всички са заети с мирен труд. Скоро започваше есенната жътва. Овцете вече се покриваха с дебелината си зимна вълна. Всичко изглеждаше в пълен ред. Внезапно чу зад себе си стъпки и се обърна изплашено. Но веднага въздъхна облекчено, защото към нея идваше отец Томас. Защо беше станала толкова нервна? Нима имаше от какво да се страхува в собствения си замък?

Кошмарите. Будеше се на разсъмване, окъпана в пот. Мъките ѝ бяха непоносими. Беше очаквала, че ще сънува баща си, Аксел и бедния Майкъл, но вместо това всяка нощ в сънищата ѝ идваше Тристан дьо Ла Тиер.

Сънуваше как броди сам-сама по скалата, а по небето се кълбят черни, заплашителни облаци. Неспособна да намери пътя за дома, тя хукваше да бяга и се изправяше пред непреодолима преграда. Едва тогава разбираше, че се е ударила в трупа на Тристан. Макар и мъртъв, врагът ѝ изглеждаше едър и силен както приживе.

Той започваше да се смее, посягаше към нея и се кълнеше, че ще я накара да плати скъпо и прескъпо за коварството си. После я викаше да го последва в отвъдното. Женевиев се втурваше да бяга, но пръстите му се вкопчваха в косата ѝ, а дълбоките тъмносини очи се впиваха безпощадно в нейните. И тогава съпротивата ѝ отслабваше. Погледът му сгорещяваше кръвта ѝ, в сърцето ѝ лумваха пламъци и тя политаше към вечността. Силните ръце на Тристан я обгръщаха, горещата му целувка заключваше устните ѝ, ръцете му се движеха по тялото ѝ и тя се топеше под милувките му.

Накрая обаче той я отблъскваше, засмиваше се горчиво и ѝ заявяваше, че това е била целувката на смъртта...

— Лейди Женевиев! — викът на свещеника прекъсна нерадостните ѝ мисли.

— Какво има, отче?

Той изгледа загрижено бледото ѝ лице.

— Всъщност нищо, което да изисква незабавната ви намеса. Пристигна фламандският търговец, за да ни плати вълната. Лейди Едуина го настани в голямата зала и тъкмо му поднася ейл.

— Значи и аз трябва да сляза...

— Не е нужно.

Женевиев го погледна учудено.

— Искате да обсъдите нещо с мен ли, отче?

— Смятах, че по-скоро вие имате да ми кажете нещо, милейди. В последно време не сте особено разговорлива.

Женевиев се взираше замислено в разбуненото море.

— Бихте ли ме придружиш до брега?

— Не бива да излизате без стража.

— Тогава повикайте няколко души, отче.

Свещеникът я послуша и след няколко минути двамата вече вървяха по тясната, обрасла с коприва и бурени пътека, която се виеше надолу към пясъчната ивица. Войниците се държаха на почтително

разстояние. Развеселена, Женевиерв изу обувките си и нагази във водата.

— Никога ли не сте плували в морето, отче?

— Не, за съжаление не съм се родил край морето — отец Томас се усмихна, очевидно зарадван от безгрижието ѝ. През изминалите дни Женевиерв беше постоянно мрачна и унила.

— Значи сте пропуснали много. Елате тук!

Свещеникът поклати глава, но изпълни нареждането. Женевиерв седеше в пясъка, съвсем близо до водата и той предпазливо се отпусна до нея. Когато хладните пръски навлажниха расото му, потръпна от студ.

— Предадохте ли тялото на лорд Тристан на рицарите му? — попита уж между другото тя.

Свещеникът се поколеба, защото не знаеше как да ѝ обясни, че не са могли да намерят мъртвеца. Крайбрежните скали се разпростираха надалеч, сипеите бяха еднакви навсякъде и беше обяснимо, че Тамкин не можа да си спомни, къде точно е погребал чуждия лорд в онази ужасна, потискаща вечер. Вероятно тялото бе станало плячка на вълците или лешоядите.

— Не се тревожете за това, милейди.

— Нали мъртвите не излизат от гробовете си, отче?

— Разбира се, че не — отговори с усмивка той. — От това ли се страхувате?

Женевиерв поклати смутено глава.

— О, не! Само си мислех... Когато бях дете, татко често ме водеше тук и ме учеше да плувам и да си играя в пясъка. Понякога идваше и Едуина. Седяхме на слънце, носехме си храна и напитки. Беше чудесно време, наистина... — тя въздъхна и зарови пръсти в мокрия пясък. — Колко ми се иска да можех да върна онези дни, да цари мир и... Най-силното ми желание е времето да се върне назад — татко, Аксел и Майкъл да са живи и...

— И лорд Тристан да не е убит? — попита отец Томас и веднага си пожела да си беше отхапал езика. Как можа да прояви такава нетактичност!

— Да, иска ми се да върна назад стореното зло — потвърди едва чуто Женевиерв. — Това не биваше да се случва, отче. Беше толкова ужасно, разбирате ли, но просто няха друг изход... — тя се загледа с

невиждащи очи към далечния хоризонт, където се срещаша светлото небе и индиговосиньото море. — Татко не биваше да отказва на Ланкастърите, когато го помолиха за гостоприемство. Тогава всичко това щеше да ни бъде спестено.

— Значи страдате, защото бяхте принудена да прибегнете до една безчестна постъпка — промълви духовникът и сложи ръка на рамото ѝ.

— Дали ще ида в ада, отче?

— Не вярвам. Ваш дълг беше да защитавате крепостта, когато видяхте, че ще я загубите, вие прибегнахте към женските оръжия. Освен това, всемогъщият познава човешките души, а вашата е чиста, детето ми.

Женевиев не беше много сигурна в това, но пламенно се надяваше добрият Бог да разбере, че просто не е имала друг избор, освен да убие Тристан дьо Ла Тиер.

— Въпреки това се тревожа...

— Сигурно заради голямата битка?

— Точно така. Вече се проля твърде много кръв. Как смятате, дали Ричард ще победи? Ако Тюдор бъде разгромен, поне нашата война ще свърши.

Отец Томас отново се поколеба. И той беше преследван от странни сънища, които рисуваха пред духовния му взор мирна, процъфтяваща Англия. Ведрата картина се помрачаваше единствено от тъмните сенки над Едънби. Крепостта щеше да преживее трудни времена, преди най-после да настъпи мир.

— Не е толкова лесно — проговори тихо той и вече по-оптимистично добави: — Нали чухте какво казаха кралските пратеници. Войската на Ричард е по-многобройна от тази на Тюдор.

— Събрали са се край един град на име Маркет Босуърт — рече замислено Женевиев и стана. — Чух това от странстващите певци. Надявам се скоро да ни уведомят за победата.

— Да се надяваме.

— Бихте ли се обърнали с гръб? — попита изведнъж тя. Свежият морски въздух повдигна настроението ѝ. — Не бих желала да ви ужася, но изпитвам голямо желание да сваля роклята си и да поплувам.

— Милейди...

— Моля ви! — извика през смях тя и веселостта ѝ отново го зарадва. — Чакайте ме до скалата. Ще дойда след малко!

Не му оставаше нищо друго, освен да се подчини. Женевиер захвърли кадифената рокля на пясъка и влезе в студената вода само по долна риза. Почувства се освежена, свободна и волна като риба. Морето прогони страшните спомени, изми кръвта от ръцете ѝ.

Тя се облече набързо и извика на отец Томас:

— Вече се чувствам много по-добре!

— Една дама с вашето положение не би трябвало да се държи като риба, лейди Женевиер — отговори строго той.

— Беше толкова прекрасно.

— Това ме радва, но никой съпруг не би одобрил жена му да се държи по този начин.

Женевиер веднага стана сериозна. Разтрепери се, сякаш ѝ беше студено, и отецът веднага съжали за остротата си.

— Не ми трябва съпруг, отче, мога и сама да нося отговорността си. Доказвам го ден след ден.

— Виждам, че загубата на Аксел продължава да ви потиска. Един ден обаче ще трябва да се омъжите и вие го знаете.

Женевиер поклати глава.

— Борих се с всички сили, загубих твърде много. Сигурна съм, че Аксел щеше да бъде снизходителен, великодушен съпруг. Но повечето мъже се женят, само за да завладеят земите на жена си, а и самата нея. Не бих понесла това, отче.

Свещеникът потръпна от безименен ужас. Разбираше, че господарката му говори сериозно и тъмната сянка, която надвисваше над Едънби в сънищата му, помрачи и неговото настроение. Измъчван от зло предчувствие, хвърли замаян поглед към стръмната скала.

Женевиер забърза по пътеката и отново се засмя.

— Ще дам на хората един ден отдих, отче! — извика през рамотя. — Трябва да измислите някой подходящ светия. Всички работиха неуморно и заслужават малко развлечение. Макар че приближава есента, ще издигнем майско дърво, ще изпечем на шиш няколко агнета и телета, и ще танцуваме под луната.

Добра идея, каза си отец Томас. Не само арендаторите имаха нужда от свободен ден. Празникът щеше да развесели и господарката им.

— Добре, ще избира подходящ ден — съгласи се с усмивка той. Още докато говореше, слънцето се скри зад тъмните буреносни облаци, които пълзяха на запад. Точно там е Маркет Босуърт, помисли си свещеникът. Какво ли става сега на бойното поле?

През нощта на двадесет и първи август, Тристан бродеше безцелно под звездите и броеше безбройните лагерни огньове, които пламтяха около Еймбиън Хил. Войниците горяха от нетърпение най-после да влязат в бой. Утре беше денят на голямата битка.

Съгледвачите на Хенри бяха неуморни. Тристан знаеше за придвижването на противника почти толкова, колкото и за действията на Ланкастърите. На сутринта от Лейчестър беше пристигнал Ричард, придружен от стотици тромпетисти, стрелци и кавалери. Дори в тежката си ризница кралят изглеждаше дребен и слаб. Носеше златна корона, за да го различават и приятелите, и враговете.

Ричард беше смел мъж, умееше да управлява, но на съвестта му тежаха твърде много престъпления. Начинът, по който си разчисти пътя към трона, показва, че е твърде безскрупулен. От следващия ден зависеше дали Англия ще има нов крал или не.

Тристан падна на колене и се опита да се моли. Май беше забравил как се правеше това. „Нощта е тъмна като живота ми, каза си мрачно той.“

Но все пак намери верните думи. „Всемогъщи Боже, дай ни победа в утрешната битка и ме запази от смъртта. Не ме е страх от нея, но след всичко, което трябваше да изтърпя, няма да намеря покой, докато не си отмъстя. Не искам да убивам ближните си, искам само онова, което ми беше обещано.“

Не беше ли грях да моли за отмъщение? Може би не. Може би Бог също беше войн. Тристан се изправи и усмихнато вдигна очи към небето.

— Утре ще го узная — пошепна той и нощният вятър понесе думите му.

Върна се в лагера, отговори на поздрави на стражника и влезе в палатката си, където Джон вече спеше дълбоко и непробудно.

На двадесет и втори август, в Лето Господне 1485, по небето се гонеха сиви буреносни облаци. Въздухът тежеше от барутен дим. Беше

горещо и задушно и Тристан трябваше да свали шлема си. По очерненото му лице се стичаха вадички пот. Отдавна беше захвърлил пистолета си, тъй като беше безполезен в ожесточената схватка. Възседнал верния си кон, той размахваше меча и сляпо поваляше враговете, които се мъчеха да го проният или да го свалят от седлото.

Численото надмощие на неприятеля не обезкуражи войните на Ланкастър. Мъжете се хвърлиха смело в кървавата битка. Тристан се биеше в близост до претендента. Както винаги, Хенри Тюдор беше обкръжен от най-верните си хора. Среден на ръст, строен и гъвкав, бъдещият крал не беше навършил дори тридесет години. Макар да не беше страхливец и да залагаше живота си за короната, той не можеше да бъде наречен роден боец. Истинският му талант беше в стратегията.

Внезапно един огромен войник на Йорк проби редиците на охраната и размаха пиката си. Тристан пришпори бойния си кон и се хвърли срещу неприятеля. Удари с все сила пиката му и тя се разтроши на парченца само миг, преди да проние сърцето на Хенри Тюдор. Войникът изкрещя като безумен, метна се върху Тристан и го свали от седлото. Дватамата се затъркаляха по окървавената земя, между трупове и ранени хора и коне.

Грамадните юмруци на непознатия забарабаниха по лицето на Тристан, тежкото тяло го притискаше неумолимо към земята. Той напрегна всичките си сили, отхвърли война настрана, грабна счупената дръжка на пиката и с все сила го удари по главата. Великанът рухна на земята и повече не мръдна. Тристан изпъшка и потърси с поглед жребеца си. Хенри го беше уловил и сега го поведе към господаря му.

— Вие ми спасихте живота.

Без да отговори, Тристан пое поводите на вярното животно. Познаваше склонността на Тюдор да не си губи времето с излишни думи и последва примера му.

— Войната още не е спечелена — отбеляза кратко той. — „Колко ли време щеше да трае битката?“ — Небето потъмняваше, навсякъде се виждаха мъртви тела, стъпкани червени и бели рози.

В крайна сметка сражението бе решено от лорд Стенли, сина му и трите хиляди войници, които водеха със себе си. Те се биеха на страната на Ричард, но когато го видяха да препуска насреща им, възседнал белия си жребец, се отметнаха от него и преминаха към Хенри.

Тристан знаеше, че преди битката, претендентът за трона е преговарял със сър Уилям Стенли и лордът му е обещал подкрепата си само в случай, че докаже умението си да печели. До повратната точка, хората на Стенли, смятани от всички за привърженици на Ричард, изчакваха, без да влизат в сражение. Очевидно беше намерението им да минат на страната на победителя, все едно дали той беше Йорк или Ланкастър, и когато войската на Ричард показа някои слабости, решението беше взето.

Заклещен между войските на Хенри и мощното крило на лорд Стенли, Ричард се би смело до горчивия край. Най-последно прозвуча оглушителен вик:

— Кралят е мъртъв! Ричард III е убит! Голият му труп е метнат на гърба на коня, за да го видят всички! Привържениците на Йорк се разпръсват и преминават в отстъпление! Битката е спечелена!

Тристан присви очи и видя между оттеглящите се в безредие неприятелски войски един бял жребец, на гърба, на който беше привързан разсъблечен труп. Един пешак падна на колене пред Хенри, стискайки в ръце златната корона, отличителния знак на Ричард.

Тюдор избухна в сърдечен смях.

— Ние победихме, приятели!

— Ваше величество! — прошепна почтително войникът.

Хенри веднага стана сериозен.

— Ще се нарека крал, едва когато ме коронясат в катедралата. Скоро и това ще стане, мои верни служители. Благодаря на всички ви и ви обещавам, че ще получите обещаната награда. Ала трябва да се закълнете, че ще ме подкрепяте в усилията ми да съградя отново тази страна и да я поведе към нов блясък и богатство. Сър Марк, препуснете към Елизабет от Йорк и я отведете в Лондон.

— Ще я направите своя жена и кралската ви титла ще бъде осигурена... — започна възбудено сър Марк, но Хенри го прекъсна.

— Не се женя заради титлата. Всички знаят, че помолих за ръката на Елизабет много преди този ден. Титлата е моя по право. Ще отведа невестата си у дома, едва когато стана законен крал. Женя се заради мира. Родовете Ланкастър и Йорк ще се обединят в могъщия род Тюдор — Хенри хвърли бърз поглед към Тристан. — Е, лорд дьо Ла Тиер, какво възнамерявате? Ще ме последвате ли в Лондон? Ще

празнувате ли победата с мен? Кажете какво желаете! Аз винаги плащам дълговете си, а днес трябва да ви благодаря за живота си.

Тристан поклати глава и се усмихна.

— Имам намерение да се върна в Едънби и да взема замъка под своя власт, сър. Имам да уредя и някои... лични неща. Ако наистина желаете да ме възнаградите, дайте ми крепостта — и господарката ѝ.

Хенри дръпна юздите на коня си, който потропваше неспокойно, и вдигна вежди.

— Правете, каквото намерите за добре. Трябват ли ви още хора и оръжия?

— Не, ще взема само своята войска. Знам как да завладея замъка, без да проливам повече кръв.

Хенри го измери с внимателен поглед.

— От днес нататък в тази страна ще цари мир. Някои благородници ще загубят титлите си, други ще се озоват в Тауър или ще умрат от ръката на палача. Който продължава да ми се противопоставя, вече е държавен изменник и ще бъде наказан по подобаващ начин. Ала намерението ми не е да затвърдя властта си с още кръвопролития. Само онези, които не признават претенциите ми, трябва да се страхуват за живота си. Едънби е ваша собственост, Тристан — а това е плодородно имение, което носи добри доходи. Разчитам да си плащате данъците. Войната обезкърви Англия. Трябва да обединим силите си, за да доведем страната си до нов разцвет. Приемете Едънби от мое име и следвайте политиката ми.

— А господарката на замъка?

Хенри го прекъсна нетърпеливо.

— Тази жена не ме интересува. Правете с нея каквото щете.

— Трябва да ми го разрешите изрично, ваша милост — отговори с усмивка Тристан.

— Защо сте толкова настоятелен? — изненада се Хенри.

— Защото тя е млада и красива, и произхожда от благородно семейство. Някой може да пожелае да я направи своя съпруга, но вие трябва да помните, че не бива да я предлагате никому заради оказани услуги, нито пък да я използвате като пионка в сложните си шахматни игри. Каквото и да имам предвид, тя е само моя.

— Е, добре, имате обещанието ми! — Хенри извъртя очи към небето и продължи отвратено: — Велики боже! Толкова много думи за

една жена! Хайде, тръгвайте към Едънби! Мен ме чака друга работа — с тези думи той обърна коня си и препусна напред.

Въпреки сивия ден Тристан имаше чувството, че слънцето пробива облаците и му се усмихва. Отметна глава назад и нададе див ликуващ вик. После се обърна към Джон, който едва се държеше на седлото, уморен от дългата битка.

— Тръгваме към Едънби! Ще завземем крепостта с кралската благословия. Свикай хората ни! Не бива да губим време. Потегляме още тази нощ.

Женевиев седеше в работната стая на баща си и преглеждаше списъка на Тамкин с арендните вноски. Написаното се размиваше пред очите ѝ. Снощи беше празнувала до късно с хората си, беше пила твърде много ейл и беше танцувала лудешки около майското дърво. Днес обаче я мъчеше силно главоболие. Когато вратата се отвори с трясък, тя се стресна до смърт. Влезе сър Хъмфри, блед като платно и очевидно развълнуван. Гласът му трепереше:

— Всичко свърши! В битката при Босуърт Ричард е бил убит!

— Какво? — прошепна невярващо Женевиев.

— Хенри Тюдор вече препуска към Лондон, за да бъде коронясан.

— Откъде знаете? — попита безизразно тя. — „Невъзможно! Войската на Ричард беше по-многобройна!“

— Един от хората ни се върна ранен и ме увери, че не може да има съмнение. Видял със собствените си очи трупа на краля. Родът Йорк понесе унищожително поражение.

— Божичко! — простена Женевиев, подпря ръце на писалището и се опита да размисли. — Може би това не означава нищо. Има и други, които могат да предявят претенции за трона и да убият онзи негодник Тюдор.

В този момент в кабинета нахлу Едуина. Тя изтича при племенницата си и улови ръката ѝ.

— Трябва да сложим оръжие, Женевиев. Ако не приемем Тюдор, той ще изпрати нова войска срещу Едънби. Ще се пролее още кръв. Иди при него, закълни се да му служиш вярно, положи в краката му

Едънби и флага с бялата роза и той ще ти прости дързостта да се опълчиш срещу него.

Женевиев погледна отчаяното лице на леля си и очите ѝ се напълниха със сълзи. После се обърна към сър Хъмфри.

— Какво ще кажете?

— Не виждам друг изход, милейди. Едуина е права, трябва да се преклоним пред новия крал. Надявам се да не ни накаже много строго.

— Е, добре. Ще отида при Тюдор и ще измоля благоволението му — тя притисна пулсиращите си слепоочия и си пожела главоболието да се усили и да замъгли окончателно разсъдъка ѝ. — Иначе сигурно ще ни хвърли в Тауър или ще ни обезглави без съд и присъда. Да, ще се закълна да му служи вярно.

Едуина веднага хукна към вратата.

— Отивам да ти приготвя багажа. Кралят е още млад. Ако си облечена в красиви дрехи и носиш скъпоценности, той няма да устои на очарованието ти и ще прояви снизходителност.

— Чувах, че бил студен и пресметлив и се интересувал много повече от парите и златото, отколкото от жените. Но все пак ти позволявам да направиш всичко, което смяташ за нужно — Женевиев помълча малко и добави горчиво: — Щом се налага да падна на колене, поне да го направя със стил.

Едуина побърза да излезе от работната стая. Женевиев се надигна и продължи уморено:

— Сър Хъмфри, вие ще ме придружите. Нека и Мери дойде с нас. И свита от пет души...

— Бих предложил десет, милейди — прекъсна я учтиво старият рицар. — Пътищата сигурно гъмжат от гладни и озлобени войници, които само чакат да срещнат някаква плячка.

— Добре, нека бъдат десет. Тръгваме още днес следобед. Искам колкото се може по-бързо да оставя зад себе си това унижение.

Само след два часа малкият отряд беше готов за тръгване. Отец Томас и Едуина подадоха на Женевиев и сър Хъмфри чаши с вино за сбогуване и им пожелаха добър път.

— Погрижете се за войните, които ще се завърнат в къщи — поръча Женевиев. — Те са служили вярно на Едънби и рода Йорк. Особено държа сър Гай да разполага с всичко необходимо.

— Разбира се, ще се погрижа — обеща Едуина.

Малката Ан се беше заловила за полите на майка си. Женевиев се наведе и я грабна в прегръдките си.

— Ани, аз отивам в един голям град. Искаш ли да ти донеса най-красивата кукла?

— О, да, много искам кукла!

Женевиев я целуна и отново се обърна към отец Томас и Едуина, които не можеха да скрият тревогата си.

— Не се бойте, всичко ще мине добре. По пътя ще упражнявам непрекъснато реверанса си и думите на клетвата.

Лелята се усмихна, но отец Томас строго смръщи чело.

— И внимавайте какво говорите, милейди! — предупреди я настоятелно той. — Само една грешна дума и ще ви обвинят в държавна измяна!

— Не се страхувайте, отче, ще внимавам — въздъхна тежко тя. — Нямам намерение да загубя нито собствеността, нито живота си. Надявам се да се върна скоро.

— С Бога, детето ми, с Бога! — свещеникът взе ръцете ѝ в своите и усети треперенето им. Ала главата беше гордо вдигната. — Ще се моля за вас.

— Благодаря ви, отче. — Тя прегърна за последен път леля си, скочи на седлото и потегли начело на свитата си към външната порта.

ОСМА ГЛАВА

Тънкият сърп на луната хвърляше бледа светлина сред мъглата, която обгръщаше крайбрежните скали и сякаш вдъхваше тайнствен, призрачен живот на орловата папрат. Водата беше леденостудена. Тристан и дванадесетте войници, тръгнали с него, изгазиха мълчаливо до брега и завързаха лодките. После се закатериха по стръмната скална стена.

Изкачването беше трудно и продължително. Ала при вида на мястото, където хората от Едънби го бяха погребали жив, изтощението на Тристан се изпари в миг. Посочи към крепостния вал и се обърна към застаналия непосредствено зад него Джон:

— От онази скала ще скочим право върху стената. Двамата с теб ще проникнем първи в крепостта, ще повалим стражите на земята и ще дадем светлинен сигнал на останалите.

Джон кимна безмълвно и двамата забързаха към замъка, следвани по петите от войниците. Тристан посегна към дръжката на меча си, за да се увери, че е на мястото си, после приклепна и скочи от скалата на крепостния вал. Приземяването беше почти безшумно.

След миг Джон стоеше до него и Тристан пошепна:

— Всеки момент ще мине стражникът...

В този миг се появи нощният пост, без ризница, без оръжие, само с един дълъг нож на колана. Все пак това не е престъпна небрежност, каза си с усмивка Джон. Кой би очаквал нападение от тази страна, след като брегът е почти непристъпен, а скалната стена пада отвесно към брега?

Стражникът наближи и Тристан се хвърли върху него. Вместо да извади меча си, той го просна на земята с един-единствен юмручен удар.

— Ще оцелее — промърмори той, обърнат към Джон, който също беше скочил от стената. — И ще си научи урока, един войник на пост трябва да бъде постоянно нащрек.

Двамата се промъкнаха безшумно по бруствера и откриха втория пост, който се виждаше стреснато в мрака. Джон обезвреди и него, като го потуша по рамото и му нанесе силен удар по брадата. Двамата се промъкнаха към портиерската къщичка, където трима мъже играеха на зарове и се надвикваха възбудено. Тристан извади меч си, махна на приятеля си да последва примера му и двамата нахлуха вътре. Стражниците наскачаха стреснато и затърсиха оръжията си.

— Не посягайте към мечовете, приятели — произнесе предупредително Тристан. — Ако се съпротивлявате, ще умрете. Стойте си тихо и се молете — само тогава всевишният ще чуе молитвите ви. Джон, вземи фенера и дай знак на хората ни, както се бяхме уговорили.

Джон грабна надупчения фенер, в който гореше една свещ, и хукна към бруствера. Междувременно постовете си разменяха многозначителни погледи и очевидно размишляваха дали да се нахвърлят с обединени сили върху Тристан.

— Мисля, че съм заслужил страшната си слава — ухили се той. — Може и да сте трима, но аз съм с меч в ръка и съм събрал доста богат опит в последно време.

Не им остана време да изберат между честта и смъртта, защото Джон се появи отново, следван от петима войници.

— Дойде време да ни заведете до затвора, момчета — обърна се Тристан към стражниците и се усмихна учтиво.

Един от мъжете пристъпи напред.

— Лорд Тристан, ние се предаваме, но не можем да ви заведем до затвора, защото той се намира точно под главната сграда. Ще привлечем вниманието на другите.

Тристан го изгледа замислено.

— Как ти е името?

— Джак Хигън, милорд.

— Добре, ти ще ме придружиш сам. Ще се наметна с палтото на някой от приятелите ти — никой ли не ви е казал, че тези бели рози трябва да изчезнат? Колко души са на пост в затвора?

— Само двама.

— Ако ви е мил живота, дори не помисляйте да ме измамите.

Джак Хигън, който не беше навършил дори двацет години, нямаше никакво желание да умре толкова млад. Той преглътна нервно

и отговори:

— Кълна се в пресветата Дева, че долу пазят само двама. Повече не са и нужни. Килията е от камък и е затворена със стоманена врата.

— Добре. Джон, ти ме чакай в портиерската къщичка. После младият Джак ще ни отведе до главната порта.

Увит в наметката на стражника, украсена с бялата роза и герба на Едънби, Тристан притисна ножа си в гърба на Джак и го подгони през външния двор. Когато се изправиха пред дървената порта на вътрешния двор, двамата отдадоха чест пред един стражник, изтичаха покрай работилниците и скоро стигнаха пред главната сграда, увенчана с висока кула.

Пред вратата с масивни железни халки стояха двама стражници.

— Това ли е единственият вход? — попита Тристан и леко раздвижи ножа. Острието беше опряно в гърба на Джак.

— Не. Ако тръгнем надясно, ще стигнем до стълбите, които водят надолу към подземие.

— Какво друго има там?

— Само гробницата под параклиса.

— Колко са постове?

— Един стои на стълбището.

— Много добре. Усмихни му се, когато минем покрай него.

Джак се подчини, макар че усмивката му беше доста измъчена.

— Какво правите тук? — учуди се стражникът.

Тристан блъсна младия Джак и той полетя към другаря си. Двамата се строполиха на пода. Тристан метна отгоре им палтото и ги бутна към стълбата. Двамата се затъркаляха по стъпалата и когато хукна след тях, той чу глухите удари.

Шумът разтревожи двамата мъже, които бяха на пост пред затвора, но Тристан вече беше извадил меча си. Той спря и огледа с присвити очи смутените стражници.

— Ако ме принудите, няма да се поколебая да употребя сила — двамата веднага го познаха и това пролича по ужасените им лица. Той посочи връзката ключове, окачена на една кука, и додаде: — Пуснете хората ми и заемете тяхното място.

По-възрастният, вече посивял мъж отключи с треперещи пръсти и отвори тежката врата.

Тристан извика на войните си да излязат навън и заповяда на постовите да заемат местата им. Остави до себе си само Джак и грижливо заключи вратата. Войниците се нахвърлиха да го прегръщат.

— О, милорд, а ние си мислехме, че сте мъртъв...

— Казахме си, че ще се мъчим тук до края на живота си...

— Бог да ви благослови...

— Тихо сега! И побързайте! — спря ги Тристан. — Тази нощ имаме още много работа.

После заповяда на тримата мъже да се увият в наметките на стражниците и им обясни, че докато отворят главната порта, трябва да се прикриват. Половината пленници последваха Джак и Тристан, другите забързаха към портиерската къщичка с нареждането да изловят колкото се може повече часови и да ги отведат в затвора.

В двора Тристан продължи да побутва пред себе си младия Джак с опрян в гърба му нож. Сърцето му биеше като лудо. Скоро щеше да стане господар на Едънби — и на Женевиев. Макар че още не знаеше как ще я накаже, вече предвкусваше сладкото удовлетворение да се покаже пред нея здрав и читав, горящ от жажда за отмъщение.

— Извикайте на постовите, които вардят главната порта, че няколко войници са се върнали от Босуърт и търсят убежище в замъка — нареди той на Джак. Момчето се подчини и макар че гласът му пресекваше от вълнение, изпълни заповедта.

— Познавам тези хора! — извика Тристан. Дори и да познаваше лицето му, пазачът нямаше да го различи в тъмнината. — Всички са приятели!

За негово безкрайно облекчение, желязната порта се издигна във въздуха, тежкия мост падна над рова. Тристан не смееше дори да диша. След миг прозвуча дивият боен вик на Тибалд. По моста изтрополиха копита. Скоро стражниците бяха обкръжени и не им оставаше нищо друго, освен да се предадат.

Тристан улови ръката на Тибалд.

— Погрижете се за пленниците и разположете постове по всички наблюдателни кули. Крепостта е в наши ръце. Въпреки това десетина мъже ще пазят залата през цялата нощ. Никога вече няма да се хвана на проклетите им уловки.

— Както желаете, милорд — отговори с усмивка Тибалд.

Тристан извади меча си и се втурна към главната сграда, следван по петите от Джон.

— И аз имам сметки за уреждане! — извика приятелят му.

Тристан го изчака и сложи ръка на рамото му.

— Прав си, момко. Мъжът намира покой, едва когато е утолил жаждата си за мъст.

Двамата закрачиха с твърди крачки към голямата зала.

Едуина спеше дълбоко и спокойно в леглото на малката си дъщеричка. Откакто Женевиев замина, тя почти не се отделяше от момиченцето.

Шумът в двора я събуди, но тъй като скоро заглъхна, тя прие, че стражата бързо се е справила с възникналия проблем.

Въздъхна, затвори отново очи и притисна Ан до себе си.

Изведнъж вратата се отвори с трясък, откъм коридора проникна светлина и очерта силуета на едра фигура, опряла ръце на хълбоците. Едуина изписка уплашено, скочи от леглото и застана между натрапника и единственото си дете.

Когато мъжът влезе и затвори вратата, сърцето ѝ заблъска като лудо. Първо позна очите, които в онзи злокобен ден блестяха толкова весело, и устните, които умееха да се усмихват толкова очарователно.

Днес обаче изражението на Джон не беше мило и любезно, а твърдо, студено, изпълнено с горчивина.

— Ето, че се срещаме отново, лейди Едуина — проговори спокойно той, остави меча си на един стол и без бързане се запъти към камината. Облегна се на перваза и продължи: — Няма ли да ме поздравите с добре дошъл? Май тази нощ не намирате дори една добра дума за мен? Онази вечер бяхте много по-мила.

— Аз... — започна жената и гласът ѝ отказа. Краката не можеха да я носят. Отпусна се на колене и сведе глава. — Не бях съгласна с онази измама, Джон. Кълна се във всичко свято. Не исках никой Ланкастър да умре.

Макар че трепереше с цялото си тяло, тя се стараяше да не издаде страха си. Сега имаше нужда от цялата си смелост. Каквото и да стореше с нея, детето не биваше да види нищо.

Макар и против волята си, Джон се възхищаваше на красотата ѝ. Взираше се като замаян в сведената ѝ глава, в тъмнокестенявата коса, блеснала на светлината на огъня. Под нощницата от тънък бял лен се полюшваха примамливите ѝ гърди. Той отиде при нея и повдигна брадичката ѝ.

— Заклевате ли се, че не сте участвали в онова предателство, Едуина?

В очите ѝ заблестяха сълзи, мина доста време, преди гласът да започне да ѝ се подчинява.

— Никога не съм пожелавала смъртта ви. Но вие сте в правото си да отмъстите за стореното ви зло. Моля ви само за едно — пощадете дъщеря ми. Тя е едва на пет години и е неспособна да лъже и мами.

Преди Джон да е успял да отговори, вратата се отвори и в спалнята нахлу Тристан. Устните му бяха ядно стиснати. Едуина едва не изпищя. Този мъж беше възкръснал от мъртвите! След като хвърли бърз поглед към Джон, лордът застана пред нея, сграбчи я за раменете и я разтърси.

— Къде е Женевиев?

— Замина...

— Какво? — изрева гръмогласно мъжът.

Едуина отговори на гневния му поглед и прокара език по пресъхналите си устни.

— Замина днес следобед. Отиде в Лондон, за да положи клетва за вярност пред Хенри Тюдор.

— По дяволите! — изруга Тристан, после за нейна изненада я пусна внимателно на пода и се обърна към Джон: — Тръгвам след нея. Трябва да си възвърна собствеността. Междувременно ще управляваш замъка, като се придържаш към нарежданията ми. Докато се върна, никой няма право да излиза извън крепостните стени. Пленниците ще останат в затвора. Ти и Тибалд отговаряте за всичко.

Джон кимна и Тристан изскочи навън. Наметката се развяваше зад гърба му — като флаг, възвестяващ победата на справедливостта.

Без да знае какво да предприеме, Едуина изчака Джон да затвори вратата. Знаеше, че би трябвало да се страхува за Женевиев, но първо трябваше да изясни собствената си съдба. Надигна се бавно и го погледна умолително.

— Дъщеря ми спи и...

— Повикайте някоя слугиня и отнесете детето в друга стая.

Тя смръщи объркано чело и когато не се помръдна от мястото си, той отвори шумно вратата и нетърпеливо заповяда на притичалия войник да повика прислужницата.

Малко по-късно се появи една стара кухненска помощница.

— Отнеси малката в съседната стая и остани при нея! — заповяда нетърпеливо Джон.

Мег не посмя дори да погледне Едуина. Изтича до леглото, вдигна внимателно спящото момиченце и побърза да излезе. Щом останаха сами, Джон затвори вратата и спусна резето.

После се обърна, отиде бавно при Едуина и помилва бузата ѝ. Тя остана неподвижна. Не се помръдна, дори когато ръката му се спусна към гърдите ѝ.

— Как силно бие сърцето ви.

Дъхът ѝ спря, когато силните мъжки пръсти се склочиха около гърдата ѝ. Мъжът се усмихна и свали нощницата от раменете ѝ. Остави я да падне на пода и отстъпи назад, за да се наслади на красивото голо тяло. Пулсът му се ускори. Страстта нахлу в слабините му, той я грабна в прегръдките си, зацелува я жадно и събуди в тялото ѝ никога не познавани усещания.

Едуина отговори на целувката със същата пламенност, обви с ръце шията му, изпълнена с диво желание да го усети в себе си. Първоначалният срам беше забравен. Джон беше по-млад от починалия ѝ съпруг, по-красив и много по-желан. И как нежно милваше гърба ѝ...

Джон я вдигна и я отнесе на леглото. Издавайки тихи стонове, Едуина се остави изцяло на чувствените милувки на устните и ръцете му. Когато той свали дрехите си, за да се съедини с нея, тя разбра, че тази нощ няма да има наказание. Вместо това изпита удоволствие, което не беше познала никога преди. Обзета от буйна радост, тя разбра, че животът ѝ едва сега започва.

Женевиев се разхождаше нервно по дългия коридор на Уиндзор и хвърляше загрижени погледи към сър Хъмфри, изправил се до един прозорец.

Бяха пристигнали преди три дни, а все още чакаха аудиенция при новия крал. Палатът гъмжеше от просители.

След дългия и уморителен път Женевиер и свитата ѝ не можаха да намерят подслон в препълнения град. Най-после ѝ дадоха малка стая в Уиндзор, където вече се бяха настанили други дами. Мери живееше в крилото на слугите, сър Хъмфри при някакъв стар приятел, а войниците от свитата в обора при конете. Лондон гъмжеше от бежанци. Търговците печелеха като никога досега, а крал Хенри VII приемаше посетители с великодушието на скъперник.

Сър Хъмфри се покашля и се опита да се усмихне.

— Кураж, Женевиер!

— Само ако знаете колко ме е страх! — прошепна Женевиер и продължи още по-тихо, защото я беше страх да не ги подслушват: — Може би беше по-добре да си останем в Едънби и да изчакаме — или да изпратим писмо и да уверим краля в лоялността си.

Старият рицар поклати енергично глава.

— Няма полза от такива половинчати мерки. Кралят трябва само да ви погледне и съм сигурен, че ще ви прости всичко. Ще спасите Едънби, повярвайте ми!

Женевиер наистина изглеждаше възхитително. Днес носеше рокля от сребърен сатен, с дълъг шлейф и модни буфан ръкави. Дълбокото деколте беше украсено с бели лисичи кожи. Разпуснатата коса падаше по гърба на красиви вълни, гордо изправената глава беше увенчана с шапчица от полускъпоценни камъни и коприна. Дано кралят най-после се съгласеше да ги приеме...

Сякаш Бог чу отчаяната молитва на сър Хъмфри, защото само след миг в коридора излезе кралски паж.

— Лейди Женевиер от Едънби? — попита той и се поклони.

— Моля?

— Негово величество ви вика при себе си.

Женевиер се усмихна смело на сър Хъмфри и понечи да последва пажа, когато някой сложи ръка на рамото ѝ. Смайването беше толкова голямо, че сърцето ѝ почти спря. Пред нея беше застанал сър Гай, красив както винаги, облечен в скъпи дрехи. Брошката, която прикрепваше наметката му, беше украсена с яркочервена роза.

— Гай! — прошепна невярващо Женевиер.

— Тихо! — изсъска мъжът и я отведе настрана. — Не губете кураж, Женевиев! В битката при Босуърт аз се бих на страната на Хенри.

— Какво? — Женевиев загуби ума и дума.

— Трябваше, не разбирате ли! Направих го само за Едънби. Кралят се съгласи да ви приеме заради мен. Каквото и да ви каже, съгласете се. Ако нещо се обърка, аз ще го помоля за милост.

— Лейди Женевиев! — настоя учтиво пажът.

Гай залепи гореща целувка на бузата ѝ и изчезна в тълпата.

Женевиев изписа на лицето си усмивка и последва пажа с изпълнати рамене. Да, тя също щеше да моли за милост, но никога нямаше да пожертва гордостта си.

Кралят беше заобиколен от десетки дами и кавалери. Аудиенциите се даваха в облян от слънцето салон. Женевиев бе отведена в задния му край и най-после застана пред новия крал. Като цяло Хенри изглеждаше добре, с тясно лице, дълъг нос и умни очи. Няколко министри стояха отстрана и докато представяха просител след просител, шепнеха на ухото му съветите си. Изглежда обмисляше много внимателно всяко свое решение.

Женевиев изпита неизказано облекчение, когато видя, че кралят се отнася твърде любезно към поданиците си.

Един възрастен рицар от Корнуел, дългогодишен привърженик на Йорк, обясни многословно, че се е бил на страната на Ричард, защото е бил обвързан с клетва за вярност. След смъртта на краля бил готов да се закълне във вярност на Хенри Тюдор и щял да спазва новата клетва, също така твърдо, както старата.

Хенри отговори, че клетвата трябва да бъде потвърдена с една „незначителна сума“ — която се стори на Женевиев твърде висока. Това било условието двамата да сключат мир.

Заредиха се още хора, дошли да заявят лоялността си, накрая дойде и нейния ред. Женевиев спря да диша. Вдигна упорито брадичка, пристъпи към трона и приклепна в дълбок реверанс, изпълнен по всички правила. Кралят я помоли да се изправи и когато срещна погледа му, тя прочете в тъмните очи неочаквана веселост.

— Значи вие сте Женевиев от Едънби? Молите за аудиенция, така ли?

Макар че трепереше от вълнение, Женевиев издържа спокойно подробния оглед. Този мъж сякаш я събличаше с погледа си.

— Да, ваша милост — потвърди тя и направи опит да се усмихне. — Както повечето благородни лордове, баща ми се закле във вярност на Ричард III. А всеки честен човек е длъжен да спазва клетвата си, сър. След смъртта на Ричард жителите на Едънби са готови да сложат оръжие и приемат с благодарност мира, който Ваше величество великодушно обеща на страната си.

Хенри се усмихна, сякаш си беше спомнил нещо весело.

— Колко сте красива, лейди Женевиев... — проговори провлечено той. — Толкова прекрасна... и толкова кротка.

Женевиев пое дълбоко въздух и сърцето ѝ се изпълни с нова надежда. Кралят щеше да поиска и от нея „незначителна сума“, но Едънби можеше да си я позволи, особено ако тя беше единственото му условие да продължат да живеят както досега.

— Отдавна не бях виждал такава красавица — продължи замислено кралят.

Когато обаче се огледа търсецо наоколо, а после ѝ се усмихна предизвикателно, Женевиев се смути. Този човек беше известен с чувството си за хумор, което често оставаше неразбираемо и за най-близките му приятели. Какво чакаше? Защо не назоваваше сумата, която беше решил да ѝ поиска, за да ѝ позволи да си отиде? Какво друго да му каже?

— Ние сме готови да се закълнем във вярност към Ваше величество... — започна колебливо тя.

— Да, да — прекъсна я нетърпеливо кралят. — Ала се боя, че вече не сте в състояние да дадете тази клетва, милейди.

— Какво говорите, сир? — прошепна невярващо тя.

— Едънби сложи оръжие преди няколко дни, лейди Женевиев — гласеше сухия отговор.

— Аз... не разбирам — проговори със стиснато гърло Женевиев.

Кралят погледна ухилено над рамото ѝ и когато чу тихи стъпки зад гърба си, Женевиев се обърна. Сякаш я удари гръм. Тристан дьо Ла Тиер! Младата жена замръзна на мястото си.

„Не, невъзможно! Той беше мъртъв и погребан, убит от собствената ѝ ръка. Нали видя как светлината угасва в очите му, как душата му полита към небето!“

И все пак сега той вървеше към нея, същият лорд Тристан дьо Ла Тиер, облечен в елегантна, обшита с хермелин кралскосиня туника и подходящ по цвят панталон. Яркочервената наметка беше закопчана за рамото с брошка, обсипана със смарагди. Усмиваше се учтиво, но без топлота. В очите му светеше студена подигравка — и нещо друго, още по-заплашително. Поклони се дълбоко, но тя не беше способна да стори нищо. Само стоеше и го гледаше. Коленете ѝ трепереха. Значи отец Томас я бе излъгал! Мъртвите възкръсваха от гробовете си — Тристан беше живото доказателство за това.

— Милейди... — тъмносините очи я огледаха безсрамно, после се насочиха към краля. — Ваше величество...

— Ето ви и вас, Тристан! Това ли е споменатата дама?

— Точно така, ваша милост. Както виждам, вече сте имали възможност да се запознаете с нея. Въпреки това бих желал да ви представя лично лейди Женевиер, която сама предложи да ми стане любовница — и днес трябва да удържи на думата си — при тези думи Хенри избухна в луд смях.

— Много се радваме да се запознаем с вашата дама, Тристан. Вече разбирам защо настоявахте така упорито да ви обещаая... Иначе и аз самият можех да се изкуша... — той вдигна вежди и Женевиер пламна от срам.

Усетила върху себе си пренебрежителните погледи на присъстващите, тя най-после разбра, защо появата ѝ беше развеселила краля. Очевидно Тристан бе изтръгнал от него някакво обещание, което се отнасяше и до нея. Тя отчаяно се опита да си поеме дъх. „Нима Едънби вече не беше неин?“

— Позволявам ви да се оттеглите, Тристан. Разбира се, вземете със себе си и красивата си приятелка — Хенри махна с ръка, за да им покаже, че са свободни.

Земята се разлюля под краката на Женевиер. Страшният ѝ кошмар бе станал действителност. Тристан беше оживял! И щеше да отмъсти жестоко за измамата и коварството ѝ...

Ръката му се склочи около лакътя ѝ и я опари като нажежено желязо. В очите му блестяха омраза и необуздан гняв. Все пак тя намери сили да се изтръгне и се хвърли на колене пред краля.

— Ваше величество! — извика умолително. — Изпратете ме в Тауър! Изправете ме пред съда! Проявете милост, защото аз не ви

предадох, а само спазих клетвата, която баща ми даде пред покойния крал. О, сир...

Зад гърба ѝ прозвуча тих смях. Тристан пристъпи напред и внезапната остра болка извика сълзи в очите ѝ. Той нарочно беше настъпил косата ѝ.

— Тя умее да моли като никоя друга, нали, сир? Точно така умоляваше и мен, преди да даде знак на хората си да ме нападнат от засада.

— О, сир! — изплака Женевиер. — Вие разбирате какво означава клетвата за вярност...

— Това да, но не и ножа в гърба, милейди — Хенри се приведе към нея, възхитен от блестящите сребърни очи и разпуснатите златни къдрици. Много му се искаше да изпълни желанието ѝ и да я задържи в двора си, но беше обвързан с обещанието, дадено на Тристан. — Боя се, че съдбата ви е решена, милейди. Аз също дължа лоялност на рицарите си и трябва да спазя дадената дума. Вървете си, лейди Женевиер. Вече сте... подопечна на лорд дьо Ла Тиер.

Женевиер не повярва на ушите си. Нима кралят наистина я предаваше в ръцете на Тристан като някаква вещ, на която човек можеше да се порадва и да я захвърли?

Подигравателният шепот, прозвучал до ухото ѝ, я уплаши още повече.

— Не се дръжете като глупачка, Женевиер! Изправете се и ме последвайте, иначе ще ви метна на рамото си пред очите на Негово кралско величество и на цялата свита и ще ви изнеса навън като непослушно дете.

— Не! — изплака отчаяно Женевиер.

Обзета от дива паника, тя скочи на крака, поклони се бързо пред Хенри и хукна да бяга. Разнесе се висок смях.

Само след няколко крачки Тристан я улови за косата и я метна на рамото си като чувал с картофи. После спокойно я понесе навън, изпратен от подигравателни забележки и любопитен шепот.

Това беше кошмар! Дано само скоро се събуди. Тристан беше мъртъв. Велики Боже, нима смъртта му не я преследваше непрестанно, през толкова много безсънни нощи? Той беше мъртъв, трябваше да бъде мъртъв!

Не, тя се лъжеше. Ръката, която я стискаше в желязна хватка, беше жива и силна — ръката на мъжа, които бе станал неин пълновластен господар по волята на краля.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Искаше ѝ се да умре. Или поне да припадне. За съжаление съзнаваше твърде ясно какво става с нея, докато Тристан я носеше по коридорите на Уиндзор. Следваха ги подигравателен смях, любопитни погледи или неловко мълчание. Женевиер не издържа и прошепна умолително:

— Пуснете ме, моля ви! Вече няма да се противя!

Учудването ѝ беше безкрайно, когато Тристан веднага я свали от рамото си.

— Къде ме водите? — попита с треперещ глас тя.

— Нищо друго ли няма да ми кажете, милейди? Поне една-едничка мила дума за поздрав? Защо не направите опит да ме уверите, че сте възхитена да ме видите отново между живите?

— Защото това изобщо не ме възхищава! — изсъска гневно тя.

Мъжът се изсмя горчиво, улови ръката ѝ и я повлече след себе си. След малко завиха по един коридор, където нямаше много хора. Изглежда, тук бяха стаите за гости. Само от време на време срещаха по някой лорд или дама. Прислужници бързаха по работата си.

„Никой няма да ми помогне, помисли си с натезало сърце Женевиер. Никой няма да посмее да се противопостави на кралската воля, особено когато става въпрос за такава дреболия като една непокорна наследница, която не желае да приеме новия си «собственик».“

Тристан крачеше все по-бързо и тя трябваше почти да тича, за да върви в крак с него.

— Къде ме водите? — попита отново тя.

— В моята стая — отговори кратко той.

— И... какво ще правите с мен?

На лицето му се изписа усмивка.

— Още не съм решил. В началото си представях как лично ще ви потопя в гърне с вряща смола, но после реших, че това е твърде меко

наказание. По същата причина се отказах и от намерението си да ви разчекна между четири коня.

— Няма да посмеете! — отвърна предизвикателно тя. — Кралят не ви е позволил да ме убиете.

— Всъщност, това няма да бъде убийство, по-скоро екзекуция. Вярно е, че и за нея се изисква кралски подпис, но в този случай едва ли ще ни бъде необходим. Засега ще се задоволя с мъченията. Я да видим... Може би ще жигосам бузата ви с нажежено желязо, за да предпазя лековерните хора от коварството ви. Или ще ви изтръгна ноктите един по един...

— Престанете! — изсъска Женевиев. — „Дали говореше сериозно?“ — студеното му изражение не издаваше нищо. — Моите хора няма да ви го простят. Най-малкото ще тръгнат да ме търсят и...

— И ще ви намерят много лесно, защото се връщаме в Едънби. Впрочем, никой от поданиците ви няма да се изправи срещу мен. В момента повечето дори не смеят да си отворят устата.

— Какво... какво искате да кажете? — прошепна стъписано Женевиев.

— Искам да кажа, че Едънби е в моя власт. Завзехме крепостта в нощта след заминаването ви.

Велики Боже! Колко ли кръв се беше проляла? Нещастната й леля, която нямаше никаква вина за коварния капан! Ами Ан? А верният Тамкин... Женевиев събра всичките си сили и издърпа ръката си от желязната хватка на мъчителя си. Трепереше с цялото си тяло и трябваше да напрегне цялата си воля, за да скрие страха си.

— Какво извършихте в Едънби? Колко невинни хора изклахте? Не разбирате ли, че те не са виновни за нищо?

— Виновните вече се люлеят на бесилката, други хвърлихме в подземие. Никой не бе пощаден, милейди.

Женевиев се отдръпна ужасено. И сега не можа да разбере дали Тристан казва истината. Той улови ръката й и я издърпа към един от високите прозорци.

— Погледнете към двора, лейди Женевиев! — бяха застанали точно срещу един позорен стълб. Палачът тъкмо влачеше към него окован човек. Сигурно щяха да го бичуват, защото по някакъв начин беше събудил недоволството на новия крал. Женевиев понечи да се отдръпне, но Тристан я задържа. — Трябва да разберете едно,

милейди: Хенри е справедлив, но строг. Ако още малко си поиграете с търпението ми, сигурно ще се изкуша да ви предам в ръцете на онзи силен момък, който с такова умение размахва камшика.

— Това е за предпочитане пред компанията ви.

— Така ли? Нима предпочитате да ви затворят в Тауър, вместо да останете под мое покровителство?

— Точно така!

— В Тауър се умира лесно.

— Щом и без това трябва да умра — защо не сега, веднага?

— О, аз не съм казал, че смятам да ви пратя в отвъдното. Поне засега. Ако все пак реша да ви подложа на бичуване, ще го направя сам. За нищо на света не бих се лишил от това удоволствие. Да вървим сега, времето напират! — и той отново я повлече по коридора.

„Дали възнамеряваше да я изнасили в стаята си, а после да я предаде на палача? Не, нали бе казал, че ще я отведе в Едънби. Може би планът му беше да ѝ покаже как безмилостно е избил верните ѝ хора и каква страшна картина представлява родният ѝ дом.“

След малко Тристан спря и я пусна, за да отвори една врата. Женевиер веднага се възползва от случая и хукна като подгонена сърна. Тристан обаче я настигна без усилия и я завлече за косата в стаята си. Този опит за бягство сякаш повече го развесели, отколкото да го ядоса.

— Милейди, аз загубих окончателно доверието си във вас и постоянно ви държа под око. Трябва най-сетне да проумееете, че усилията ви да ми избягате са напълно безсмислени.

След като заключи след себе си вратата, той я пусна и се зае да събира вещите си.

Помещението беше разкошно обзаведено. Очевидно Тристан се ползваше с особеното благоволение на Тюдор. На леглото беше оставен коланът с меч. Когато Тристан посегна към него, Женевиер се сгърчи в очакване на най-страшното и мъжът избухна в луд смях.

— Защо сте толкова нервна, милейди? — попита подигравателно той и закопча колана с оръжието си.

— Кажете ми най-после какво ще правите с мен! — изсъска в отговор тя.

— Още не съм съвсем сигурен — Тристан вдигна кожената си раница, поклони се и отвори вратата. — Да тръгваме, лейди Женевиер.

Е, първото изпитание премина. Не беше очаквала да излезе здрава и читава от стаята му.

— Багажът ми... — започна тя, но Тристан я прекъсна нетърпеливо:

— Мери ще ни последва по-късно. Тя ще вземе всичките ви вещи.

— Мери ли?

— О, аз вече бях при нея и ѝ дадох съответните нареждания. Тя е мило, услужливо момиче и никога не би си позволила да разгневи новия господар на Едънби.

— А сър Хъмфри? — изпищя изведнъж Женевиев, докато Тристан я водеше с уверена крачка по дългите коридори. — Нали не сте го...

— Искате да попитате дали не съм го нарязал на парчета в стаята за аудиенции? Не. Той е истински рицар и знае що е лоялност. Макар че е играл известна роля в коварната ви уловка, поведението му трогна сърцето ми. Да, милейди, макар че в гърдите ми има само ледено парче, понякога дори то е способно на човешки вълнения. Заявих му, че ако посмее да ви последва в Едънби, ще се озове в затвора. Ако реши обаче да остане в Лондон, никой няма да го закача.

Значи старият ѝ приятел беше във от опасност. Слава Богу, една грижа по-малко.

Женевиев въздъхна облекчено. Двамата излязоха в обляния от слънце двор, където свитата на Тристан вече ги очакваше. Всички бяха на коне, наметките им бяха украсени с герба на господаря им.

При вида на конете, Женевиев се изпълни с нова надежда. Тя беше отлична ездачка и щом стигнеха земите на Едънби, които познаваше много по-добре от лорд Тристан и хората му, веднага щеше да намери възможност да избяга.

— Къде е конят ми? — попита колкото се може по-небрежно тя.

Тристан се изсмя снизходително.

— О, милейди, нима продължавате да ме смятате за глупак след всичко, което се случи? Конят ви ще бъде доведен в Едънби заедно с багажа. Този път ще пътувате като истинска дама.

Преди да проумее смисъла на думите му, Женевиев бе вдигната високо във въздуха. Тристан я пренесе през разкаляната земя и я настани в една доста вехта карета. Вратичката се затвори с трясък.

Женевиев подскочи възмутено.

— Почакайте! Не мога да пътувам в тази неудобна бричка! Ще ми стане лошо! — тя затропа с юмруци по вратичката и задърпа отчаяно бравата. Изплющя камшик и каретата се раздруса с всичка сила. Женевиев полетя към ъгъла и удари главата си в рамката на прозорчето.

След като се намести що-годе удобно на изтърканата седалка, Женевиев разбра, че засега не ѝ остава нищо друго, освен да се примири със съдбата си. „Каквото и да е намислил лорд Тристан, аз няма да му позволя да разбере, че умирам от страх, каза си решително тя. Няма да му доставя това удоволствие, никога. Няма да му позволя да пречупи гордостта ми.“ Тази мисъл успя да я утеши.

Предстоеше ѝ дълъг път. Каретата се друсаше застрашително по каменната настилка. Скоро се смрачи, но Тристан явно не възнамеряваше да спре за почивка. Накрая Женевиев се отпусна изтощено върху твърдата седалка и потъна в неспокоен сън.

Събуди се объркана, със сковани крайници и мина доста време, преди да осъзнае къде се намира. Лежеше свита на кълбо в каретата, която междувременно беше спряла. През прозорчето проникваше дневна светлина. Вратата се отвори и Тристан я поздрави с дълбок поклон.

— Добро утро, милейди. Надявам се, че си починахте добре.

Вместо да отговори на поздрава, тя прошепна едва чуто:

— Имам нужда от... утринен тоалет.

— Разбира се, милейди — той ѝ подаде ръка, за да слезе от каретата. Женевиев се огледа. Войниците бяха устроили лагера си сред дъбова гора, на малка полянка. Всички бяха насядали около огъня и се хранеха с апетит. Миришеше на нещо много вкусно и Женевиев неволно се запита дали ще ѝ предложат закуска. Или Тристан възнамеряваше да я умори от глад?

— Ще ви отведа до потока — проговори безизразно мъжът. — Брегът е обрасъл с храсти и спокойно можете да се измиете. Но ви предупреждавам, че ако посмеете да предприемете опит за бягство, за в бъдеще ще правите утринния си тоалет под мое наблюдение.

Той стисна ръката ѝ и двамата се скриха в утринната мъгла. Тристан пусна пленницата си, едва когато стигнаха бистрото планинско поточе.

— Ще чакам тук. Побързайте. Свършете си работата и се върнете веднага при мен, иначе горчиво ще съжалявате.

Без да каже дума, Женевиер изчезна между ниските дървета. Потопи ръце в хладната вода и се загледа с копнеж в отсрещната гора. Само да можеше да се скрие там... Но нямаше да стигне далеч. Изми се и неохотно се върна при Тристан. Той я очакваше, облегнат небрежно на едно дърво.

Когато минаха през лагера, мирисът на ядене я удари право в носа. Стомахът ѝ се свиваше от глад, а перспективата да седне отново в раздрънканата бричка я потискаше още повече.

— Ще ми позволите ли да остана още малко на чист въздух?

Тристан поклати глава.

— Ще ви донеса нещо за ядене — той я бутна в каретата и затвори вратата. Когато след малко отново я отвори, носеше дървена табла с печено месо. Остави го на седалката и изчезна.

Месото беше от дивеч и доста жилаво, но Женевиер беше толкова гладна, че не обърна внимание на тези подробности. Още докато ядеше, каретата отново потегли на път. Късно следобед ѝ поднесоха чаша ейл, но не от Тристан, а от един млад рицар, учтив, приятен на вид момък, който се представи под името Роджър дьо Трейн. Малкото думи, които двамата размениха, ѝ вдъхнаха смелост, защото младежът очевидно изпитваше съжаление към нещастната пленница.

За нейна радост на следващата сутрин вратата ѝ отвори отново Роджър. Той я придружи и до потока. Тя се усмихна умолително и му обясни, че непременно трябва да се окъпе. Дали не би могъл да се отдалечи малко повече? Погледна го със сребърните си очи и момъкът се разтопи като сняг на слънце.

Веднага щом Роджър изчезна между дърветата, Женевиер се съблече по риза и се плъзна в освежаващите вълни на потока. Огледа внимателно отсрещния бряг. За нея беше детска игра да доплува дотам — а после да изчезне в гъстата гора.

Тъй като Роджър не биваше да чува плясъка, тя се гмурна под водата. Излезе на повърхността, едва когато удари главата си в една скала. Пое си дълбоко дъх, изправи се и премина бежешком последния метър до спасителния бряг. Стъпи на сухо, вдигна поглед и едва не изпищя. Тристан се беше облегнал на един дъб и мълчаливо

оглеждаше тялото ѝ. Мократа риза я обгръщаше като втора кожа и очертаваше примамливо гърдите и бедрата ѝ. От косата ѝ се стичаше вода. Мъжът въздъхна, загърна с наметката си треперещите ѝ рамене и отбеляза хладно:

— Нима повярвахте, че хората ми ще ви помогнат да избягате, Женевиер? Свитата ми е подбрана много грижливо. Всички бяха затворници в подземията на Едънби — по ваша заповед.

— Но вие... вие сте сух — прошепна с тракащи зъби тя.

Той посочи с усмивка малката лодка, изтеглена на брега.

— Връщаме ли се?

Само с няколко мощни удара на веслата достигнаха отсрещния бряг. Тристан свали наметката си от раменете ѝ и ѝ хвърли роклята, оставена в тревата. Женевиер я навлече върху мократа риза и се запъти към каретата. Ръката му се протегна и стисна пръстите ѝ като в железни клещи. Панически страх прогони разочарованието от неуспелия опит за бягство. „Господи, той е като ястреб, който си играе с безпомощната плячка, помисли си отчаяно тя и не може да удържи острия си език:“

— Убийте ме най-после — или ме удушете! Така искам всичко да свърши!

— И да ме лишите от сладката радост на отмъщението? Не, милейди, ще изчакаме да пристигнем в Едънби. Там, където едва не ме убихте, ще получите заслуженото наказание — и той я бутна грубо в каретата.

— Нямате ли друга работа, освен да мъчите една беззащитна жена? — изкрещя разярено тя.

— В момента не — отговори невъзмутимо той. И затръшна вратата, без да обръща внимание на яростния ѝ протест.

На следващото утро Тристан я придружи лично до потока, а късно следобед вече бяха в Едънби. Слънцето хвърляше дълги сенки върху крепостните стени. Женевиер чу как Тристан разговаря с портиера и сърцето ѝ натежа от болка. Не позна гласа, следователно новият вратар беше от хората на дьо Ла Тиер и замъкът наистина беше в негова власт. Не виждаше почти нищо през прозорчето, но фантазията ѝ рисуваше картини, една от друга по-ужасяващи. Стражи, селяни и занаятчии висяха на бесилките — и пръв сред тях Тамкин...

А какво ли беше станало с Едуина и малката ѝ дъщеря? Дори звяр като Тристан не би посмял да убие дете — или все пак...

Каретата спря в двора и Тристан с усмивка ѝ отвори вратата.

— Пристигнахме, милейди — обяви тържествено той и я издърпа да слезе. — Моментът на отмъщението приближава — Женевиер отстъпи назад и ръката му веднага се стрелна към китката ѝ. — Няма ли да се помолите за милост, както тогава?

— Никога! — изсъска тя.

— Но ще ме последвате в залата, нали? Или пак ще се наложи да ви нося на рамо? Трябва да знаете, че много бързам. Личните ни дела ще почакаат още малко, защото задълженията ме зоват.

Той я поведе към широката стълба и тя попита предизвикателно:

— Не сбъркахте ли пътя? Защо не ме водите в затвора?

— Може би по-късно... — и той прибави с цинична усмивка: — Дълго чаках тази нощ, милейди.

— Тристан! — прозвуча радостен вик. Женевиер се обърна изненадано и се озова лице в лице с красивия млад Ланкастър, който ѝ беше направил впечатление още първия ден. — Тук всичко е наред. Добър вечер, милейди...

Вместо да отговори на поздрава, тя попита с треперещ глас:

— Какво сторихте с леля ми?

Тристан не позволи на Джон да отговори.

— Добър вечер, стари момко. Първо ще отведе дамата горе. Ти ме чакай в работната стая.

Женевиер направи отчаян опит да се изтръгне от силната ръка, която я теглеше през прага.

— Почакайте! — измамата ѝ за малко не коства живота и на Джон Плезънс, но дано поне в неговите гърди биеше човешко сърце. — Моля ви! Как е леля ми?

— Едуина седи пред камината както обикновено в този час на деня — отговори любезно той и Женевиер побърза да влезе в залата. Наистина, леля ѝ беше там, бледа и потисната, но красива и елегантно облечена както винаги.

— О, Едуина! — изплака Женевиер.

Лелята скочи и се затича към нея, но младият приятел на Тристан я задържа за ръкава.

— Не се меси! — проговори предупредително той.

Женевиев гледаше смаяно през рамо, докато Тристан я влачеше нагоре по стълбата.

— Тя е жива...

— Разбира се, че е жива! — потвърди ядосано Тристан. — И има позволенията ми да се движи свободно из замъка. Но тя не е някоя коварна змия, с която човек винаги трябва да е нащрек!

Дали това означаваше, че животът на Едуина ще бъде пощаден, но не и нейния? Мъжът я пренесе през прага на спалнята ѝ и тя изхълца отчаяно, като видя новото, масивно резе, което очевидно беше поставено по негова заповед.

Тристан я пусна на земята, блъсна я доста грубо и тя политна към леглото.

— Съжалявам, но се налага да ви оставя сама, милейди. Починете си, защото усамотението ви няма да трае много дълго — той се поклонил с усмивка, излезе в коридора и грижливо спусна резето.

Джон и Тибалд го очакваха в работната стая. Двамата изглеждаха спокойни и в добро настроение и това го зарадва, защото означаваше, че настаняването в Едънби е минало без произшествия.

След като се настани в големия стол зад писалището, Тристан изслуша доклада на приятелите си. Тибалд обясни, че повечето стражници все още са затворени в подземие. Не рискували да ги освободят. Селяните и занаятчиите отново се захванали с работата си. Слугите мърморели, но никой не се опълчил открито срещу новите господари.

— Преди два дни извадих Тамкин от затвора и го настаних в една от отбранителните кули — разказа Джон. — Той знае всичко за арендаторите, за разпределението на земите, за добивите и така нататък. Знам, че през онази ужасна нощ те е нападнал, но не посмях да го накажа. Оставих го да чака завръщането ти и да трепери.

— Хм... — Тристан отпи голяма глътка ейл и въздъхна доволно.

— Какво ще правиш?

— Още не знам — отговори замислено лордът. — Трябва по някакъв начин да им покажем, че няма да търпим своеволия. Какво ще кажете да бичуваме публично един или двама от затворниците... На първо място Тамкин, тъй като той е един от най-видните хора тук.

Наказанието не е толкова страшно, но хората ще разберат, че здраво държим юздите — едва сега започваше да усеща умората от дългото пътуване. — Мисля, че всичко останало може да почака до утре. Има ли стая, където мога да спя, Джон?

Приятелят му го изглежда смаяно.

— Помислих си...

— О, аз разбира се ще посетя лейди Женевиер, но няма да спя в леглото ѝ. Животът още не ми е омръзнал.

Джон кимна и се ухили.

— Добре, тогава ще наредя да ти постелят в стаята на лорда. Тя се намира малко по-нататък в коридора.

Изведнъж вратата се отвори с трясък и в стаята влетя лейди Едуина. Тя коленичи пред Тристан и разплаканите ѝ очи се впиха умолително в неговите.

— О, милорд, не я убивайте, умолявам ви! Тя е още толкова млада, а и нямаше друг избор. Не разбирате ли? Даде обещание пред баща си да не допусне врага в Едънби и трябваше да ви примами тук, колкото и да се противеше сърцето ѝ. Знам какво ви е сполетяло. Джон ми разказа за жена ви. Но вие, лорд Тристан, не сте способен на такава жестокост. Имайте милост...

— Едуина! — Тристан се наведе и улови брадичката ѝ. Погледна дълбоко в блестящите сини очи и разбра с какво тази жена беше омагьосала младия му приятел. Изпитваше съчувствие към нея, но се разгневи ужасно, че Джон е разказал на любовницата си за трагичната смърт на Лизет. — Нямам намерение да убия никого, лейди Едуина — продължи с предрезгавял глас той и хвърли бърз поглед към Джон, който с неудобство сведе глава. — Но искам да ви предупредя, че миналото ми не е тема за разговор. Не се тревожете, Женевиер няма да умре. Тя ще остане завинаги пленница в този замък. Не можете да промените това, колкото и сълзи да изплачете.

Макар че устните ѝ трепереха, Едуина се опита да се усмихне.

— Благодаря ви!

— Едуина! — изсъска сърдито Джон.

Тя се надигна, отиде при него и отново се обърна към Тристан:

— Аз не съм пленница, милорд. Защо да не...

— Пленничеството ви беше спестено, защото приехте без съпротива положението си и заслужихте доверието на Джон. Ако обаче

посмеете да ме разгневите, горчиво ще съжалявате. Така че от днес нататък внимавайте!

— Но, милорд... — започна отново Едуина.

— Джон, Тибалд, лейди Едуина, лека нощ.

Пронизващият поглед на Тристан накара Джон да улови Едуина през кръста и да я изведе от стаята. Тибалд се ухили, кимна с глава и ги последва.

Тристан поседя още малко зад писалището, изпразни чашата си и реши, че е чакал достатъчно дълго.

Затвори очи и в съзнанието му изникна образът на Женевиев. Тя бе паднала на колене пред него — а в следващия момент вече вдигаше тежката машина, от която капеше кръв. Дойде мигът да напомни на младата дама, какво му е обещала. Нали я бе уверил с цялата си настойчивост, че ще я принуди да сдържи думата си. И сега щеше да направи точно това.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Сигурно за стотен път Женевиер раздруса тежката брава, но без успех. Сълзи на разочарование пареха в очите ѝ.

Тя направи няколко крачки към леглото, после се обърна към пълната вана, поставена пред камината. Очевидно в замъка знаеха за пристигането им. Вероятно Тристан беше изпратил човек да ги извести.

Тя се окъпа набързо, като през цялото време се слушваше напрегнато да чуе стъпките му. Но Тристан така и не се появи. Сигурно наистина имаше да решава важни въпроси. Облечена в красивата кадифена рокля, която беше намерила разпростряна на леглото, Женевиер се разхождаше безцелно из стаята, подръпваше нервно връзките на корсета, проклинаше дълбокото деколте и напразно търсеше начин да прикрие почти разголените си гърди.

По едно време спря и потиснато затвори очи. Дали Тристан щеше да я убие още тази нощ? С машата, която едва не го бе пратила на онзи свят? Или щеше да я остави да се помъчи още няколко дни, да страда и да се разкае за престъплението си?

О, да върви по дяволите, той наистина умееше да се наслади на отмъщението и да изтормози пленницата си до крайност. Тя вдигна клепащи и погледът ѝ падна върху гоблена, зад който бе скрит малък, дъговиден прозорец. Знаеше, че е тънка като тополка и със сигурност щеше да успее да се провере през тесния отвор. Оттам щеше да скочи на бруствера — и да си счупи крака. Но какво означаваше един счупен крак в сравнение с наказанието, което ѝ беше подготвил Тристан дьо Ла Тиер?

Решена да се спаси от унижението, Женевиер изтича до прозореца, смъкна гоблена, на който беше извезана ловна сцена, и погледна през отвора. Смелостта веднага я напусна. Прозорецът беше разположен много по-високо, отколкото предполагаше. И все пак — ако успееше да промуши раменете си, а после и тялото... Тя грабна стола, оставен пред тоалетната масичка, примъкна го до стената и се

покачи върху него. Погледна бруствера насреща си и се разтрепери от ужас.

В този миг някой вдигна резето на вратата. Женевиев се стресна и столът се разлюля под краката ѝ. Тя се залови отчаяно за рамката на прозореца и хвърли предпазлив поглед през рамо. Влезният Тристан се облегна на вратата и проследи с видима развеселеност усилията ѝ да се задържи. Както винаги, мечът висеше на колана му. Главата му стигаше до арката на вратата. В дългата си наметка изглеждаше величествен — и безпощаден.

Женевиев простена и се изтегли нагоре по каменния перваз. Ала само след миг една силна ръка я сграбчи за кръста и я изтегли от опасната зона. Тя тупна на пода, опита се да си поеме въздух и приглади разбърканите си къдрици. Тристан стоеше пред нея, широко разкрачен. Втренчила поглед в ботушите му, Женевиев се заизмъква назад към стената.

— Доста глупав опит за бягство, не мислите ли и вие така? — попита тихо мъжът и ѝ протегна ръка за помощ. Но тя предпочете да се изправи сама.

— В никакъв случай — прошепна тя и притисна гръб до стената.

— Или е било по-скоро опит за самоубийство?

— Какво значение има това?

Тристан вдигна рамене и свали колана с оръжието. После отиде до леглото и седна.

— Никакво.

Без да сваля очи от Женевиев, той започна да изува ботушите си. Видя как погледът ѝ се плъзна към меча и се ухили.

— Този път сте решили да ме понижете със собственото ми оръжие, така ли?

Тя вирна упорито брадичка.

— Тази мисъл не е никак лоша...

Ала пронизващите тъмни очи превърнаха страха ѝ в паника. Без да съзнава какво прави, тя се врътна и хукна към вратата, но тъкмо когато вдигна резето, Тристан я настигна. Той спусна резето, но преди да е успял да я задържи, тя се обърна, хвърли се към колана с меча и го посрещна с извадено острие.

Тристан пристъпи бавно напред.

— Е? Я да видим дали ще посмеете.

Макар че ръката ѝ трепереше, Женевиер вдигна оголения меч.

— О, да! Ще ви понижа! Ще ви убия!

— Не се съмнявам, че много ви се иска да го сторите. Повярвайте, не съм забравил коварството ви. Но би трябвало да сте разбрали, че не е толкова лесно да ме убиеете.

— О, милорд, аз...

В този миг Тристан вдигна крак и с един-единствен добре прицелен удар изби меча от ръката ѝ. Женевиер изпищя. Оръжието полетя като сребърна стрела и падна със звън в един ъгъл, където беше невъзможно да го достигне. Без да бърза, Тристан го вдигна и го насочи право към нея. Женевиер не смееше да се помръдне. Стоманеното острие неумолимо се приближаваше към гърлото ѝ.

— Вие наистина предизвиквате смъртта, милейди.

— Тогава най-после ме убийте! Свършете с мен по-бързо!

Но това беше лъжа и тя го знаеше. Тялото ѝ се разтърсваше от силни тръпки. Острието на меча се плъзна бавно надолу към сърцето, разряза връзките на корсета и разголи гърдите ѝ.

Женевиер замръзна на мястото си. Внезапно Тристан ѝ обърна гръб и се запъти към камината. Застана пред огъня и замислено завъртя острието към светлината на пламъците.

— Не, Женевиер, нямам намерение да ви убия. Макар че имам пълното право да го сторя, аз съм рицар и честта не ми позволява да посегна на жена. От друга страна обаче — прибави провлечено той, — не бих се поколебал да ви прикова на позорния стълб — и това ще бъде твърде меко наказание за кръвожадното, измамно, предателско зверче, което сте вие.

— Грях ли е, че не предадох краля, пред когото бях положила клетва за вяност? — отговори едва чуто тя и се обърна настрана. След малко чу шум зад гърба си и хвърли предпазлив поглед през рамо. Тристан беше свалил кожената си туника и заедно с меча я бе оставил на един стол. Сега се освобождаваше от бялата си риза, изтъкана от най-фин лен. При вида на мускулестите голи гърди дъхът ѝ спря и тя направи отчаян опит да отмести поглед.

— Е? — попита сърдито той. — Чакам!

Женевиер се обърна, не разбирайки какво се иска от нея.

— Какво чакате?

— Да изпълните обещанието си.

Златното сияние на огъня правеше раменете му още по-могъщи и запалваше подигравателни искри в очите му.

— Така започнахме и в онзи съдбоносен ден, не помните ли? Вие коленичихте пред мен и ме помолихте да ви взема, тук, във вашето легло. Толкова бързо ли забравихте обещанието си? Аз обаче помня всяка дума. Помня също, че на няколко пъти ви предложих да се оттеглите с достойнство. Но вие бяхте толкова настоятелна... За съжаление прозрях твърде късно истинската ви цел. В самия край, преди да рухна, ви предупредих изрично, че ще ви принудя да изпълните обещанието си. И, кълна се в Бога, точно това смятам да направя.

Женевиев с мъка потисна напирания в гърлото ѝ истеричен смях.

— Но... вие се отвращавате от мен!

— Точно така — в гласа му прозвуча горчивина.

— Защо тогава? — попита едва чуто тя.

— Желая ви, Женевиев. Едното няма нищо общо с другото.

— Къде остана възхваляваната надлъж и нашир галантност на Ланкастърите?

— Погребаха я заедно с Тристан дьо Ла Тиер в пясъка на скалата.

— Казахте, че не се биете с жени.

— С позорната измама, която извършихте, вие сама си отнехте правото да се отнасям към вас като към представителка на красивия пол, Женевиев. Дойде времето да сдържите думата си — доброволно или по принуда. Заклех се в това, докато лежах в каменния си гроб — устните му се изкривиха в безрадостна усмивка. — Елате при мен, милейди.

— Никога!

— Тогава ще дойда аз, Женевиев.

— Не! — изпищя панически тя.

Тристан закричи към нея и тя се обърна настрана, заслепена от желанието да избяга. Мъжът я сграбчи за косата, обърна я към себе си и я притисна до гърдите си. Разкъса роклята ѝ и я захвърли на пода, без да обръща внимание на ужасените ѝ писъци. Тя затропа с юмруци по гърдите му, но не успя да се изтръгне от желязната хватка.

Когато вдигна поглед към лицето му, в тъмносините очи нямаше и следа от съчувствие.

— Не!

Без да се трогва, Тристан я вдигна, отнесе я до леглото и я хвърли върху завивките. Спря пред нея, широко разкрячен огледа подробно тялото ѝ на светлината на единствената свещ, която гореше на нощното шкафче.

— Най-последно ми се удава случай да се възхитя на скъпоценната плячка, която си заслужих с много усилия.

После духна пламъчето и започна да събува панталона си. В този миг Женевиер скочи от леглото. Беше толкова уплашена, че не виждаше къде стъпва и се препъна в ръба на подиума. Тристан улови китката ѝ и без усилия я издърпа обратно върху кожената завивка, където вече се беше изтегнал.

— Вие сте жесток човек! — изкрещя извън себе си тя.

Изведнъж мъжът насреща ѝ се вцепени. В стаята надвисна потискащо мълчание. Женевиер не знаеше колко време е минало, докато той се раздвижи и заговори с безизразен глас:

— Какво знаете вие за жестокостта, милейди? Жестоко е да ти забият нож в корема, да ти прережат вените на врата и кръвта да тече бавно, бавно... Или да набучат на мечовете си нероденото ти дете.

По някаква незнайна причина думите ѝ запалиха в тялото му див огън. Той я притисна до себе си с нечовешка сила и всяка съпротива стана безсмислена. Голото му тяло я задушаваше под парещата си тежест, в погледа му се разгаряха адски пламъци. В дълбините на тъмносините очи нямаше слабост, нямаше ранимост — само омраза и необузdana жажда за отмъщение...

Когато се наведе над нея с горящи от страст очи, Женевиер забрави твърдата си решимост да не показва слабост. Мразеше се за страхливостта си, но просто трябваше да помоли за милост.

— Моля ви! — пошепна едва чуто тя. В очите ѝ бликнаха сълзи на гняв и презрение към самата себе си. — Не съм искала да убивам никого. Сражавах се с вас, за да удържа на клетвата си, и измамата беше последното средство, към което прибегнах, за да спася Едънби. Защо не разбирате? Отчаянието ме тласна към тази постъпка. Вие бяхте по-силен още от самото начало — и сега е така. Трябваше да се

възползвам от единствените оръжия, с които разполагах... — гласът ѝ пресекна. Очите ѝ блестяха сребърни като лунни лъчи.

Тристан не отговори веднага. След малко отклони поглед и твърдата линия около устата му сякаш омекна.

— За какво ме молите?

— Не ми причинявайте болка...

— Тогава си припомнете какво ми обещахте, Женевиер. Онези нощ се заклехте, че ще ме посрещнете като нежна невеста и ще ме дарите с всичко, за което жадува сърцето ми. А какво получих вместо това — удар с машата и зли думи.

Женевиер не посмя да отговори на погледа му. Близостта на силното, мускулесто тяло я смущаваше. Мъжествеността му могъщо пулсираше.

Тристан се приведе и започна да я милва — този път толкова нежно и внимателно, че тя едва не се вслуша в зова на плътта и не се притисна по-силно до него. Желанието да го усети в себе си ставаше все по-силно. Ръката му се плъзгаше по тялото ѝ, силните му пръсти галеха зърната на гърдите ѝ.

— Спокойно — прошепна той, когато от гърлото ѝ се изтръгна дрезгав стон. Женевиер не посмя да помръдне повече. Той продължи да я милва и да ѝ говори неразбираеми, успокояващи думички. Тя води тежка битка с него — и загуби. Вече нямаше смисъл да се отбранява. Трябваше само да затвори очи и да чака.

Този мъж беше толкова мек и търпелив. Треперенето ѝ постепенно престана. Силата му я обгърна отвсякъде, вдъхна ѝ сигурност, запали огън в кръвта ѝ и я принуди да сложи оръжие. Но не беше само силата. Тялото ѝ беше хладно, но навсякъде, където я докосваше Тристан, сякаш лумваха пламъци. Там, където все още имаше недокоснати места, те сякаш молеха да бъдат помилвани. Този лорд дьо Ла Тиер не беше нейния враг, той беше просто мъж. А вътрешният глас, който се опитваше да ѝ напомни случилото се, ставаше все по-слаб, напиралците чувства го заглушаваха.

Мъжът улови с устни едно от зърната на гърдите ѝ и го засмука. От гърлото ѝ отново се изтръгна стон. Езикът му беше толкова възбуждащ. Женевиер не разбираше какво става. Ръцете ѝ сами се вдигнаха и се заровиха в косата му. Дълбоко в утробата ѝ пулсираше

чуждо, но много сладостно усещане. В долната част на тялото ѝ сякаш зееше болезнена празнота.

Устата на Тристан обиколи долчинката между гърдите ѝ и се зае с другото розово връхче. После езикът му навлажни устните на Женевиев и ги принуди да се разтворят. Жадната, настойчива целувка изпрати по тялото ѝ сладостни вълни.

Разумът ѝ повтаряше, че тя трябва да мрази онова, което изпитваше сега. Но не можеше. Ръцете на Тристан полека се спуснаха надолу, обходиха всяко кътче от бедрата ѝ и меко ги разтвориха. Тя се опита да протестира, но от устата ѝ излезе само дрезгав вик. Мъжът прошепна до устата ѝ:

— Спокойно, спокойно. Позволи ми да те помилвам.

Страстната целувка я накара да замълчи, но не отклони вниманието ѝ от нежното проникване на пръстите му в най-съкровената ѝ същност. Шокът от тази интимност я разтърси до дън душа. По тялото ѝ пробягаха тръпки. Тя отвори стреснато очи и видя усмивката на мъжа над себе си. Лицето му беше меко както никога досега.

— Не се движи — помоли отново той.

Женевиев усети играта на езика му по гърдите си. Гореща влажна диря остана по корема ѝ тогава устата му достигна до мястото, където сякаш бяха съсредоточени всичките ѝ усещания. Женевиев се изви като дъга, изпищя и направи опит да го отблъсне. Тристан улови ръцете ѝ, преплете пръстите си с нейните и я задържа неподвижна. Милувките на езика му бяха повече, отколкото можеше да понесе. Женевиев отметна глава назад, простена, надигна се срещу него и устните ѝ зашепнаха, че го мрази и че повече не издържа. Чу тихия му смях, а когато той се надигна, прочете триумфа в очите му. Тристан отново впи устни в нейните и бавно се отпусна върху тялото ѝ. Коляното му разтвори краката ѝ още по-широко. Женевиев се разтрепери като лист. Тя го желаше и в същото време копнееше да се освободи от него. Искаше да го отблъсне — ала ръцете ѝ бяха неспособни да се отделят от неговите. Да, дори се беше вкопчила в него като удавница.

— За първи път ли ти е, Женевиев?

Тя прехапа долната си устна и лицето ѝ побеля от гняв. Как смееше да ѝ задава такъв въпрос?

— А как иначе! — подигравателните му думи бяха разрушили сладката омая.

— Тогава се боя, че ще ти причиня известна болка.

Възмущението ѝ нарастваше. За него това беше нощ като всяка друга, но за нея беше неповторим миг, повратна точка в живота.

— Господи, как те мразя! — изплака тя.

Горчива усмивка изкриви устните му, преди да затвори устата ѝ с целувка. Пусна ръцете ѝ и плъзна пръсти между краката ѝ. Замайващата интимност на докосванията и горещата целувка отново отведеха Женевиев в царството на страстта, което беше напуснала, макар и за миг. Разумните мисли бързо отстъпиха място на сладката магия. Тристан я притисна силно до себе си. Внезапно остра болка прониза тялото ѝ, тя изпищя и се опита да си поеме дъх.

Този път в гласа на Тристан нямаше подигравка.

— Спокойно, съвсем спокойно...

Той продължи да шепне в ухото ѝ окуражителни думички, докато членът му проникваше все по-дълбоко и по-дълбоко в утробата ѝ. В очите ѝ запариха сълзи. Тристан помилва с безкрайна нежност гърдите ѝ и започна бавно и предпазливо да се движи в нея.

Женевиев не разбра кога болката утихна, кога отстъпи място на удоволствието. В началото всичко ѝ се струваше чуждо — мъжкото тяло върху нейното, твърде кораво, твърде тежко, твърде настойчиво. После по вените ѝ се разля вълна на непозната сладост, която я възхити и я накара да забрави всичко около себе си. Ритъмът на движенията му се ускоряваше и Женевиев го следваше безволно. Все по-бързо, все по-устремно... Хълбоците ѝ се надигаха сякаш от само себе си. Във вените ѝ пулсираше дива мелодия, крайниците ѝ се наливаха с огън. Изведнъж тялото ѝ се разтърси от силни тръпки, тя извика и скри лице в рамото на Тристан, повярвала, че зашеметяващата вихрушка я е отнесла на небето, а после я е потопила в шумящия морски прибой.

Сякаш нещо се разкъса в нея и мъглата се разсея. Тялото ѝ се носеше по красиви, облени от слънце облаци. Почти не усети, че Тристан също се разтрепери като в треска. Той простена задавено, падна върху нея, напрегнатите му мускули се отпуснаха.

След малко я освободи от тежестта си и се изтегна по гръб на леглото. Женевиев се вираше с невиждащи очи в мрака. Едва сега

осъзна, че се е предала безусловно, че е загубила цялата си гордост — в единствената истинска битка, която беше имала възможност да води с честни средства. Тя обърна гръб на Тристан, сви се на кълбо и безуспешно се опита да потисне хълцанията си. Пръстите му помилваха бузата ѝ.

— Защо плачеш?

— Как няма да плача, след като ме изнасилихте!

Смехът му я унизи още по-дълбоко.

— Надявам се никога да не научиш какво означава тази дума в действителност. Както вече ти казах, ти нямаш представа какво значи истинска жестокост. Може би не падна с готовност в обятията ми, но поне изпълни обещанието си и се справи наистина отлично за начинаеща любовница.

— Не е така! — възпротиви се със слаб глас тя. — Аз те мразя!

— Въпреки това съм много доволен от теб и те провъзгласявам за своя официална метреса — ръката му продължаваше да милва лицето ѝ и тя побърза да я отблъсне.

— Нали получи, каквото искаше! Остави ме най-после на мира!

Тристан отново се изсмя, после обгърна раменете ѝ и я обърна към себе си.

— Защо да те оставя? Нашата връзка едва сега започва и аз искам да ти дам възможност да докажеш стойността си и да опознаеш още някои плътски радости.

— Радости! Отвращавам се от докосването ти...

— Май лъжата ти е станала втора природа. Надявам се, че ще успея да те излекувам от този лош навик.

Тя вдигна ръка, за да го зашлеви, но Тристан беше по-бърз и я спря. Усмивката не изчезваше от лицето му. Наведе се над нея и я целуна още по-горещо от първия път. Целувката изпрати сладостни вълни по цялото ѝ тяло. Тя бе познала страстта и сега закопня да изпита още веднъж плътската наслада.

Ала Тристан само я погледна и се надигна.

— Съжалявам, Женевиер, но ужасно ми се спи... — после се изправи и посегна към ризата си. — Не се безпокой, обещавам ти, че няма да те пренебрегвам.

Женевиер се уви светкавично в една кожа и го изгледа смаяно. Каза ѝ, че се нуждае от сън, а започна да се облича? Слава Богу, каза си

упорито тя. Недоверието обаче не искаше да изчезне.

— Наистина ли ме оставяш сама? — попита страхливо тя.

— Както вече ти обясних, имам нужда от сън — а не бих си позволил да се отпусна, когато съм близо до теб — Тристан нахлузи панталоните си, грабна ботушите и се запъти към вратата.

— Значи ми позволяваш да остана в стаята си... както преди? — попита невярващо тя. — Сама?

— О, да, с изключение на онези часове, които ще прекарваме заедно — Тристан вдигна рамене. — Може би някой ден прелестите ти ще ми омръзнат. Тогава вероятно ще те затворя в подземие. Още не съм решил окончателно.

— Господи! — прошепна отчаяно Женевиев, най-после осъзнала каква роля ѝ предстои да играе в живота му. — Ти си най-злия, най-отвратителния, най-подлия мъж, когото някога съм срещала...

— Лека нощ, Женевиев — прекъсна я хладно Тристан и излезе от спалнята. Скована от ужас, Женевиев остана загледана след него. След малко събра смелост, скочи и се втурна към вратата. Натисна бравата, но, както можеше да се очаква, Тристан беше спуснал резето отвън. Женевиев усети студ. Потръпна и скри с ръце голите си гърди. Тялото ѝ, стоплено от горещата му страст, се почувства самотно и измамено. Побесняла от гняв и болка, тя избухна в сълзи.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Женевиев се събуди, огънят в камината отдавна беше угаснал и тя мръзнеше. През високите прозорци в стаята падаше ярка слънчева светлина. Тя си припомни какво се бе случило през нощта, разхълца се, скри лице във възглавницата и си пожела да заспи отново, а когато се събуди, да се окаже, че Тристан дьо Ла Тиер никога не е нахлувал така грубо в живота ѝ, за да разпали огъня на страстта в тялото ѝ.

Сълзите ѝ пресъхнаха скоро. През нощта беше плакала достатъчно. Сега трябваше да мисли за бъдещето. Загуби първия сблъсък, но не и цялата битка. Тристан можеше да я принуди да му се покорява, но никога нямаше да я накара да го обикне, нито дори да го приеме. И никога не биваше да я вижда сломена, все едно с какво я заплашваше или как я караше да страда.

Женевиев седна в леглото, сви крака и обгърна с ръце коленете си. Господи, как го мразеше за това, което ѝ беше причинил — и най-вече за чувствата, които беше събудил в тялото ѝ... Но все пак, това беше по-добре от смъртта. Макар че го беше предизвиквала да я убие, тя не искаше да умре.

Скочи от леглото, запъти се решително към една от раклите и извади мек утринен халат. Уви се в него и смръщи чело. Сигурно беше доста късно, но нито една слугиня не бе посмяла да почука на вратата ѝ. Макар че нямаше голяма надежда, Женевиев се запъти към вратата и се опита да я отвори. Напразно. Резето отвън беше спуснато.

Този човек я осъждаше да живее като пленница в собствения си дом. От гърлото ѝ се изтръгна ядна ругатня. Някой ден, и то скоро, тя щеше да си възвърне свободата. Английският трон не беше много стабилен, а родът Йорк разполагаше с достатъчно мъже, които имаха повече права върху короната, отколкото Хенри Тюдор. Привържениците на Йорк щяха да се обединят и да тръгнат срещу Хенри, също както беше постъпил той с Ричард. Но тогава отново ще има война, каза си потиснато тя. Колко ли хора ще загинат...

Женевиев въздъхна унило. За Англия беше най-добре да се възцари мир, Хенри да се окаже силен крал, който да обуздае вечно спорещите перове, да обедини страната и да съсредоточи вниманието си върху благополучието на народа.

По устните ѝ заигра горчива усмивка. Да, мирът щеше да бъде прекрасен, но тя не биваше да копнее за мир. Последната междуособна война я лиши от всичко, което ѝ беше скъпо на този свят. Ето, че сега беше пленница в собствения си замък. Не, това щеше да се промени. Все още нямаше план — но беше твърдо убедена в способността си да го измисли.

Преди да предприеме каквото и да било обаче, трябваше да се изкъпе и да заличи всички следи от присъствието на Тристан. Тя изпъна рамене, заудря с юмруци по вратата и започна да вика слугините. Ала не получи отговор. Никой не се отзова на виковете ѝ. Какво да прави сега? Заразхожда се нервно из стаята, а когато застана пред леглото и видя смачканите чаршафи, гневът ѝ избухна с нова сила. Издърпа завивките, метна ги на пода и започна да ги тъпче с крака. Щом пристъпът отмина, по лицето ѝ отново закапаха сълзи. Стисна здраво зъби, за да го прогони, и се вкопчи отчаяно в гнева, за да си вдъхне кураж. Трябваше ѝ търпение. Трябваше да изчака, докато намери някаква възможност за бягство. Но кой щеше да ѝ помогне, ако избягаше от Тристан? Кой би посмял да се разбунтува срещу непобедимия военачалник, успял да се изтръгне дори от каменната клопка на смъртта?

Изведнъж Женевиев се закова на мястото си и се вслуша. Някой вървеше по коридора. Тя хукна към вратата, затропа с юмруци и извика да вдигнат резето. Ала крачките отминаха. Който и да беше, той не се тревожеше особено от съдбата ѝ. Очите ѝ се присвиха в тесни цепки. Очевидно всички в замъка, включително слугите, приемаха безропотно факта, че бившата им господарка сега е пленница. Жалкото ѝ положение не ги смущаваше. Кой знае, може би дори ѝ се присмиваха... О, щяха да видят те, когато ѝ се удадеше да излезе оттук! Женевиев пое дълбоко въздух и изпищя с все сила:

— Огън!

Вратата се отвори с трясък. Сигурно постът беше стоял там през цялото време. Той се втурна в стаята и в същия миг Женевиев изскочи навън. Още преди мъжът да е успял да се огледа, тя хукна надолу по

стълбата. Залата беше празна, само от работната стая долитаха гласове. Тя не им обърна внимание. Дръпна шнура на звънеца за прислугата и когато от кухнята дотича старият Грисуълд, изплака зарадвано и се хвърли на гърдите му.

Старецът отговори спонтанно на прегръдката, но само след миг отстъпи смутено назад, очевидно смятайки, че е прекрачил границите на допустимото.

— О, милейди, слава Богу, че сте добре... — не можа да каже нищо повече, защото мъжът, поставен да охранява Женевиев вече тичаше надолу по стълбата. Тристан и Джон изскочиха от работната стая и Грисуълд побърза да изчезне в кухнята — учудващо бързо за възрастта си.

— Какво означава това, Питър? — попита Тристан, обърнат към младия стражник, и Женевиев побесня от яд, че към нея се отнасят като към някаква мебел. Този човек се държеше, сякаш тя изобщо не беше там — или още по-лошо, сякаш не разбираше езика, на който говореха.

— Ами... дамата изведнъж изпищя. Извика „Огън!“ и аз се втурнах в стаята, защото помислих...

— Ако още веднъж вдигне тревога, Питър, просто я остави да изгори, разбра ли? — рече равнодушно Тристан и хвърли мрачен поглед към Женевиев.

Питър сведе поглед. Тристан направи крачка към нея и ѝ предложи ръката си. Очевидно възнамеряваше да я върне в затвора ѝ. Тя обаче не му обърна внимание, отиде до камината и потърка ръцете си, за да ги стопли.

— Дълбоко съжалявам, че попречих на великия завоевател да се порадва на плячката си. Обаче аз съм гладна и трябва да се окъпя.

— Женевиев! — произнесе заканително Тристан. Сигурно искаше тя да се обърне. Само да можеше да стигне до вратата, само да можеше да полети като орел, високо в небето, към свободата... Но тя не се обърна, не се помръдна, дори когато той повтори името ѝ със значително по-гневен тон.

Мъжът изруга и с два скока се озова до пленницата си. Джон въздъхна и в гласа му прозвучаха съчувствие и тревога:

— Тристан!

Ала новият господар на Едънби не чуваше нищо. Женевиев го усети зад гърба си и се обърна с неохота. Когато сложи ръце на раменете ѝ, тя вдигна към него поглед, изпълнен с презрение.

— Ще ме придружиш ли доброволно? — попита тихо той. Очевидно не ѝ оставяше друг избор. Женевиев си представяше отлично какво ще стане, ако откаже.

— Твоите лакеи са покорни и тихи, но аз никога няма да се принизя дотам. Вярно е, ти си победител и се наслаждаваш на властта си — но това е временно, да го знаеш. Каквото и да ми сториш, аз няма да падна на колене пред теб, никога. Продължавай да се наслаждаваш на откъсването си, а аз ще продължавам да се боря с теб — с всички средства, които притежавам.

В очите му се появи странен блясък и Женевиев не можа да разбере какво изразяваше той — уважение, подигравка или гняв.

— Както желаеш — отговори все така тихо той, грабна, я и я метна на рамото си.

Женевиев изпищя и започна да се отбранява. Риташе го, удряше с юмруци по гърба му, наричаше го с грозни думи.

— Извини ме за малко, Джон — помоли Тристан и се запъти към стълбището. — Ще продължим разговора след около час.

— Не, смели боецо, не! — изкрещя разярено Женевиев. — Твоята пленница не би трябвало да ти пречи да се разпореждаш с откраднатите земи!

— О, мисля, че откраднатите ми земи могат да почакаат малко. Сега имам по-важна работа.

— Пусни ме веднага! — за неин ужас залата се напълни с хора. Влязоха няколко от рицарите на Тристан, следвани от домашните прислужници, появи се и Едуина, бледа като платно, притиснала с ръка гърдите си. Всички я гледаха съчувствено, но никой не смееше да се намеси.

— Моля ви, Тристан! — проплака Едуина и лордът учтиво спря пред нея. — Моля ви, позволете ми да поговоря с нея!

Отчаяният ѝ поглед беше в състояние да размекне и каменно сърце, но Тристан остана глух за молбата ѝ.

— Не, Едуина. Може би след няколко дни.

— Дори затворниците в лондонския Тауър се ползват с известни привилегии.

Тристан въздъхна нетърпеливо.

— Съжалявам, милейди. Вашата вироглава племенница само ще ви забърка в някой подъл заговор.

— О, моля ви, Тристан... — Едуина ей сега щеше да се разплаче и Женевиев не издържа.

— За Бога, Едуина, не се унижавай така! Престани да хленчиш пред човека, който избя хората ни и открадна покрива над главата ти!

Женевиев усети как Тристан потръпна като от удар, но бързо се овладя.

— Ако обичате, пропуснете ме да мина, милейди...

Едуина примирено отстъпи настрана. Когато стигнаха стълбата, Женевиев вдигна глава и срещна погледа на леля си. Отстъпи, молеха я сините очи.

Ала Женевиев знаеше, че не може да изпълни тази молба. След малко Тристан отвори вратата на спалнята ѝ и я хвърли на леглото.

— Препоръчвам ти да се откажеш от недостойния си навик да вдигаш тревога по всяко време. Ако някой ден наистина избухне пожар, можеш лесно да станеш жертва на пламъците, защото крясъците ти отдавна ще са престанали да привличат вниманието.

— Ако се беше сетил да ми изпратиш храна и вода за миене, нямаше да прибягна до този евтин трик.

— О, все някой щеше да се погрижи за теб. Нямаше да те оставят да умреш от глад.

Женевиев скочи като ужилена от леглото и се изстъпи смело пред него.

— Едуина каза истината. Дори затворниците в Тауър получават редовно храна, а им позволяват и да приемат гости.

— Тук не е Тауър.

— Тогава защо не ме остави там? Имам право...

— В нощта, когато се опита да ме убиеш по най-подъл начин, проигра всичките си права.

Женевиев изпита усещането, че стените на стаята се стоварват върху ѝ. Не, за всичко беше виновен Тристан, с впечатляващия си ръст и с неимоверната сила на волята си.

— Не разбирам, защо ми отказваш такива прости удобства като храна и баня.

— Нищо не съм ти отказал. Трябва само да разбереш, че вече не си господарка на този замък. Слугите се подчиняват на мен, не на теб. Каквото реша аз... — той замлъкна, защото тя вдигна една възглавница от пода и я запрати право в лицето му. Тристан не се помръдна от мястото си. Само мълчеше и я гледаше. Беше очеводно, че се бори със себе си, за да запази самообладание. Когато сведе глава, откри стъпканите завивки.

— Ти си истинско зверче, Женевиев...

Женевиев му обърна гръб и отговори потиснато:

— Никога вече няма да се опитвам да мамя стражата. Можеш да си вървиш и да продължиш да управляваш... земите си.

— Откраднатите земи, така ли беше? — изсмия се тихо той.

— Надявам се, няма да отречеш, че ми ги открадна? — изфуча разярено тя и усети погледа му в гърба си. Коленете ѝ омекнаха.

— Не се бой, Женевиев, нали ти казах, че няма да те пренебрегвам — Тристан отиде до вратата, отвори я и заповяда на стражника да поръча храна и вана за лейди Женевиев. После отново затвори вратата и дори без да се обръща, Женевиев знаеше, че не я изпуска от очи. Скоро се почука и тя чу как слугите внесоха няколко ведра с топла и студена вода, как изнесоха ваната с водата от вчера и внесоха друга. Една жена размени няколко думи с Тристан — Ада от кухнята, каза си Женевиев. След малко стъпките по коридора заглъхнаха, вратата се затвори, резето бе спуснато.

Дали и Тристан беше излязъл? Дано, рече си Женевиев и се обърна, но той все още беше там, вдигнал обувия в тежък ботуш крак на един скрин, опрял лакти на хълбоците си. Без да каже дума, кимна към тоалетната масичка, където беше оставена табла с ядене. После махна с ръка към димящата вана пред камината, където отново беше разпален буен огън.

— Нали искаше да се окъпеш, Женевиев.

— Точно така. Никога в живота си не съм се чувствала толкова омърсена.

Тристан поклати съчувствено глава.

— Омърсена?

— И то ужасно.

— Веднага ще се погрижа да отстраня това непоносимо състояние — той отиде до тоалетната масичка, разгледа поставените

там шишенца и избра едно. — Розово масло! Мисля, че ти подхожда — ухили се и изля по-голямата част от флакончето във водата за къпане. — Дали извлекът е от бели или от червени рози? Всъщност, това няма никакво значение, след като розата е била разсъблечена.

Женевиев преглътна с неудобство, когато Тристан се запъти към нея.

— Не е ли време да се върнеш в работната си стая? Джон те чака.

— О, имам достатъчно време. Първо трябва да освободя пленницата си от мръсотията — той я взе в обятията си и тя си пожела пламенно да беше почакала търпеливо идването на някоя прислужница. Както издаваха тъмните му очи, той вече не виждаше в нея разбунтувалата се пленница, а жената, която снощи беше послушна играчка в ръцете му.

— Не! — възпротиви се тя. — Ще викам! И всеки ще разбере, че новият господар...

— Точно така — прекъсна я със смях Тристан. — И много скоро никой няма да се съмнява, какво точно става, защото викът ти ще зазвучи другояче и...

— О, само да знаеш колко те мразя! Веднага ме пусни! — в погледа му се четеше нескрито желание и то накара и нейната кръв да закипи. Как беше възможно да се отвращава от него — и в същото време да го желае? Крайниците ѝ отмаляха. Не! Отчаянието ѝ даде сила да се изтръгне от прегръдката му. Не можеше да му избяга, знаеше това много добре. Но трябваше да спечели малко време, за да си внуши, че докосването му ѝ е отвратително.

Тристан улови едната ѝ ръка и с едно движение издърпа халата ѝ. Когато я вдигна на ръце и я понесе към ваната, Женевиев се уплаши до смърт.

— Моля те, недей...

Той я положи внимателно в топлата вода и разпростря косата ѝ отвън. После се съблече, посегна към сапуна и гъбата и се присъедини към нея. Водата се разплиска по цялата стая. Женевиев се визираше като замаяна в мускулестите му гърди. Близостта му я упойваше, ръцете, които се плъзгаха по тялото ѝ, отнемаха съпротивата ѝ капка по капка. А страстната целувка прогони разума много надалеч, отвлече я в някакво тъмно, хипнотично царство, където нямаше друг избор,

освен да се подчини и да се вслуша в ритъма на вътрешния си огън. След малко Тристан вдигна глава и се усмихна иронично.

— Господи, как можах да забравя, че имам задължението да те освободя от тази отвратителна мръсотия!

Отчаяна до дън душа, Женевиe се опита да разкъса магията и да стане, но краката ѝ бяха преплетени с неговите. След малко Тристан се надигна, посегна към ръцете ѝ и я издърпа. Взе я в прегръдката си, излезе от ваната и я положи върху голия матрак.

В тялото ѝ бушуваше същинска буря. Страстта избликна като буен поток, струите му обляха целия свят, и Женевиeв повярва, че ще умре. Вкопчила се здраво в раменете на Тристан, тя стенеше задавено, а когато тялото ѝ най-после се освободи от сладкото мъчение, извика възхитено.

Щом умът ѝ се проясни, тя скочи от леглото, изруга го с най-неприлични думи и побърза да се увие в халата си. Погледна го страхливо през рамо, готова да види обичайната подигравателна усмивка. Как ли се наслаждаваше на триумфа си, след като без усилия бе успял да сломи съпротивата ѝ...

Не, той не се усмихваше. Странно защо, в погледа му се четеше дълбока замисленост. Смутена, Женевиeв му обърна гръб и отиде до камината. Чу го да става и да се облича.

— Не забравяй да се нахраниш, Женевиeв. Яденето ще изстине.

— Изчезвай!

Смехът му прозвуча меко и странно горчиво.

— Аха! Май пак се чувстваш омърсена. Прощавай, скъпа, но отново ще те уверя, че ти наистина правиш всичко, на което си способна, за да изпълниш обещанието си — вратата се затвори безшумно зад гръба му. „Дали поне веднъж ще забрави да спусне резето, запита се горчиво Женевиeв.“

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какъв хубав ден! — възкликна весело Джон, когато двамата с Тристан излязоха от замъка.

Есенното слънце светеше ярко на безоблачното небе, над хълмовете, полята и моравите повяваше лек бриз. Листата на дърветата грееха в червено и жълто.

Дори великолепното време не беше в състояние да разведри лицето на Тристан. Джон изгледа затвореното изражение на приятеля си и прибави:

— Не забравяй с какви добри намерения сме тръгнали. Като погледне смръщеното ти чело, никой няма да повярва, че търсиш мир и хармония.

Тристан разтърси глава.

— Да Джон, денят наистина е прекрасен. Лошите времена не оставиха никаква следа в природата.

Сега беше ред на Джон да се намръщи замислено.

— Наблюдавал съм те в най-различни настроения — бил си гневен и отчаян, добродушен и милостив, студен и безпощаден. Виждал съм те да вземаш внимателно обмислени решения и да се опълчваш безстрашно срещу смъртта. Но никога не си бил толкова неспокоен и недоволен като сега.

— Откакто Хенри седна на трона, в главата ми се въртят странни мисли. Тази страна трябва най-после да заживее в мир.

— Да, и ти също!

— Човек намира покой единствено в смъртта. Ето я хижата, зад онова стадо гъски — двамата пришпориха конете си и препуснаха към грубо измазаната, покрита със слама селска хижа. Арендаторът и тримата му едри, силни синове излязоха да ги посрещнат. Посивелият селянин се поклони почтително пред новия си господар.

Тристан обясни, че сега в Лондон управлява Хенри Тюдор. Но нищо нямало да се промени, макар че новият господар на Едънби бил той, Тристан дьо Ла Тиер. Няма намерение да увеличава арендата и

всички щели да работят заедно за благого на господаря и поданиците му.

Арендаторът и тримата му синове се кланяха ниско и в очите им се четеше страхопочитание. В началото никой не смееше да заговори. Най-после един от младежите си възвърна дар слово и увери господарите, че ще работят усърдно и ще плащат навреме арендните вноски.

— Ричард, Хенри, Том или Пит — промърмори презрително най-младият син и дори има нахалството да се усмихне. — За хора като нас, които по цял ден превиват гръб над земята, това няма никакво значение.

За изненада на Джон, Тристан избухна в смях. Вътрешното му напрежение видимо отслабна. Той сведе глава и промърмори потиснато:

— Иска ми се и Едгар Левелин да беше видял нещата по този начин!

Една жена провря глава през вратата, после смело излезе да поздрави посетителите. Имаше пълна, приятно закръглена гръд и червени бузи, но ухабените ѝ от работа ръце изглеждаха много по-стари от красивото лице. Тя направи почтителен реверанс и обясни, че се казва Мег, съпруга на Сет. Дали рицарите не биха желали да се подкрепят с чаша ейл и да опитат манджите ѝ?

— Не мога да ви предложа деликатеси, милорди, но ви каня най-сърдечно да споделите трапезата ни.

— Мама умее да готви като никоя друга — подчерта с гордост най-младият син.

Тристан погледна приятеля си, чието лице издаваше и глад, и любопитство, и кимна.

— Сърдечни благодарности, приемаме с радост предложението ви — отвърна той и двамата скочиха от седлата.

— Моля ви се, сър, поверете на мен тези прекрасни коне! — извика въодушевено най-малкият син.

— Разбира се, с удоволствие — отговори Тристан. — Как се казваш?

— Нарекохме го на Свети Матю — обясни жената.

— Добре, Матю, погрижи се за конете. Виждам, че обичаш животните.

— О, да, най-вече конете.

Мег се изчерви, зарадвана от интереса, който Тристан проявяваше към изтърсака ѝ, и се извини за скромния си дом. Тристан прекъсна бърбенето ѝ с успокояващ жест и влезе в малката хижа. Джон и арендаторът го последваха, тримата младежи останаха отвън. В тъмночервената си наметка и блестящите кожени ботуши, Тристан изглеждаше не на място в бедняшката хижа. Въпреки това се държеше напълно непринудено и жената скоро се освободи от смущението си. Джон наблюдаваше смаяно приятеля си. Откакто бе станал господар на крепостта Едънби, Тристан за първи път се отпускаше.

Мъжете насядаха около грубо скованата маса пред печката, изпиха по чаша ейл и се заеха с яденето. Мег тичаше насам-натам, старайки се да предложи на гостите си най-доброто, а устата ѝ не спираше:

— Колко е жалко, че добрият лорд Едгар падна на бойното поле... — Сет изръмжа нещо и тя се покашля уплашено. — О, простете ми...

— Разбира се, че трябва да съжаляваме за смъртта на един смел войн, мистрес — увери я Тристан — Не се сърдя на думите ви.

Жената въздъхна облекчено и отново напълни купите им. Поколеба се малко, после любопитството взе връх над страха и тя попита:

— А как е нашата красива лейди Женевиер?

Тристан веднага се скова и Джон се уплаши, че приятелят му ще загуби самообладание. Отговорът му прозвуча подчертано сухо:

— Добре е.

Веселото настроение се изпари в миг. Двамата привършиха обяда си, сбогуваха се и благодариха на стопаните за доброто посрещане. Най-младият син беше напоил и почистил конете и вече ги чакаше отвън. Когато Тристан му предложи да работи в замъка като оборски ратай, лицето му светна от радост.

— О, разбира се, че ще дойда, милорд.

— Чу ли какво каза той, Сет? — попита зарадвано Мег.

— О, да — старият селянин застана пред Тристан, който се готвеше да се качи на коня си. — Много ви благодаря, милорд. Нека Божията благословия бъде с вас.

— Сигурен съм, че синът ви ще бъде добър работник — Тристан се усмихна и махна с ръка за сбогом. Двамата с Джон препуснаха към дома.

— Скоро арендаторите на Едънби ще те обожават — засмя се весело Джон. — Вчера прибра в замъка дъщерята на онази бедна вдовица, а сега и това момче...

— Трябват ни нови хора.

— Прав си, но ти направи това само за да зарадваш тези бедни хора.

— Невинаги е приятно да се живее под господарския покрив.

Джон не отговори. Светлината на есенния ден бързо угасваше. И двамата се умълчаха, защото се бяха замислили за едно и също нещо. В неравната битка за Бедфорд Хет бяха паднали много верни слуги...

Изведнъж Джон реши, че мекият ветрец е леденостуден и потръпна. Ричард, който бе вдъхновил това страшно престъпление, загина в бой, Хенри седеше на трона, а Едънби беше владение на Тристан. Може би това беше обезщетение за преживяното страдание, или поне до известна степен. Въпреки това, приятелят му не можеше да намери вътрешен мир.

Тридесет и осем, тридесет и девет, четиридесет... Женевиев изминаваше точно четиридесет крачки, докато стигне от вратата до другия край на стаята си. Колко пъти още щеше да ги изходи, преди да загуби завинаги разума си?

Тя застана пред камината и се опита да стопли ръцете си. Колко самотна се чувстваше... Би посрещнала с радост дори посещение на Тристан. Но той не беше идвал при нея вече три дни.

Всяка сутрин се появяваше по една слугиня, за да донесе закуската и да почисти спалнята. Вечер вратата отваряше някой от постовеите на Тристан, оставяше на масичката табла с ядене и изчезваше, без да каже дума. Никой друг не идваше при нея.

Чула шум в двора, Женевиев изтича до прозореца, качи се на стола, който стоеше до стената и погледна навън. Тристан се връщаше от езда, придружен от Джон. Както винаги, яздеше едрия си, петнист жребец. Един от ратаите притича да поеме юздите. Двамата мъже

слязоха от конете и се запътиха към къщата. Есенният вятър развяваше наметките им.

Изведнъж Тристан вдигна очи към прозореца на Женевиев и тя се отдръпна ужасено назад. За малко не падна от стола. Не, Тристан не можеше да я види през тесния и доста висок прозорец. Но тя бе различила много добре мрачното изражение на лицето му. Той не я забравяше нито за миг. В сърцето му нямаше и капчица милост за нея.

— Джон! Тристан! — като чу детския глас, Женевиев се стресна още повече. Ан! Малката ѝ братовчедка изскочи от залата и се втурна към мъжете. Дългата плитка се удряше по гърба ѝ. Джон протегна засмяно ръце и момиченцето се хвърли в прегръдката му. После се обърна и каза нещо на Тристан, който също избухна в смях. Грабна я от ръцете на Джон и я качи на раменете си като на конче. Ан се протегна и смело помилва ноздрите на петнистия жребец. При това пискаше от удоволствие.

— О, Ани и ти ме предаде — пошепна потиснато Женевиев и слезе от стола. Не, тя трябваше да се радва, че малката ѝ братовчедка се ползваше с всички права на една млада лейди. Но какво ли щеше да стане, когато Джон се наситеше на Едуина? А когато Тристан се умореше да ѝ отмъщава? Дали един ден щеше да изхвърли всички от „своята“ крепост?

Внезапно се чу шум от вдигане на резе. Женевиев се обърна страхливо. Не, Тристан не можеше да стигне дотук толкова бързо. Почука се и тя извика:

— Влез!

Появи се едро, закръглено момиче с големи кадифени очи и направи почтителен реверанс.

— Милейди, аз съм Тес, вашата нова камериерка. Наредиха ми да чистя стаята ви и да ви нося всичко, което поискате.

— Тес! Колко мило...

Къде беше Мери? Женевиев усещаше болезнено липсата ѝ. Докато момичето си вършеше работата, тя приседна пред камината. Направи ѝ впечатление, че Тес непрекъснато въздиша и любопитството ѝ се събуди. Камериерката тъкмо оправяше леглото и в красивите ѝ очи се четеше копнеж. Тя усети погледа на господарката си и се усмихна.

— Тук лежи той... — прошепна унесено тя.

— Какво?

— На тази възглавница почива главата на лорд Тристан, а тук отпуска силното си тяло...

Женевиев смръщи чело. Само това й липсваше — това селянче се беше влюбило в новия господар на замъка! Затова ли Тристан не идваше при нея? Защото се забавляваше с друга? Забеляза, че е стиснала ръце в юмруци едва когато усети как ноктите се впиха дълбоко в кожата. Все пак успя да се усмихне.

— Мисля, че няма какво повече да се прави, Тес.

— О, но аз трябва да ви служа...

— Върви си ако обичаш, искам да остана сама.

— А аз си мислех, че ще се зарадвате да имате компания — прошепна Тес, преди да излезе от стаята.

Женевиев едва устоя на дивия порив да хвърли нещо в огъня. Погледът й падна върху таблата с ядене, която Тес беше оставила на тоалетната масичка. Бутилка бордо...

Тя не се докосна до яденето, само напълни чашата си и я изпразни на един дъх. После си наля още малко. Започна отново да обикаля стаята и да крои планове за бягство.

Бдителността на стражата скоро щеше да отслабне. Трябваше просто да изчака удобен случай и да се измъкне от крепостта.

Зад един от хълмовете имаше манастир. Монахините със сигурност щяха да й предложат убежище. Може би щяха да й помогнат да замине за Бретан, където живееше чичо й. Докато размишляваше така, Женевиев изпразни половин бутилка. Накрая отиде до камината, отпусна се изтощено на колене и се изтегна на пода.

Тристан не слезе за вечеря. На дългата маса в залата се бяха събрали Джон, Едуина, Тибалд и отец Томас.

Джон наблюдаваше с нежност красивата жена до себе си. Толкова я обичаше — сините й очи, любовния шепот, усмивката, с която протягаше ръце към него. Тази любов не бе останала скрита за никого, най-вече за свещеника, който обаче не даваше израз на чувствата си. Компанията разговаряше весело и непринудено — и нищо чудно, след като Тристан не присъстваше на вечерята. Все пак ту един, ту друг от сътрапезниците току поглеждаше страхливо към затворената врата на работната стая, където се беше оттеглил лордът.

Отец Томас не е страхливец, мислеше Джон. Той открито бе дал на Тристан да разбере, че не е християнско да се отнася така към затворената лейди Женевиер. Обаче Тристан му заяви хладно, че ако не е доволен от положението, нищо не му пречи да си потърси място другаде.

Оттогава отец Томас не разговаряше с новия господар и изразяваше мнението си най-вече с помощта на изразителни мимики.

След като се нахраниха, свещеникът се приготви да посети майката на едно новородено бебе, която не била добре. Едуина също стана, за да целуне Ан за лека нощ. А Тибалд заяви, че ще се погрижи за затворниците в подземие.

Джон остана сам на масата и допи бирата си. Известно време погледа колебливо вратата към кабинета, после решително скочи.

По дяволите, той познаваше Тристан от цяла вечност и нямаше да понася нито миг повече мъката на приятеля си.

Почука на вратата и натисна бравата, без да дочака да чуе поканата. Мина доста време, преди Тристан да вдигне очи от пергамента, който изучаваше. Джон се усмихна смутено и зае място насреща му.

— Защо не дойде на вечеря?

— Защото имам работа. Я погледни какво пише тук! — той побутна пергамента към приятеля си. — Към Едънби принадлежат и няколко селски имота, които са на един ден път оттук.

Джон прочете внимателно написаното.

— Питам се какво ли знаят тези хора за последните събития.

Тристан въздъхна, отмести стола си от писалището и изпружи дългите си крака.

— Утре тръгвам на път. В тази отдалечена местност сигурно живеят поне сто души.

Джон смръщи чело.

— Най-добре е да те придружа. Ще вземем и малка свита. Възможно е онези хора да са бунтовнически настроени.

— Не, ти си нужен тук. Ще взема Тибалд. Няма да отсъствам дълго, само два или три дни.

— Върни се колкото се може по-бързо. Присъствието ти в замъка е много важно. Едънби има належаща нужда от нова устойчивост, от завръщане към нормалното всекидневие.

— Има нужда най-вече от здрава ръка — Тристан се надигна в стола си, посегна към една бутилка и напълни калаената си чаша. — Завръщане към нормалното всекидневие... Всички искат това, от простия селянин до краля — той се усмихна и вдигна чашата към приятеля си. — За щастливия живот!

— Тревожа се за теб — изтърси изведнъж Джон.

— Какво? — попита смаяно Тристан.

— Трябва да разбереш, че всичко свърши. Червеите вече гризат тялото на Ричард, Лизет и близките ти са отмъстени. Едънби е твоя собственост, предателите и измамниците са наказани. Какво продължава да те гнети?

Тристан изпи бавно чашата си и отговори тихо:

— И аз не знам.

— Дори *тя* е твоя.

Тристан се облегна назад и се усмихна.

— Да, моя е.

— Но от три дни насам не влизаш в стаята й.

— Ти май ме следиш? — попита с високо вдигнати вежди Тристан.

— Не, но те познавам достатъчно добре.

— В началото мислех, че когато си отмъстя, най-последно ще намеря покой и треската в гърдите ми ще угасне. Вместо това, тази треска се засилва. Не мога да я освободя — но не мога и да отида при нея.

— Защо не? Вземи я в прегръдките си, люби я...

— Не, аз никога няма да я обичам.

— Това не е и нужно — отговори Джон и също си наля вино. — Каквото и да изпитваш към нея, наслаждавай му се. Забавлявай се с момичето — и бъди добър към хората, които ти служат.

Тристан се изправи.

— Така е, имаш право. Ще се забавлявам с „момичето“, а утре рано ще тръгна на път.

Докато се изкачваше по стълбата, той се възмущаваше от самия себе си. Защо сърцето му биеше толкова силно? Какъв беше този глад, който го тласкаше към нея и който никога не можеше да бъде утолен? През последните три дни не беше посмял да се доближи до Женевиев, защото не разбираше чувствата си и пламтящия в сърцето му копнеж

го караше да се страхува. Какво непоносимо желание да я има... Дори след като беше задоволил страстта си, продължаваше да иска още и още.

Кимна на поста пред вратата и вдигна резето. Тази нощ нямаше да търси отговор на въпросите си — щеше само да се наслаждава. Затвори грижливо вратата и се огледа. В стаята гореше една-едничка свещ, огънят в камината догаряше.

Отначало не видя никъде Женевиев, после забеляза простряната на пода фигура и в сърцето му се надигна леден страх.

Колко бледа беше... дали не беше умряла? Гърдите ѝ не се повдигаха. Стреснат до дън душа, той изтича при нея и я вдигна на ръце. Главата ѝ падна назад, очите се отвориха бавно и той въздъхна облекчено. Тя просто бе заспала пред камината.

В погледа ѝ се четеше объркване.

— Тристан?

Шепотът ѝ разкъса ледената преграда пред сърцето му.

— Кой друг?

Без да съзнава какво прави, тя обви с ръце врата му. Тристан я отнесе до леглото, положи я върху завивките и миглите ѝ отново се спуснаха над сребърните очи. Той се съблече безшумно и полегна до нея, свали копринената ѝ рокля и започна да целува голите рамене.

Устните ѝ имаха вкус на вино. Да, точно така. На бордо. Все още в полусън, Женевиев отговори пламенно на целувката му. Сигурно сънуваше друг мъж, дошъл при нея в тъмната нощ, за да я люби.

Тя го прегърна и въздъхна доволно. Ръцете му обхванаха гърдите ѝ и започнаха да ги милват. Погледът му обхождаше с възхищение стройното тяло. Колко беше красива... Пълни гърди, тънка талия, меко заоблени хълбоци.

Кожата ѝ беше като коприна. Вената на врата ѝ пулсираше, дъхът ѝ се ускоряваше. Тристан усети в слабините си добре познатото премаяване. Трябваше да се освободи от проклетата треска. Обзет от горещо нетърпение, той се сля с нея и след освобождаването усети за първи път от много време насам пълен вътрешен мир. Прегърна нежно Женевиев, положи главата ѝ на гърдите си и задряма.

Събуди се на разсъмване и се стресна, защото се беше заклел никога да не заспива редом с коварната лейди от Едънби.

Скочи като ужилен от леглото и побърза да се облече. При това се опитваше да отмести погледа си от спящата жена, но това не му се удаваше. Гола и невинна, тя лежеше в червеникавата светлина на изгрева. Разпръснатите златни къдрици обкръжаваха порозовелите ѝ бузи. Усмиваше се насън и караше тялото му да тръпне от желание.

Ако продължаваше да я гледа, щеше да захвърли дрехите си и отново да легне до нея. Изруга ядно и ѝ обърна гръб. Защо всеки път, след като бе утолил жаждата си в прегръдките ѝ, в гърдите му пламваше още по-силно желание?

Слезе в залата и даде нарежданията си. Тибалд събра набързо малка свита, ратаите се втурнаха да оседлят конете. Джон и Едуина слязоха в залата, за да се сбогуват. Последваха Тристан в двора, където вече чакаше петнистият жребец.

— Моля ви, Тристан, нека да я видя — проговори Едуина. — Искам само да ѝ занеса няколко книги.

Тристан я изгледа колебливо, после се обърна към Джон.

— Докато ме няма, всеки ден ще извеждаш Женевиер по един час. Позволено ѝ е да се разхожда и да разговаря с леля си. Разбира се, само ако и ти си там — изпълнена с благодарност, Едуина грабна ръката му и я целуна. — За Бога, жено! — извика смутено Тристан и побърза да се отдръпне.

— О, Тристан, Бог да ви благослови! — прошепна със задавен от сълзи глас тя.

— И внимавайте добре за племенницата си! Тя е изкусна измамница и ме е страх, че ще ви надхитри.

— Не се тревожете за това. Няма да я изпускам от очи — обеща с усмивка Едуина.

Изведнъж Тристан съжали за великодушието си. Беше отстъпил само за да не огорчи благородната, достойна за любов Едуина, която правеше Джон толкова щастлив. Но дали Женевиер заслужаваше това благоволение? Припомни си прекараната в леглото ѝ нощ и въздъхна с копнеж.

— Имам още една молба, Джон.

— Кажи!

— Заповядай да отнесат в стаята на лейди Женевиер един сандък с най-доброто ни бордо.

— Цял сандък ли? — учуди се Джон.

— Точно така.

— Както наредиш — отговори приятелят му и вдигна рамене.

Тристан пое с усмивка чашата за сбогуване, която му подаде Едуина, изпразни я и потегли на път, следван от Тибалд и малката си свита.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Женевиев се чувстваше сигурна и защитена. Сънят ѝ беше прекрасен, мек и нежен, изпълнен с приглушен шепот. Някъде много отдалеч долитаха шумове. Сигурно идваха от двора. За да се събуди, трябваше да разкъса гъстата паяжина, която се бе увила около нея. Главата ѝ тежеше като олово.

Когато най-после успя да отвори очи, слънчевата светлина я прониза право в очите. Ама че глупачка беше! Как може да изпие толкова много вино! Тя се надигна, простена и притисна с ръце пулсиращите си слепоочия. После се отпусна отново във възглавниците. Нещо ставаше долу в двора, но тя нямаше сили да стане и да погледне. Все още в полусън, започна да обмисля, защо се чувстваше толкова добре. Изведнъж скочи и втренчи поглед в килима пред камината. Там беше заспала, а сега лежеше в леглото си — голаленичка. Значи не е било сън. Тази нощ не бе останала сама. О, да върви по дяволите този Тристан! Дни наред я пренебрегваше, а я потърси именно в нощта, когато се беше напила до безпаметство. Някой вдигна резето и тя веднага издърпа завивката до брадичката си. Ако посмееше да влезе в стаята ѝ, щеше да скочи и да му издере очите.

Не беше Тристан. Появи се Тес, с весела усмивка на пълните устни.

— Добро утро, милейди, нося ви закуската. Искате ли да се окъпете и да измиете косата си? Днес е слънчево и сигурно ще изсъхне много бързо.

При тези думи Женевиев забрави гнева, който таеше срещу момичето.

— Слънчево ли е? — попита с надежда тя.

— Да, милейди, и ви е позволено да се разходите навън.

— Наистина ли? — Женевиев едва не скочи от леглото, но в последния момент си припомни, че е гола.

— О, да! Лейди Едуина каза, че двете ще обиколите вътрешния двор и че чистият въздух ще ви се отрази добре. Лорд Джон също ще

бъде с вас — Тес остави таблата на масичката и Женевиер я изгледа недоверчиво. На кого ли трябваше да благодари за това неочаквано благоволение? — Да ви донеса ли гореща вода? — попита момичето.

Преди Женевиер да успее да отговори, на вратата се почука и в стаята влезе младият Роджър дьо Трейн, същият, който бе проявил съчувствие към нея по време на дългия, уморителен път от Лондон. Като я видя да седи в леглото, младежът преглътна нервно, а мъжете, които го следваха и до преди малко се смееха и шегуваха, внезапно замлъкнаха.

— Какво става тук? — Джон се мушна покрай тях и потупа Роджър по рамото. — Поставете го ей там.

Едва сега Женевиер забеляза, че младият рицар е понесъл тежък сандък.

— Какво е това? — попита недоверчиво тя.

— Подарък от Тристан. Отнесете го в ъгъла, Роджър, и изчезвайте оттук.

Роджър се подчини, после се поклони сковано.

— За мен е голяма радост да ви видя отново, милейди!

— Добро утро, Роджър — промърмори Женевиер.

— Нямате ли си друга работа, човече? — процеди през зъби Джон.

— Аз... о, разбира се! — Роджър побърза да излезе и Джон блъсна вратата след него.

— Какво става тук? — попита нетърпеливо Женевиер. — Тес ми каза...

— Този сандък с вино наистина е подарък от Тристан — обясни с усмивка Джон. — Не съм го взел от избата на Едънби, а от собствените ни запаси. След час ще дойда да ви взема. Или ви е необходимо повече време?

— В никакъв случай! — отговори през смях Женевиер. — Ако наистина ми е позволено да напусна тази стая, ще бъда готова след пет минути.

— Е, добре, ще дойда след час — засмя се весело Джон и излезе от стаята.

— О, милейди, той ви изпраща подаръци! — въздъхна с копнеж Тес.

Без да я удостои с отговор, Женевиев се уви в одеялото и скочи от леглото. Изтича до сандъка и вдигна капака. Изгледа невярващо бутилките с бордо и бузите ѝ пламнаха от срам.

Наистина не е било сън. Тристан ѝ беше изпратил цял сандък с вино, за да я подиграе. Цял сандък с това дяволско питие, което я беше направило покорна и нежна. Тя грабна една бутилка и я запрати към стената. Стъклото се разби на парченца, по бялата мазилка потекоха червени вадички.

— О, иде ми да го убия! — изфуча разярено тя. — Кълна се, че ще му отмъстя! Дано се пържи в най-черните дълбини на ада!

— Милейди, моля ви! — готова да заплаче, Тес се втурна към господарката си.

— Махни това оттук!

— Не мога, милейди...

— Веднага!

— Не бива така... — Тес млъкна, изтича до вратата и затропа с юмруци.

Някой вдигна резето и в стаята отново влезе Джон.

— Какво има пак?

Тес се опита да обясни, но само измънка няколко неразбрани думи. Той я бутна в коридора и пристъпи навътре. Женевиев стоеше наред стаята. Бузите и бяха зачервени от гняв, очите изпущаха сребърни искри.

— Кажете на Тристан, че искам да го видя!

— Това е невъзможно. Той замина.

Женевиев го изгледа недоверчиво.

— Наистина ли замина — завинаги?

Гласът ѝ издаваше такава надежда, че Джон неволно избухна в смях.

— Не. Трябва да посети отдалечените стопанства и да поговори със селяните. Ще се върне след два или три дни.

— О! Значи на вас трябва да благодаря за възможността да подишам чист въздух.

— О, не! Това беше заповед на Тристан.

— Той ми изпрати и бордото, нали?

— Точно така, и съжалявам като виждам колко ви е неприятно, милейди.

Вместо да отговори, Женевиер вдигна рамене.

— Елате след час.

— Да наредя ли на Тес да донесе вода за къпане?

— Да, моля ви, Джон.

След като вратата се затвори зад гърба му, Женевиер едва не избухна в диво ликуване. Тристан беше заминал за цели два дни! И й беше позволил да се разхожда навън с Джон и Едуина, които й имаха доверие. Нямахше да й бъде трудно да се отърве от тях и да избяга!

Изведнъж тя се почувства виновна и нервно прехапа устни. Джон и Едуина бяха единствените хора в Едънби, които се застъпваха за пленницата на новия господар. Нима можеше да ги изложи на гнева на Тристан? Не, сега не можеше да се съобразява с никого. Трябваше да се възползва от добрия случай и да избяга.

Тес се върна в стаята, все още уплашена от поведението на господарката си. Ала скоро се успокои, защото Женевиер я посрещна с ослепителна усмивка, поговори с нея, докато се къпеше и дори й позволи да изчетка прясно измитата коса.

Женевиер избра тоалета си много грижливо — удобна рокля, най-топлата наметка, най-здравите обувки. Докато Тес оправяше леглото, успя да скрие под полата си ловен нож, обкован с перли.

След малко се появиа Джон и Едуина. Когато леля й се втурна към нея и я прегърна зарадвано, Женевиер отново усети угризения на съвестта. „Дано ме разбере, каза си с болка младата жена.“

— Взех и кошница за пикник — обяви задъхана от радост Едуина.

— Това е прекрасно. Много ти благодаря — отговори тихо Женевиер и попита със сведена глава: — Не бихме ли могли да седнем на полянката зад западната стена?

— Не бива да напускаме крепостните стени — възрази Джон.

Едуина го прекъсна умолително:

— О, Джон! Тя е само едно младо момиче, а ти си опитен рицар! Сигурна съм, че можеш да се справиш с всяка ситуация!

След като бяха засегнали гордостта му, Джон нямаше друг избор, освен да се съгласи.

— Е, добре. Тръгваме ли?

— Разбира се — отвърна Женевиер. — Само още едно. Тес!

— Да, милейди?

— Подаръкът, който ми изпрати лорд Тристан, е за теб. Както може би си забелязала, аз не харесвам особено бордото.

— О, но аз не мога...

— Разбира се, че ще вземеш целия сандък! — настоя с усмивка Женевиер и побърза да излезе от стаята, следвана от Джон и Едуина. Щом като харесваше пияни жени, Тристан непременно щеше да изпита удоволствие, когато замаяното от алкохола селско момиче паднеше в обятията му.

Ако Женевиер не трепереше от нервно очакване, пикникът щеше да мине изключително приятно. Дърветата наоколо бяха облекли есенната си премяна и блестяха във всички цветове на дъгата. Слънцето изпращаше топли лъчи към пожълтялата трева. Едуина носеше в кошницата пресен хляб, голямо парче сирене от мандрата на Едънби и пастет от бъбреци, приготвен с особена любов от Грисуълд. А Джон ги изненада с цяла стомна ейл.

Докато се хранеха, Женевиер го наблюдаваше скритом и го намираще все по-привлекателен. Умееше да води разговор, остроумието му беше забележително. И обожаваше Едуина, както личеше по погледите, които ѝ хвърляше, и по нежните жестове на внимание. В сърцето ѝ пламна див копнеж. Нали и тя беше мечтала за споделено щастие. За голямата, единствена любов, която възпяваха поети и певци...

Един-единствен път Джон повиши тон — и то беше, когато Женевиер попита за миналото на Тристан. Леля ѝ очевидно се смути, но когато понечи да отговори, Джон я прекъсна необичайно рязко:

— Едуина! Много добре знаеш какво каза той!

Едуина сведе глава.

— Джон и Тристан произхождат от север, от една област, която е само на един ден път от Лондон.

Женевиер присви очи. Значи Едуина не смееше да ѝ каже нищо повече, защото се страхуваше от новия си господар. Тя помоли Джон да ѝ налее още малко ейл и избягна погледа му, за да не се издаде. Времето напираше. Много скоро трябваше да избяга.

Едуина въздъхна доволно и се излегна на мекото одеяло. Джон се наведе над нея и зашепна влюбени думички в ухото ѝ. През това време Женевиер огледа внимателно местността. На запад поляната беше

обградена с високи хълмове, гъсто обрасли с дървета и храсти. Тя се изправи и бавно тръгна нататък.

Макар и заслепен от любовно щастие, Джон беше нащрек.

— Къде отивате, Женевиев? — попита той и скочи на крака.

— Искате ми се да събера пъстри листа и да изплета венци. Нали разбирате, чувствам се много самотна по цял ден в стаята си.

Джон я изгледа недоверчиво, после се обърна към Едуина, която също се беше надигнала. И нейните очи бяха пълни с подозрение. Женевиев се усмихна невинно и успя да ги успокои.

— Не се отдалечавайте! — предупреди я строго Джон.

— Разбира се — обеща твърдо тя.

Тръгна бавно към края на поляната, като многократно се навеждаше да събира красивите есенни листа. След малко погледна през рамо към Джон и Едуина, които седяха прегърнати на одеялото. Сега или никога... Тя се втурна да бяга.

— Омъжи се за мен! — помоли тихо Джон.

— Но...

— Нали каза, че ме обичаш.

— Разбира се, че те обичам, но... ти и аз...

— Ти си жена, аз съм мъж, значи си подходяме — отговори шеговито той.

Смехът ѝ прозвуча измъчено.

— Нима е редно да вземеш жена от неприятелския лагер?

— Ти си най-прекрасното нещо, което ми се е случвало някога.

— Как е възможно това? Аз съм вдовица, не съм вече млада, имам и дъщеря...

— Повярвай, аз ще обичам Ан като своя собствена плът и кръв.

— О, Джон!

— Е, ще се омъжиш ли за мен?

Едуина изхълца, обви с ръце врата му и впи устни в неговите.

— О, да, Джон, да!

Той я притисна сияещ до гърдите си, но изведнъж усети как тялото ѝ се скова.

— Джон! Къде е Женевиев?

— По дяволите! — изрева мъжът и скочи. — Как можах да я забравя!

Той хукна към края на гората, но дърветата растяха толкова нагъсто, че нищо не се виждаше. Велики Боже, защо се остави да го измамят като хлапак? Защо забрави, че тази жена беше способна на всичко? Побеснял от гняв, той се върна при Едуина, която угрижено събираше остатъците от храната.

— И ти участваш в този план, нали? Сигурно ви е доставило дяволско удоволствие да ме направите на глупак! „Не се безпокой, мила, аз лесно ще се справя с добрия Джон! Ще отклоня вниманието му, а ти, Женевиер, ще избягаш в гората!“

— Какво говориш? — прошепна ужасено Едуина.

— Не помниш ли как сутринта ми каза, че тя е само едно младо момиче, а аз съм опитен, мъдър рицар? Проклетата да си, Едуина, нито за миг не помислих, че си способна на такава подлост!

— Не, Джон, ги се лъжеш! Кълна ти се, нямах представа, че Женевиер замисля нещо...

Обзет от бесен гняв, Джон я удари през лицето и тя политна към земята. От гърлото ѝ се изтръгна отчаяно ридание, но Джон не ѝ обърна внимание. Втурна се като вихър към крепостта и се развика да съберат стражата.

Женевиер тичаше като безумна през гората. Спря едва когато повече не можеше да си поеме дъх. Кога ли щяха да тръгнат да я преследват? Джон непременно щеше да изпрати подире ѝ цял отряд конници. Трябваше да се отдалечи колкото се може повече.

И тя продължи да тича. Беше близо до пълното изтощение, когато зад гърба ѝ проехтя тропот на конски копита. Чуваха се диви крясъци, прозвуча зов на тромпет. Нима имаше спасение от толкова много преследвачи? Дано само не бяха повели със себе си и кучета! Имаше един-единствен изход — трябваше да се качи на някое дърво и да ги изчака да минат покрай нея.

Така и направи. Сви се на един висок клон и застина неподвижна. Джон и младият Роджър спряха точно под нея, за да се посъветват какво да правят по-нататък. Женевиер спря да диша.

— Продължаваме! — изкрещя Джон. — Трябва непременно да я открием!

Роджър промърмори нещо неразбираемо и Джон избухна в горчив смях. Споменът за предупреждението на Тристан беше мъчителен.

— Разбира се, че заслужавам гнева му! Хванах се на уловката на Едуина като последен влюбен хлапак. Но той не ме предупреди да се пазя от нея, само от Женевиев!

Когато пришпориха конете си и препуснаха на запад, Женевиев трябваше да стисне здраво зъби, за да не изкрещи подире им:

— Ти наистина си глупак! Едуина е невинна!

Ето че беше разрушила щастието на любимата си леля. Почувства се подла и жалка. Но нима трябваше да се върне, да се предаде? Не можеше. Трябваше да продължи пътя си, да се моли за Едуина и да се надява, че Бог ще я закриля.

Тя не посмя да слезе от дървото и зачака падането на нощта, сам-сама в гъстата гора, измъчвана от угризения на съвестта.

Тристан се прибра в новия си дом много доволен и с богати дарове от арендаторите. Много от тях изобщо не бяха виждали Едгар и не се натъжиха от новината за смъртта му. Новият господар на Едънби обсъди с тях системата на сеитбообращенията, която бе решил да въведе, а с овчарите поговори за цената на вълната.

Селяните го накараха да съжалява, че е бил толкова жесток с Женевиев. Макар да не познаваха бившия си господар, те говореха с благоговение за дъщеря му.

— Тя идваше много често при нас и се грижеше за болните — разказа му една стара жена.

Стана му приятно да чуе, че Женевиев не е била високомерна като баща си, а се е стремил да прави добрини на обикновените хора.

Тристан оглеждаше замислено крепостните стени пред себе си. Новият му дом... О, да, той вече започваше да се чувства тук като у дома си. Предстоящата вечер го изпълваше с радостно очакване. Първо щеше да се подкрепи с нещо за ядене и с чаша ейл, и веднага след това щеше да отиде при Женевиев. Нека го посрещне с ругатни или с хладно пренебрежение. Нищо от това. Нали после щеше да се разтопи в прегръдките му. И двамата щяха да заспят заедно, без подозрения.

Щом стигнаха в двора, той извика на Тибалд и мъжете от свитата да си отпочинат добре и предаде петнистия си жребец в ръцете на доволно ухиления Матю.

Още преди да влезе в залата, Тристан разбра, че нещо не е наред. Джон му отвори вратата, очевидно отчаян. На рамото му висеше кожена торба, сякаш бе чакал само пристигането на Тристан, за да потегли нанякъде.

— Тя ми избяга — прошепна потиснато той. — Макар че ти ме предупреди, аз ѝ позволих да ме надхитри. Но ще я намеря, кълна ти се. О, Тристан, не се оказах достоен за доверието ти...

— Няма нищо — прекъсна го уморено лордът. Не изпита гняв към приятеля си, не усети нищо, освен зееща празнота в сърцето си. Джон му стори път и той влезе в залата, където го очакваше видимо загриженият Грисуълд.

— Тристан, аз... — започна отново Джон.

— Кажу ми на Матю да нахрани коня ми, но да не го разседлава — Тристан пое подадената от Грисуълд чаша и жадно я изпи на големи глътки. — Мисля, че е по-добре аз сам да я потърся.

— О, Тристан, проклинам се, че те разочаровах така горчиво!

— Не, Джон — отговори глухо Тристан и дори успя да се усмихне. — Аз бях този, който ѝ даде известна свобода. Трябваше да почакам, докато се върна. Ти остани тук и се погрижи всичко да върви добре, Джон. Донеси ми нещо за ядене в работната стая Грисуълд, и ми пригответи храна за из път. Аз ще се преоблека набързо.

Той изкачи стълбите и мина бързо по коридора. Спря за миг пред отворената врата на спалнята и огледа смаяно червеното петно на стената. Искаше му се да се окъпе, но сега нямаше време за това. Смени набързо официалното си облекло с тежка вълнена наметка, излъсканите до блясък ботуши с по-груби, с дебели подметки и токове.

Все още усещаше в гърдите си тази странна, студена празнота. „Гневен съм, каза си колебливо той. Толкова съм разгневен, че не смея да се отдам на това чувство. И защо? Защото тя пак ме предаде, точно сега, когато имам такава нужда от нея и горя от нетърпение да я взема в прегръдките си.“

Джон го чакаше в залата. Без да каже дума, Тристан мина покрай него и се скри в работната си стая, където беше приготвена табла с печено агнешко и желе от мента. Намери една карта на крайбрежието, разгърна я на писалището, разгледа я внимателно и повярва, че е открил накъде се е запътила Женевиев. След малко нави картата на

руло и я пъхна в джоба си, после изяде агнешкото, но не защото беше гладен, а защото трябваше да се подкрепи.

Мек женски глас го изтръгна от нерадостните мисли.

— Тристан!

Когато вдигна глава, той видя застаналата на прага Едуина. Изобщо не беше забелязал, че е оставил вратата отворена. Въздъхна уморено и се облегна назад.

— Да, лейди Едуина?

Тя изтича при него и коленичи в краката му.

— Искам да ви уверя, че нямах представа... Разбира се, трябваше да го предположа, но си помислих...

Тя замлъкна уплашено, когато Тристан улови брадичката ѝ и обърна лицето ѝ настрана. Бузата беше загрозена от синкаво петно. Едуина пламна от срам и отблъсна ръката му.

— Джон смята, че съм се наговорила с Женевиев.

— Велики Боже! — изкрещя Тристан, скочи на крака и се втурна като луд към залата. — По дяволите, Джон, ти си я ударил!

Джон се обърна смаяно към него, после злобно процеди:

— Ти не можеш да ми нареждаш как да се отнасям с жена си.

— Не е така! Нямах право да я биеш!

— Тя си го заслужава!

Едуина се хвърли отчаяно между двамата мъже.

— О, Джон! — изхълца тя. — Кълна ти се, че не знаех нищо! Защо не ми вярваш! — и се отпусна безсилно на колене.

— Не изпитваш ли поне малко съчувствие? — попита ядно Тристан.

— Защо да изпитвам! — озъби се Джон. — Ти съжаляваш ли Женевиев?

— Аз бях предаден! Ти не! — Тристан обузда с мъка гнева си, върна се в работната си стая и започна да събира нещата, които му трябваха.

Когато отново влезе в залата, Едуина продължаваше да плаче. Джон беше коленичил пред нея и ѝ говореше с тих глас. Щом видя приятеля си, той скочи и се втурна към него.

— Моля те, Тристан, нека дойда с теб!

— Не. Мястото ти е тук. Аз ще я намеря, защото знам в каква посока е тръгнала. Мисля, че познавам хода на мислите ѝ по-добре от

теб, Джон, по-добре дори от Едуина. Надявам се, че не сте й дали кон?
— попита шеговито той и Джон и Едуина си размениха неловки погледи.

— Не, тя просто скочи и избяга — отговори тихо Джон.

Преди да излезе навън, Тристан се обърна още веднъж.

— В кулата има една малка стая, нали, Едуина? — попита той.

— Да — потвърди учудено тя.

— Наредете да отнесат в нея вещите на Женевиер, а моите да наредят в спалнята й — той вдигна ръка за сбогом и излезе в двора.

Нощта беше студена и внезапно в сърцето му се надигна горчива надежда, че Женевиер ще премръзне до кости.

Но докато поемаше юздите на коня си от ръцете на Матю, в ума му изникна споменът за потискащия страх, който бе изпитал, когато влезе в спалнята и видя простряната на пода бяла фигура.

Щом излезе от външната порта, той пусна петнистия жребец в луд галоп.

— Всемогъщи Боже! — пошепнаха беззвучно устните му. — Умолявам те, запази дамата на сърцето ми!

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато дочака и втората си нощ на открито, Женевиер се почувства много зле. Мразеше студа и мрака на гората, страхуваше се до смърт от тъмнината. Сви се под дървото, на което се бе покатерила, за да се скрие от преследвачите си, но така и не можа да заспи.

Стана много преди разсъмване. Във всеки клон виждаше опасна змия, а шумоленето на листата и шепотът на вятъра я караха да потръпва от ужас. Понякога из тези гори бродеха вълци и мечки...

Щом се развидели, тя намери един поток, утоли жаждата си и изми лицето си. Вървя цяла сутрин и към обед усети мъчителен глад, който нарасна още повече, когато изяде няколко къпини. Опита се да се утеши с мисълта, че скоро ще стигне до манастира на Добрата надежда и монахините ще я посрещнат с обичайното си гостоприемство. Възнамеряваше да се крие там известно време, а после да замине за Бретан, родината на майка си.

В гората се стъмваше рано. Клоните хвърляха тайнствени сенки, сякаш невидими ръце се протягаха към нея. Съчки пращяха под краката ѝ и тя едва удържаше страха си.

Въпреки това продължи да върви, докато чу примамливата мелодия на бърз планински поток. Напи се жадно и реши да ношува на брега — не много близо до водата, където се събираха змиите. На сутринта щеше да се напие със студена вода и дори да се окъпе, преди да продължи пътя си.

Седна в тревата, облегна се на едно дърво и си представи с копнеж прясно изпечения хляб на Грисуълд и вкусните му пастети... „Престани, каза си ядно тя.“ Нали беше млада и здрава, два дни без храна нямаше да ѝ се отразят толкова зле.

Някъде наблизо се счупи клон и Женевиер се стресна до смърт. Отвори уста да извика, но бързо я затисна с ръка. „Ама че съм глупачка, каза си ядосано тя.“ Ако беше вълк, викът ѝ само щеше да го привлече. Ами ако беше някой горски разбойник? Такива негодници не се церемоняха много с жените...

Отново се чу шум от чупец се клон. В сърцето ѝ пропълъзя студен страх. Измъкна от чорапа си малкия ловен нож и го стисна здраво. Дали не се промъкваше вълк, тръгнал на лов? Не, Едгар ѝ беше обяснил, че вълците са страхливи, нападат само на глутници и предпочитат по-дребна плячка. От друга страна обаче, всеки по-голям вълк щеше да я сметне за дребна плячка.

Изведнъж една сова нададе призрачен крясък и се приземи съвсем близо до главата на Женевиев. Младата жена изпищя, скочи на крака и диво размаха ръце.

— Глупаво зверче! — изсъска ядно тя. И в следващия миг беше готова да се закълне, че вятърът е донесъл до ушите ѝ ехото на тих смях. Присви очи и направи опит да проникне в мрака. Не, в гората нямаше никой. Само вятърът шумолеше между листата на дърветата, потокът тихо се плискаше в бреговете си. Женевиев седна отново, обви с ръце коленете си и потъна в неспокоен сън, прекъсван постоянно от нощните горски шумове.

Когато започна да се развиделява, тя въздъхна облекчено. Дневната светлина ѝ вдъхна кураж. Тя се усмихна и проследи изгрева на червеникавото слънце, чиито лъчи се отразиха във вълните на потока. Ей сега щеше да се изкъпе и да се освежи. Преди да свали дрехите си, огледа несигурно гората, сякаш дърветата имаха очи и щяха да я видят.

Наоколо беше пусто. Женевиев развърза наметката си, хвърли я на земята, свали и роклята си. Поколеба се малко и се освободи и от ризата. Никой нямаше да я види, а беше по-добре да облече сухи дрехи след сутрешната баня.

Студената вода я накара да потрепери, но много скоро тя започна да се наслаждава на свежестта ѝ и да се плиска през смях. Вълните охладиха мехурите по стъпалата ѝ, измиха потта от дългия път. Ядоса се само, че е забравила да увие косата си на кок, за да не я намокри.

След известно време Женевиев излезе на брега, свежа и бодра, готова да продължи трудния път. Днес със сигурност щеше да стигне до манастира.

Изведнъж спря като закована на мястото си и от гърлото ѝ се изтръгна див писък. Беше толкова ужасена, че забрави голотата си. Тристан се беше облегал небрежно на едно дърво и си играеше с една пръчка. Петнистият жребец мирно пасеше до него.

На лицето му изгря усмивка, която обаче не стигна до очите.

— Добро утро, Женевиер! Добре ли спа? Мястото е чудесно за къпане, нали? — той хвърли пръчката на земята, поклони се подигравателно и се запъти към малкия огън, който беше разпалил. Беше се сетил да донесе дори и тиган. Очевидно разполагаше с всичко необходимо, за разлика от Женевиер, която стоеше насреща му гола-голеничка и не смееше да се помръдне от мястото си. Когато Тристан се обърна отново към нея, студеният му поглед показва, че любезния поздрав е бил просто игра. Гневните пламъчета в тъмосините дълбини подсказваха, че като нищо би могъл да я удуши.

Мислите лудо се блъскаха в главата ѝ. Дали да не се опита да преплува потока и да се скрие в гората отсреща?

Може би Тристан не умееше да плува. Когато се връщаха от Лондон, беше взел лодка, за да я върне...

Решена да му избяга, тя се хвърли във водата и се потопи дълбоко. Не, той не я последва. Спасителният бряг идваше все по-близо, свободата ѝ махаше с ръка. Само още малко...

Изведнъж тя усети, че я сграбчват за косите и я изтеглят на повърхността. Нагълта вода, закашля се, задави се и помисли, че ей сега ще се удави. Помагайки си с крака и едната ръка, Тристан пореше вълните като риба. Другата му ръка стискаше здраво косата ѝ. Нямахше съмнение, той умееше да плува.

Стигнаха до брега. Тристан я издърпа на сухо и грубо я хвърли на земята. Женевиер изпъшка, сви се на кълбо в тревата и приглади мократа коса от лицето си. Едва тогава разбра, защо Тристан я е настигнал толкова късно. И той като нея предпочиташе сухо облекло. Обърнат с гръб към нея, навличаше ризата, вълнения панталон, кожената туника и грубите ботуши.

— Вярно е, че най-много обичам да те гледам гола — подхвърли сухо той и ѝ подаде ризата, — но ако все пак реша да те убия, не искам да умреш от възпаление на дробовете.

Треперейки с цялото си тяло, Женевиер се облече. Когато беше готова, Тристан я загърна в наметката. Изтощена до смърт, тя се отпусна на земята и се облегна на ствола на едно дърво.

След малко Тристан тикна в ръцете ѝ калаена чаша.

— Топъл ейл — обясни все така сухо той. — Междувременно имах възможност да се убедя, че не обичаш много виното.

— Не е нужно да ми се подиграваш...

— Бордото ти бе изпратено в знак на благодарност.

— За нещо, което изобщо не исках да ти дам.

— О! Но въпреки това ме направи много, много щастлив.

— Жалко копеле! — изсъска ядно тя и отпи глътка сгряващо питие. — Как ме намери?

Тристан приседна до огъня и посочи хълма отгатак потока.

— Разбрах, че в околността има едно-единствено място, където би могла да се приютиш. Манастирът е зад този хълм.

Господи, та тя е била съвсем близо до целта! Трябваше да продължи пътя си след падането на мрака, вместо да спре край потока. В душата ѝ се промъкна горчиво съжаление.

— Значи ми е оставало съвсем малко...

Тристан се изсмя и поклати глава.

— О, не. Всъщност, аз възнамерявах да се присъединя към теб още през нощта, но ти очевидно нямаше нужда от помощта ми. Като си помисля само колко смело се справи с онази злобна сова!

— Значи си бил тук! — изфуча разярено тя.

— През цялото време.

— О, негодник такъв! — Женевиев скочи на крака. Тя бе преживяла смъртен страх, а този проклетник имаше нахалството да се забавлява. Ала само след миг забрави гнева си. В тигана, поставен от Тристан на огъня, нещо се пържеше и разпространяваше омайващо ухание. Женевиев погледна вътре и видя две големи риби. На една кърпа бяха оставени самун хляб и парче сирене.

Устата ѝ се напълни със слюнка, стомахът ѝ се разбунтува. Обърна се бързо настрана, за да скрие глада си, макар че ѝ се искаше да грабне с голи ръце рибата и да я разкъса.

Ала Тристан чу неприличното къркорене на стомаха ѝ и тихо се изсмя. Женевиев се отпусна в тревата и се загледа мрачно пред себе си. Проследи с ъгълчето на окото си как Тристан отрязва филия хляб и няколко парчета сирене и ги постави заедно с една от рибите на широка чиния. Зачака да получи порцията си, но вместо това той се облегна удобно на дървото и започна да яде.

— Тази риба е много по-вкусна от заека, който убих миналата нощ.

— Мръсник! — изсъска ядно тя. — Изял си цял заек, докато аз умирах от глад. И най-безсрамно си изчакал до сутринта, макар че аз бях като болна от страх...

— Смятам, че имаше нужда от малко отрезвяване — отбеляза спокойно Тристан и облиза пръстите си. — Гладна ли си?

— Не.

— Прекрасно! Тогава аз ще се справя и с втората риба. И това няма да ми коства никакви усилия, уверявам те.

— Яж, какво чакаш! И без това се чудя как не ме остави да умра от глад, докато ме държеше в плен в собствената ми спалня.

— И аз се чудя.

— Ти ме мразиш, нали?

— Ама ти си била много наблюдателна! — той я измери с внимателен поглед и след малко добави с доста по-мек тон: — Не знам точно какво изпитвам. Но фактите са ясни. Ти си моя собственост — докато променя мнението си.

Нещо в гласа му събуди в душата ѝ нова надежда. Тя се надигна, коленичи пред него и го погледна умолително в очите.

— Тристан, защо не ме освободиш? Манастирът е толкова близо и бързо ще стигна до него. Не съм взела нищо, само дрехите на гърба си...

— И ловния нож.

— Не съм докоснала бисерите ти.

Той улови брадичката ѝ и тя се разтрепери от докосването му.

— Ти самата си най-скъпоценния ми бисер, Женевиев. Много съжалявам, но не мога да те освободя — той я отблъсна нетърпеливо, извади втора чиния и натрупа върху нея хляб, сирене и риба. — Яж бавно, иначе ще ти стане лошо.

Женевиев пое чинията и се постара да последва съвета му. Ала гладът скоро я надви и тя започна да поглъща яденето почти без да го дъвче.

— Не разбра ли? Казах ти да ядеш по-бавно!

Женевиев кимна безмълвно и Тристан се отдалечи към дърветата. Чу го да разговаря меко с петнистия жребец и неволно се запита дали някога е разговарял с този тон с някоя жена.

Когато най-после се нахрани, тя занесе двете чинии до потока, изми ги и ги избърса с полата си. После се върна до огъня, където

Тристан тъкмо изливаше вода върху пламъците. Той прибра чиниите и чашите в торбата си и я завърза за седлото.

Изведнъж жребецът се приведе към Женевиев и я побутна с ноздрите си. Тя се засмя и помилва гъстата му грива. Животното я подуши и пристъпи още по-близо, за да получи нови милувки. Галеше се също като кученце.

— Конят ми май те хареса — отбеляза сухо Тристан.

— Защо не? Как се казва?

— Пю.

— Пю — повтори тихо тя. — Толкова е грамаден и толкова добре опитомен!

— Много е добродушен.

— Странно, как едно толкова мило животно издържа на бойното поле, сред барутен дим и гръм на оръдия.

— Добродушните мъже също го правят — отговори мрачно Тристан и поведе Пю между дърветата към една пътека. След малко Женевиев видя онова, което не бе могла да забележи в нощния мрак — стените на манастира бяха само на половин миля отук. Тя е била съвсем близо до мечтаната свобода, без дори да подозира...

— Сигурно имаш мехури по краката? — попита Тристан и тя кимна. — Тогава аз ще вървя пеш, а ти ще яздиш.

Женевиев сведе поглед и му позволи да я вдигне на седлото. Тристан ѝ подаде юздите и грамадният жребец тръгна послушно след господаря си. Внезапно Женевиев се приведе, пошепна нещо в ухото му и заби пети в хълбоците му. Жребецът препусна в галоп, подчинявайки се на волята ѝ, и профуча като вихър покрай Тристан. Студеният вятър развя косата ѝ, в очите ѝ сякаш се забиха хиляди ледени иглички, но това не ѝ попречи да се чувства щастлива като никога досега.

Най-после свободна! Копитата на Пю гърмяха по каменистата почва, той изкачи без усилия хълма, а от другата му страна Женевиев видя ниската ограда на манастирската градина. Над зеленчуковите лехи се бяха привели няколко млади монахини. Облечени в широки, безформени роби, с развяващи се крилца на бонетата, те изглеждаха като огромни подскачащи птици.

Тя не чу изсвирването, но жребецът реагира веднага и спря като закован. После се извъртя светкавично и ездачката му излетя от

седлото. Стовари се на земята и пред очите ѝ затанцуваха стотици звезди. Копитата на Пю забарабаниха в ушите ѝ и тя едва успя да се претърколи встрани, за да ги избегне.

Не, това не бяха копита, а човешки стъпки. Тристан тичаше към нея със скоростта и изяществото на древногръцки атлет. Обзета от луда паника, Женевиер скочи на крака. Оттук монахините можеха да я видят. Ето, че се бяха изправили и засенчваха с ръце очите си. Ако успееше да стигне до оградата, Тристан не можеше да я повлече за косите обратно под строгите погледи на тези набожни дами.

Като подгонена от фурии, Женевиер се втурна към градината. Мехурите по стъпалата ѝ пареха, мускулите бяха непоносимо напрегнати, но тя не спря нито за миг. След малко разпозна смаяното лице на една млада монахиня. Ей сега ще стигне целта... Изведнъж някой я сграбчи и я хвърли на земята. Женевиер се опита да си поеме въздух и изгледа разярено Тристан, който се наведе над нея.

— Свети Боже! — извика пронизително женски глас и Женевиер се изпълни с нова надежда, защото една от монахините бе изтичала до оградата.

Тристан обаче се беше подготвил за неприятната среща.

— О, Женевиер, любима моя, живот мой! Колко пъти те предупреждавах, колко пъти ти обяснявах да се пазиш от Пю! О, бедничката ми! — той я стисна в прегръдките си и запечата устните ѝ с гореща целувка.

Женевиер се отбраняваше отчаяно, но Тристан стисна главата ѝ с железните си пръсти и я притисна към земята с цялата тежест на тялото си, така че тя изобщо не можеше да се помръдне. Скоро престана да мисли за свободата си, остана само инстинктът за оцеляване, защото едва си поемаше въздух.

— Майчице! — прошепна стъписано монахинята, която се беше приближила.

Когато Женевиер се уплаши, че ей сега ще загуби съзнание, Тристан се изправи и я освободи от прегръдката си. Тя отвори уста, но беше толкова задъхана, че не можеше да говори. Той я изправи на крака и с усмивка се поклони пред сестрите.

— Добър ден, дами! Моля ви да ми простите тази малка сцена! Молете се на Бога и за нас! — и прибави с добре изиграно смущение: — Женени сме отскоро и... нали разбирате?

Думите му бяха възнаградени с възхитен шепот. Кипяща от гняв, Женевиев пое дълбоко въздух. Най-после можа да заговори:

— Отскоро женени? Ние...

Но не успя да завърши изречението си, защото нова, още по-страстна целувка затвори устата ѝ. Тристан помахна с ръка на монахините и за ужас на Женевиев те също замахаха в отговор. Помладите го гледаха като замаяни, по-възрастните клатеха неодобрително глави. После всички се върнаха към работата си.

Тристан отнесе Женевиев до жребеца си и тя отново отвори уста да изпиши за помощ. Все още можеха да я чуят. Ала Тристан успя да я изпревари и притисна ръка върху устата ѝ.

— Само една дума и дупето ти ще стане цялото на мехури, които ще парят още по-страшно от изранените ти крачета!

Погледът му издаваше, че говори сериозно. Изтощена до смърт, Женевиев се облегна на коня, за да не падне. Тристан я улови здраво, вдигна я на седлото и се покачи зад нея. Известно време яздиха мълчаливо, после Женевиев попита:

— Кога ще стигнем в Едънби?

— Довечера.

Очите ѝ плувнаха в сълзи. Тя бе вървяла цели два дни, за да преодолее това кратко разстояние... Как не ѝ дойде на ум, че ще бъде по-добре да открадне някой кон? Направиха кратка почивка и Тристан ѝ даде парче хляб. Без да разменят нито дума, двамата се нахраниха и пиха по чаша ейл. Женевиев полагаше отчаяни усилия да седи изправена на седлото и да не се докосва до Тристан. Ала когато продължиха пътя си, това вече не ѝ се удаваше. Тя се облегна на гърдите му и очите ѝ се затвориха.

Спа, докато я свалиха от коня.

— Къде сме? — попита объркано тя.

— В къщи — отговори кратко Тристан. Някой се втурна да поеме юздите и той отнесе Женевиев в залата.

Там ги чакаха Джон и Едуина, която изплака облекчено.

— О, слава Богу, че я намерихте!

Ала не погледна племенницата си и Женевиев веднага разбра, че Едуина ѝ е сърдита. „Нищо чудно, каза си смутено тя. Все пак аз злоупотребих подло с доверието ѝ, измамих и Джон.“

— Да, намерих я — потвърди Тристан и мина покрай тях.

— Почакай малко! — пошепна умолително Женевиев. — Остави ме да поговоря с тях, да им обясня колко съжалявам...

— За какво? — промърмори той, без да спира. — Затова, че избяга ли?

— Не, аз трябваше да го направя и ти знаеш много добре защо. Но...

— Съжаляваш ли, че измами Джон и Едуина?

— О, по дяволите, нима няма да ми позволиш...

— Те нямат желание да говорят с теб.

Той изкачи стълбите и я понесе покрай спалнята ѝ към следващата стълба, която извеждаше в кулата.

— Моята стая е тук.

— Не, сега тази стая е моя — поправи я с усмивка той.

— Какво?

— Чувствам се отлично в новите си покои.

— Но... — тя замлъкна и го изгледа недоверчиво. Тристан стигна до площадката на тясната, извита стълба и блъсна с крак вратата към стаичката. В средата на помещението беше запален огън, леглото беше оправено. Маса и два стола допълваха обстановката. До стената бяха наредени скриновете на Женевиев. Имаше един-единствен прозорец, високо горе.

— Наистина ли ще ме затвориш тук? — попита смаяно Женевиев, когато Тристан я пусна на леглото.

— Естествено — отвърна хладно той.

— Тръгна да ме търсиш посред нощ, залови ме и ме върна тук, само за да ме заточиш в кулата?

— Точно така.

Женевиев скочи на крака и преди Тристан да е успял да я спре, впи нокти в лицето му. Той я сграбчи за косата и дръпна главата ѝ назад. Болката беше толкова силна, че очите ѝ се напълниха със сълзи, а ръцете ѝ се отпуснаха безсилно. Бойкият ѝ дух угасна и тя се свлече изтощено на земята.

Никога преди това не се беше чувствала толкова унижена.

— Ти си чудовище — прошепна едва чуто тя. — Мисля, че няма друг човек, толкова безмилостен като теб.

Тристан коленичи бавно пред нея и я погледна в очите.

— Опитях се да се отнасям добре с теб.

— Ти си самата жестокост! — прошепна отчаяно тя.

— Да ти обясня ли какво е жестокост? — Тристан я гледаше право в очите, но не я виждаше. В тихия му глас се долавяше почти физическа мъка, която я накара да потръпне от ужас. — Жестоко е да понижеш мъжа, докато спи, да стъпчеш с коня си селянката, която меси хляб, или да наръгаш мъжа ѝ със собствената му вила. Жестоко е да изнасилиш жена и да я умъртвиш по най-отвратителен начин, макар че тази жена е умолявала мъчителите си да я пощадят — нея и нероденото ѝ дете.

Тристан скочи на крака, а Женевиер не разбра защо по бузите ѝ се стичат сълзи.

На вратата се появи Тес.

— Какво желаете, милорд? — попита задъхано тя.

— Помогни на господарката да се измие! — нареди сухо той и излезе от стаята. Стъпките му прокъртяха по витата стълба.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ще се омъжа! — обяви Едуина така засияла от радост, че въпреки тъгата си, Женевиер се усмихна и сърдечно отговори на прегръдката на леля си.

Разбира се, това беше чудесно. Едуина обичаше своя Джон, макар че той принадлежеше към хората, донесли нещастие на Едънби и причинили смъртта на Едгар Левелин. Но по-важното беше, че Джон също я обичаше.

— Толкова се радвам — проговори с усмивка тя и се постара да прикрие горчивината си. Все пак бяха позволили на Едуина да я посети, макар да беше предполагала, че Тристан ще забрани всякакво общуване с пленницата му. Почувства се облекчена, защото Едуина очевидно беше простила измамата ѝ.

— Отец Томас ще ни венчае още утре в параклиса на замъка. О, да знаеш колко съм щастлива!

Женевиер преглътна мъчително и се извърна настрана, за да скрие сълзите си.

— Ще бъда до теб с мислите си. Сигурна съм, че празникът ще бъде чудесен.

— Искам и ти да участваш, Женевиер. Трябва само да помолиш Тристан и той ще изпълни желанието ти.

— Съмнявам се. Ако помоля да го повикат, той сигурно няма да дойде.

— Може би трябва аз да поговоря с него. Или Джон. Знаеш ли, мисля, че си несправедлива към Тристан...

Женевиер поклати сърдито глава.

— Аз ли не съм справедлива? Едуина, този мъж открадна наследството ми, уби баща ми и годеника ми...

— Двамата паднаха на бойното поле.

— Той нахлу в къщата ми — и ме взе като робиня... Как другояче бих могла да се отнасям към него?

Едуина се загледа в пламъците, за да избегне погледа на племенницата си.

— Според мен той е мъж, достоен за любов. Изпитвам истинско възхищение към него. Може би понякога прекалява с твърдостта си, но е винаги справедлив и се отнася много добре към хората ни. Ако само можеше да приемеш положението си...

— Да не би да искаш да се примиря, че ме е затворил в кулата? Виж какво, ти обичаш Джон и аз се радвам, че любовта ти е споделена. Но не очаквай от мен да се примиря безропотно със съдбата си. Аз мразя Тристан. Той е един безсърдечен негодник и... — изведнъж Женевиев млъкна, защото неволно се бе запитала дали това отговаря на истината. — Какво има в миналото му, Едуина?

Лелята се поколеба.

— Ами... Той не обича да се говори за миналото му. И все още се сърди на Джон, че ми разказа.

— Какъв човек е той? Божичко, Едуина, ти ме обвиняваш в несправедливо отношение към него, а не ми помагаш да го разбере. Досега знам само едно — че семейството му е било нападнато.

— Не е съвсем вярно. Битка не е имало. Хората му просто били избити до крак от привърженици на Йорк. Години наред семейството му било вярно на Ричард, но...

— Какво? — смая се Женевиев.

— Когато Едуард умря и родът Удуил предяви претенции към трона, бащата на Тристан сметнал, че Ричард трябва да поеме управлението и да осигури мир на страната, и го подкрепил. Когато обаче младите принцове били отведени в Тауър, Тристан поискал от Ричард да ги представи пред двора, за да даде гаранции за почтеността си. Той не можел и не искал да служи на крал, който е наредил да убият племенниците му. След като заявил пред краля намерението си, потеглил към къщи, придружен от Джон и още един свой васал. Намерили замъка напълно опустошен. Бандити без опознавателни знаци и флагове подпалили хижите на арендаторите, изнасилили селянките, посекли мъжете. Бащата и братът на Тристан, снаха му и много верни рицари паднали в неравния бой. Но най-страшното е, че жена му, която очаквала първа рожба, била намерена лично от него до люлката на бебето с прерязано гърло. А до нея лежало момченцето, изтръгнато от утробата на майката...

Женевиер усети, че ѝ се завива свят, и се отпусна безсилно на леглото.

— Много съжалявам. Бих съчувствала на всеки, който е изстрадал такова нещо. Но аз не съм му причинила зло...

— Така ли? А кой го покани в замъка под предлог, че има намерение да склучи мир? Кой го подмами в спалнята си, а после го просна на земята с машата за въглища?

— По дяволите, Едуина, идеята не беше само моя!

— Така е — въздъхна с болка Едуина и побърза да смени темата. — Виж, донесох ти книгите на Чосър и Аристотел, както и на онзи италиански писател, дето много обичаш да го четеш. А сега трябва да си вървя, защото някой ще помисли, че пак заговорничим — тя прегърна племенницата си и продължи с обич: — О, Женевиер, сигурна съм, че скоро ще си възвърнеш свободата. Имай малко търпение, моля те! И поговори с Тристан. Много искам утре да присъстваш на венчавката ми.

— Е, добре, ще го попитам — обеща Женевиер и направи жалък опит да се усмихне.

Щом остана сама в килията си, тя разтвори една от любимите си книги. Странно — Джофри Чосър беше умрял толкова отдавна, а книгите му бяха актуални и днес. Снаха му била голямата любов на Джон Гаунт. Години наред живяла с него и му родила незаконни деца, известни под фамилията Бюфор. Много по-късно станала негова законна съпруга. От тази сладко-горчива любовна история произхождаше правнукът Хенри, който днес носеше английската корона.

Женевиер затвори книгата. В очите ѝ пареха сълзи — също както по-рано, когато често препрочиташе новелите на Чосър. Днес обаче бе трогната не от думите му. Макар че не знаеше за Тристан ли плаче или за самата себе си. Може би виновна беше единствено съдбата, която бе предопределила двамата да станат непримирими врагове.

Късно следобед чувството за самота стана непоносимо и се превърна едва ли не в паника. Времето се точеше толкова бавно... Тя се окъпа, изми косата си и я сплете на плитки, изкърпи дрехите си,

опита се да нарисува нова шарка за стенен килим. А денят все не свършваше.

Най-после тя се хвърли на леглото и подпря брадичка на ръцете си. Къде ли беше сега Тристан? Дали се забавляваше с червенобузата Тес? Простото селско момиче сигурно не предявяваше никакви претенции към господаря и беше благодарно за вниманието му. Покорна играчка в ръцете му...

— Забавлявай се, колкото си искаш — прошепна ядно Женевиер.
— Само да ме оставиш на мира...

Въпреки това изпитваше диво желание да го види, за да може поне да го помоли за позволение да вземе участие в сватбата на леля си. Не, нямаше да го моли — само щеше да попита. И ако не й позволеше, щеше да му обърне гръб — хладна и недосегаема.

Но Тристан очевидно нямаше намерение да я посети. Тя скочи от леглото и се заразхожда нетърпеливо из стаичката. Колко време щеше да трае пленничеството й? Седмици? Месеци? Години? Дали един ден хората щяха да минават покрай кулата и да се питат коя е сбръчканата бабичка на прозорчето?

Когато на вратата се почука, тя се стресна. Дали беше Тристан? Или усърдната Тес?

— Да? — обади се тихо тя.

Вратата се отвори и в стаята влезе Джон. Женевиер се изчерви и сведе глава. Беше се помирила с Едуина, но Джон сигурно й беше много сърдит. Как можа така да злоупотреби с доверието му...

— Добър вечер, Женевиер — младежът се поклонил и тя преглътна мъчително. Наистина ли трябваше да се извинява на един натрапник в собствения си дом?

— О, Джон, много съжалявам, че прибягнах до тази измама, за да избягам. Моля ви да проявите разбиране. Виждате какъв живот водя тук! Вие на мое място бихте ли търпели подобно положение? Нима не бихте се възползвали от първия удобен случай за бягство?

Вместо отговор, Джон й предложи ръката си.

— Да вървим.

Сърцето й заби по-силно.

— Къде?

— Тристан желае да ви види.

По гърба ѝ пробягаха студени тръпки. Какво ли ново наказание ѝ беше измислил? Тя се поколеба, после сложи ръка върху лакътя му и се остави да я поведе по витата стълба.

— Преди малко научих, че утре ще се състои сватбата ви с Едуина. Радвам се — и за двама ви.

— Наистина ли? — попита хладно Джон.

— О, да. Тя е моя леля и аз много я обичам.

Джон прие без коментар обяснението ѝ и отвори вратата на стаята ѝ, която сега обитаваше Тристан. Посочи ѝ да влезе и се оттегли. Междувременно беше започнало да се смрачава. Няколко свещи и огънят в камината обгръщаха помещението в мека светлина.

Тристан беше обърнат с гръб към нея и се взираше в пламъците. Носеше само бяла риза, тесен панталон и високи кожени ботуши. Мина доста време, преди да се обърне. Лицето му беше в сянка и Женевиер не различаваше изражението му, но усети, че я измерва от глава до пети.

— Добър вечер, Женевиер.

— Защо ме повика?

— Не можеш ли да се досетиш?

Мекият, интимен тон на гласа му ускори пулса ѝ и затопли кръвта ѝ. Изведнъж в съзнанието ѝ изникна неканена картина — Тристан и Тес, страстно прегърнати. Обзе я луд гняв. Ревнуваше ли? „Не, разбира се, каза си бързо тя, това е невъзможно.“

Тристан пристъпи към масата и тя едва сега видя вечерята, която ги чакаше — купи със сребърни капаци, две чинии, две от кристалните чаши на майка ѝ със златните ръбове, пълни с бистра, светла течност.

Тристан взе чашите, отиде при нея и ѝ подаде едната. Женевиер отпи внимателно от питието, сладко и тръпчиво едновременно, и усети как в гърлото ѝ се разлива успокояваща вълна.

— Какво е това?

— Не е отрова, повярвай. Щом се отвращаваш от бордото, реших днес да ти поднеса немско бяло вино. Заповядай на масата! — той издърпа стола ѝ и тя седна. За да прикрие страха си, изпи още една глътка. Ала си припомни опустошителното въздействие на червеното вино и побърза да остави чашата.

— Гладна ли си? — попита учтиво Тристан.

— Не.

Въпреки това той сложи в чинията ѝ печено пиле със задушени в тесто сладки ябълки и гарнитура от есенни зеленчуци.

— Странно... А аз си мислех, че гладът все още те измъчва.

Погледът ѝ го смущаваше. Днес тя виждаше в него не натрапника и завоевателя, а мъжа. Изведнъж Тристан усети, че няма да издържи дълго на този поглед. Тази вечер очите ѝ бяха с цвета на пролетни теменужки, докато вчера светеха сребърни като студената лунна светлина.

— А аз си мислех, че ти е все едно — прошепна тя и посегна към вилицата си. Но вместо да се нахрани, само разрови яденето в чинията си.

Тристан въздъхне нетърпеливо. Той нямаше намерение да ѝ се извинява, защото не виждаше причини да го стори. Разумът му повтаряше, че се отнася към нея дори твърде меко. И въпреки това имаше чувството, че трябва да поправи някакво зло, което ѝ бе причинил. Затова и беше подготвил това малко пиршество.

— Мислех, че ще ти хареса да вечеряш с мен на свещи...

Женевиев го прекъсна с горчива усмивка:

— О, да, може би трябва да се радвам, че в тази цивилизована атмосфера се чувствам като придворна куртизанка. Все пак, досега бях само селска курва...

Тристан скочи от стола си.

— Какво искаш от мен, Женевиев?

— Искам свободата си.

— Свободата си? — той се приведе към нея и обхвана брадичката ѝ. — Свободата да избягаш сама в гората и да се изложиш на опасност?

— Причиняваш ми болка! — извика тя и се опита да се изтръгне от силните му пръсти.

Тристан я пусна и се обърна към вратата, защото някой беше почукал.

— Какво има? — извика недоволено той.

Тес влезе в стаята и направи реверанс.

— Да почистят ли масата, милорд?

— Какво? А, да, разбира се — докато камериерката събираше съдовете, той застана пред камината и се подпря на перваза. Макар и против волята си, Женевиев погледна към момичето, което ѝ се

усмихна щастливо. Дали Тристан я викаше всяка нощ в спалнята си — в нейното легло?

Тес се поклони почитателно и излезе навън с тежката табла. Женевиев скочи от мястото си.

— Ако искаш да знаеш, предпочитам да се изложа на най-страшни опасности в дивата гора, вместо да седя тук с теб! Да не мислиш, че ми оказваш благоволение с поканата си? Предлагаш ми вечеря в собствената ми стая, ядене от собствената ми кухня...

Тристан се обърна бавно към нея. Каква беше изненадата ѝ, когато вместо очаквания остър отговор, той устреми поглед към вратата, после към нея и избухна в луд смях.

— Да не си полудял? — ядоса се още повече тя.

Той се приближи към нея, все още смеейки се, и прокара пръст по сгорещената ѝ буза.

— Защо беше този внезапен пристъп на ярост? Преди малко беше тиха и покорна, без сребърни искри в очите. И изведнъж се разкрещя като селянка. Дали не е свързано с момичето, което току-що излезе оттук?

— За кого говориш?

— За Тес, разбира се.

— Напълно ми е безразлично дали спиш с нея, както и с другите прислужнички!

Тристан отново избухна в смях и това я смути още повече. Ръцете му се отпуснаха тежко върху раменете ѝ.

— О, не, лейди, разбира се, че не ти е безразлично.

— Напротив!

— Лъжкиня! Мисълта, че съм хвърлил око на това мило момиче, направо те подлудява.

— Това е просто абсурдно — отговори тя, като напразно се опитваше гласа ѝ да звучи твърдо. Изтръгна се от прегръдката му и пристъпи към масата. За щастие, Тес беше оставила виното и Женевиев изпи чашата си на един дъх. Само че се задави и започна да кашля, което накара Тристан да избухне отново в смях.

— Женевиев...

— Какво има пак?

— Ела при мен!

Тя се обърна и го видя да седи на леглото, скръстил ръце на гърдите.

— Ела тук! — повтори меко той.

Отначало Женевиер не се помръдна от мястото си, но после въздъхна уморено. Какво друго ѝ оставаше, освен да се подчини? Ако откажеше, той щеше да я вземе насила. Затова направи няколко крачки към леглото. Тристан я притегли до себе си, положи я да легне и се отпусна до нея. Облегна се на лакът и се сведе с усмивка над лицето ѝ. Подигравката беше изчезнала от очите му.

— Доведох Тес в замъка, защото майка ѝ е вдовица. Откакто няма кой да обработва нивите, двете са останали съвсем без средства и имат нужда от заплатата, която момичето ще получава като прислужница.

— Обаче... Тес те обожава.

— Откъде знаеш?

— Тристан, моля те...

— Никога не съм я докосвал. Доволна ли си сега?

— Казах ти, че ми е все едно.

— Да, каза го. Но за разлика от теб, аз не лъжа и сега ще ти кажа, че никоя жена не ме възхищава повече от теб, макар че ти не преставах да ме заплашваш с бодлите си, моя малка бяла роза. Ето, това е истината.

Макар че беше смешно, Женевиер се зарадва на думите му. А когато той я целуна, тя се поддаде на изкушението, зарови пръсти в косата му и престана да се бори с нарастващото си желание. След малко Тристан вдигна глава и Женевиер се почувства като младо момиче в обятията на любимия си. Омразата беше отлетяла някъде много далеч. Той я освободи бързо от дрехите ѝ и докато се събличаше, тя не отмести засрамено поглед, както правеше преди, а открито се възхити на силното му тяло, на широките рамене, твърдия корем и тесните хълбоци. А пулсиращият белег на мъжествеността му...

— Тристан!

— Да?

— Аз... съжалявам.

Като го видя да стиска устни, тя съжали за импулсивността си. Той бе разбрал веднага какво имаше предвид — случилото се в

миналото.

— Не говори за това — прошепна дрезгаво той. Смаяна от себе си, Женевиев протегна ръка към него.

— Тристан...

Мъжът преплете пръсти с нейните, полегна върху нея и попита едва чуто:

— Значи тази нощ нямаш нищо против да споделиш леглото ми?

— Не, нямам нищо против.

Женевиев забрави задръжките си. Протегна ръка да го помилва, плъзна пръсти по раменете и гърдите му, наслади се на силното му тяло. Той бе опознал интимните ѝ тайни и сега тя се постара да навакса, да проникне в неговите. Това беше общия им свят и в него само страстта имаше значение. Някъде дълбоко в съзнанието ѝ изникна спомена за предупреждението на Едуина. Страстта е опасна, бе казала леля ѝ, и тласка хората към нещастieto... Не, това беше най-голямото чудо на живота. Този порив към другия, тази палеца горещина, блясъкът, който я заслепяваше, огнените искри в очите му в момента на освобождаването...

Женевиев позволи на чувствата да я надвият и извика задъхано, макар да знаеше, че би трябвало да се чувства засрамена. Една лейди не биваше да изпитва такова диво удоволствие. Не, тя изобщо не се срамуваше от себе си. По-късно се отпусна изтощено до него и помилва бузата му.

— Идеята ти да ме поканиш тази вечер тук беше много добра...

Тристан не отговори, само се усмихна, развърза панделките в косата ѝ, разплете плитките и разпростря златните къдрици върху възглавницата. Устните му милваха нежната ѝ шия. Женевиев застана и се отдаде изцяло на удоволствието от милувките му. Езикът му кръжеше около гърдите ѝ, зъбите му хапеха нежно розовите връхчета. Когато устните му се спуснаха надолу и интимните целувки разпалиха нов огън в тялото ѝ, тя се опита да протестира, но Тристан улови хълбоците ѝ и я поведе към непознати висини на насладата. Когато сладкото мъчение стана непоносимо, тя проплака, че умира, и започна да му се моли да я вземе, да я освободи. Двамата задоволиха страстта си за втори път и Женевиев заспа непробудно — в своята собствена стая, в собственото си легло, в обятията на Тристан.

Женевиев се протегна доволно и усети някакво движение до себе си. Още в полусън, тя чу как вратата се отвори и различи гласа на Роджър дьо Трейн. Тристан лежеше до нея, ръката му почиваше върху хълбока ѝ. Беше ѝ неловко, че са я заварили в това положение, но си каза сънено, че и без това не може да стори нищо. Всички обитатели на замъка знаеха каква е ролята ѝ в новото владение на Тюдор, а и беше твърде уморена, за да се противи.

Когато Роджър излезе, Тристан скочи от леглото и тя го чу да ругае. На вратата отново се почука, този път тихо и колебливо. Женевиев отвори с мъка очи и видя, че Тристан се облече бързо и викна на Джон да го почака. Най-после съзнанието ѝ се проясни. Днес беше сватбата на Джон и Едуина!

— Женевиев! — Едуина стоеше на прага и се оглеждаше несигурно. — Къде е Тристан?

— Нямам представа.

— Не е ли тук?

— Мисля, че не.

Едуина се затича възбудено към леглото.

— Попита ли го дали ще ти позволи да присъстващ на сватбата?

— Още не... — Женевиев въздъхна и си припомни какво се беше случило през нощта. Нали се беше заклел, че никога няма да спи до нея? Припомни си какви признания си бяха нашепвали между милувките. Ожесточените неприятели се бяха превърнали в близки приятели. Тя се усмихна, прегърна възглавницата си и зашепна съзаклятнически:

— О, Едуина! Мисля, че няма пречки да присъствам на сватбата ви.

— Прекрасно! Нали ти казах! Трябвало е само да проявиш малко повече отстъпчивост и да го поласкаеш. Мисля, че си се справила чудесно — Едуина се обърна към вратата и изведнъж спря като закована на мястото си. Женевиев проследи погледа ѝ. На прага стоеше Тристан. Той се усмихна, махна ѝ с ръка да излезе и тя побърза да се подчини. Скръстил ръце на гърдите, той пристъпи към леглото и спря пред подиума.

— Какво си искала да ме попиташ, Женевиев? Може би желаш да присъстваш на венчавката на леля си?

— Да, наистина желая.

— Така си и мислех — смехът му звучеше странно. — Искала си да купиш благоволениято ми, затова си се държала така тази нощ, нали? Трябва да ти заявя, че нямам нищо против още няколко такива сделки. Макар че е нормално стоката и цената да се уговарят преди това.

— Нямам представа какво говориш...

— Хайде, хайде мила, мисля, че го знаеш много добре. Само като си помисля какви сладки думи шепнеше в ухото ми! Значи идеята ми да те поканя тук беше много добра, така ли? Е, Женевиев Левелин, за в бъдеще ще имам предвид, че всеки път, когато ми позволяваш да се възползвам от прелестите ти, трябва да платя определена цена.

— Какво? — сълзи на гняв бликнаха от очите ѝ. — Ти си глупак! Никога не съм искала...

— Спести ми обясненията, мила моя. Позволено ти е да участваш в празника — без да каже нито дума повече, той излезе навън и блъсна вратата зад себе си.

Едуина се венча в параклиса, където беше кръстена. Въпреки обстоятелствата и странната тълпа гости, състояща се от приятели и врагове, церемонията беше прекрасна. Женевиев разбираше, че леля ѝ нямаше да намери щастието си, ако на английския трон продължаваше да седи Ричард. Защото Едгар щеше да я омъжи за „изгодна партия“, без да го е грижа за желанието на сестра му.

След тържествената вечеря имаше танци и Тристан, който избягваше близостта ѝ още от сутринта, я взе в прегръдката си. Докато се въртяха в ритъма на игривата мелодия, изпълнявана от лютни и арфи, той попита подигравателно:

— Е, хареса ли ти празника? Струваше ли си жертвата, която трябваше да направиш?

Женевиев едва не го удари.

— Нима смяташ, че общуването с теб ми е оставило възможност да пазя честта си?

— Аха, разбирам. След като те превърнах в уличница, трябва да изпълнявам всичките ти условия. Е, ти постигна целта си, присъства

на сватбата, следователно е време да измисля нещо ново, за да те направя малко по-отстъпчива.

— За какво? Нали и без това си вземаш, каквото искаш?

— О, тук се лъжеш. Никой мъж не може да вземе насила онова, което получих аз миналата нощ. Какво да ти обеща сега? Може би завръщане в спалнята? Или малко повече свобода? Трябва да призная, че пазарлъкът започва да ме забавлява. Хайде да си поговорим как да те възнаградя следващия път.

Засегната до пън душа, Женевиер изфуча:

— Ти не разбираш нищо, нищичко! Тези неща не се купуват, те идват от... — тя млькна и захапа ядно устни. Щеше да каже „от сърцето“! Но нима не беше безсмислено да използва тази дума пред Тристан, който нямаше сърце? — О, върви по дяволите! Ще се върна в стаята си в кулата! Предпочитам да си стоя горе и да се радвам на самотата си!

Тя го блъсна и изтича към стълбата.

— Женевиер!

Без да обръща внимание на виковете му, Женевиер изкачи на един дъх витата стълба, скри се в стаята си, тресна вратата и се облегна на рамката, останала без дъх.

Тристан щеше да я последва, но бе задържан. В залата се появи нов гост, пратеник на краля. Той се поклонил почитателно пред господаря на Едънби.

— Изпраща ме Негово величество крал Хенри. Трябва колкото се може по-бързо да се явите в Лондон.

— На какво дължа тази чест?

— Въстание, сър, заговор срещу трона. Негово величество има нужда от вас.

Тристан хвърли бърз поглед към стълбата и кимна.

— Добре, тръгваме веднага.

Той предаде управлението на Едънби в ръцете на току-що венчания Джон, събра набързо вещите си и потегли за Лондон.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато пристигна в кралския двор, Тристан не забеляза никакви признаци на вълнение, дори напротив. В залите на Уестминстър цареше пъстро оживление. Арфисти, флейтисти, изпълнители на лютня и тромба чакаха за аудиенция при Хенри и настройваха инструментите си. Един стар познат на Тристан, сър Робърт Гънтри, излезе от един салон и го поздрави зарадвано. После гордо му представи един първокласен ловен сокол, кацнал на ръката му — подарък за Хенри, който беше страстен ловец.

Един кралски писар, чието лице беше цялото на мастилени петна, пристъпи към Тристан и обясни, че Негово величество е осведомен за пристигането на лорд дьо Ла Тиер и желае да поговори с него на четири очи, веднага щом му се удаде благоприятен случай. После се отдалечи забързано, втренчил очи в списъка пред себе си, като мърмореше под нос:

— Два шилинга за лютиера, един фунт за португалските соколи...

— Тук е много оживено, нали? — засмя се Робърт.

— Така е било винаги в двора — отговори Тристан.

— Все пак някои неща са се променили. Така например Хенри внася от чужбина големи количества червени и бели рози, за да придаде романтично звучене на последните тридесет години. Хитрец е той, казвам ти, и съм сигурен, че ще се задържи дълго на трона. Наскоро го чух да разговаря с хрониста си за новото тълкуване на историята. Ричард още не е изстинал в студения си гроб и макар че всички го помнят като красив, малко слабоват младеж, историците вече го превърнаха в гърбаво чудовище. И въпреки това Хенри възнамерява да построи разкошна гробница за предшественика си.

— Учудващо... — Тристан се огледа и проследи изпълнението на една млада танцьорка, която размахваше дайретото си, следвана от мечка, водена на синджир от звероукротителя. Изведнъж дъхът му секна. Зад артистите беше застанал един мъж, когото не беше очаквал

да види тук. Ръката му се стрелна към меча и сър Робърт побърза да го хване за лакътя.

— Внимавайте какво правите!

— Виждате ли онзи мъж отгатык? Запознах се с него пред Босуърт. Името му е сър Гай и беше част от свитата на бившия лорд Едънби. Трябваше да се бия срещу него. Какво търси тук?

Сър Робърт се обърна.

— Онзи млад красавец ли? Това е сър Гай Телиджър. Доколкото знам, пристигна в Лондон съвсем наскоро. Вярно е, че е бил привърженик на Йорк, но по време на голямата битка преминал на страната на Стенли. Страхотен фехтовач! Кралят го цени много.

— Какво? — процеди през стиснати зъби Тристан.

— По дяволите, човече... Не разбираш ли, че Хенри е твърдо убеден в лоялността му?

— Сър Гай и лоялност? — изфуча ядосано Тристан. — Не ме карай да се смея! Когато бях в Едънби, този момък взе дейно участие в една подла измама. Мислех си, че е паднал на бойното поле — на страната на Ричард, разбира се.

— Тристан! — гласът му беше добре познат. Тристан се обърна и видя Хенри да крачи към него по дългия коридор.

Отляво и отдясно жените приклякаха в дълбоки реверанси, мъжете свеждаха глави, разговорите замлъкваха.

— Идвате тъкмо навреме, приятелю — отбеляза кралят и сложи ръка на рамото на Тристан. — Трябва да поговоря с вас насаме.

— Както желаете, ваша милост.

Хенри отведе Тристан в стаята за аудиенции и бързо затвори вратата, преди някой да се е вмъкнал след тях.

— По дяволите! — изруга ядно кралят, скръсти ръце зад гърба си и се заразхожда нервно из голямото помещение. — Бунтове в Ирландия и в северните области! Като че ли всички дръзки отрочета на Плантадженетите са се надигнали срещу мен! Надявам се само, че ще им трябват няколко години, за да съберат войските си — той отиде до писалището си и удари с юмрук по един пергамент. — Сър Хюбърт Джайлс от Норуич! Агентите ми съобщават, че събира верните си хора и смята да потегли към Лондон, за да постави Уорбек на трона!

— Това е глупаво и надали ще успее. Защо сте толкова развълнуван, ваша милост?

Хенри въздъхна и се отпусна в огромното кресло зад писалището, чиито крака бяха във формата на лапи.

— Борбата за трона беше тежка, Тристан, и аз победих. Сега ще напиша новата история на тази страна. Бог в безкрайната си мъдрост знае много добре, че не войните на розата тласнаха Англия към пропастта, а само тази недостойна норманска аристокрация. В парламента ми седят осемнадесет перове! Преди царуването на Едуард са били повече от петдесет! И все французи, макар че са минали толкова години откакто прекосиха Канала.

Тристан вдигна вежди. Дьо Ла Тиер също беше норманско име. Той произхождаше от нормански род също като Плантадженетите и Джон Гаунт, дядото на Хенри, който беше в основата на претенциите му за трона. За какво намекваше кралят?

Изведнъж Хенри скочи.

— Тревожа се, Тристан. Припомнете си за фамилните вражди, за убийствата и плячкосванията. Непрекъснато се водеха войни, времената бяха лоши. Един от най-грозните примери е нападението над Бедфорд Хет — добави тихо той. — Не искам да се случват повече такива неща. Ще обмисля много внимателно, кого да провъзглася за нов пер. Няма да позволя на бароните си да се сдобият с толкова власт, че да си въобразят, че могат да се вдигнат срещу мен или да се разправят безмилостно с онези, които са ми верни — той притисна с пръсти слепоочията си и отново седна. — Ще ви изпратя с въоръжен отряд на север, Тристан. Тъй като в Бедфорд Хед всичко е наред, сър Томас ще дойде с вас. Вече съм го уведолил за решението си. А за Едънби ще се грижи Джон Плезънс.

Тристан смръщи чело. Нямахше желание да напуска Едънби за по-дълго време. Искаше да се сприятели с новите си поданици, да им помогне да заживеят в мир и да се сдобият с нови блага.

— Хенри...

— Имам нужда от вас, Тристан.

Макар и колебливо, Тристан кимна. Естествено, бунтовниците трябваше да бъдат обезвредени. А един рицар, който трябваше да осигури бъдещето си, не биваше да отклонява молбата на краля си.

— Ще отида, ваше величество. Но има още нещо. В коридора видях един човек, казва се сър Гай...

— О, да, сър Гай! Той ще ви придружи.

— Какво? — Тристан нямаше никакво намерение да се съгласи с краля си. Ужасно беше да знаеш, че зад гърба ти стои предател. Но може би, беше по-добре да не го изпуска от очи.

— Вероятно не съм ви обяснил с всички подробности какво се случи в Едънби, сир. Отначало привържениците на Йорк обявиха, че се предават, но това беше само привидно. Пуснаха ни в крепостта, поднесоха ни ядене и ни упоиха. Само малка част от хората ми успяха да се спасят. Повечето паднаха в неравния бой или бяха отведени в подземията. Един от главните участници в измамата беше сър Гай, вашият благороден войн от Босуърт.

— Зная това. Той дойде при мен и си призна всичко. Закле ми се, че е бил против коварния план. А когато се бихме при Босуърт, го видях със собствените си очи да размахва меч срещу хората на Йорк. Той е майстор в боя, трябва да му се признае. Сигурен съм, че ще ви служи добре.

Тристан не издаде недоверието си. Тъй като нямаше доказателства срещу сър Гай, трябваше да потърси друг начин да убеди краля в правотата си.

— Кога тръгваме?

— Първо ще свикам парламента, горната и долната камара. Ще заминете на север след заседанието. Междувременно ще бъдете мой гост, драги приятелю. Впрочем, как вървят работите в Едънби?

— Всичко е в пълен ред.

— А лейди Женевиер?

— И тя е добре.

Хенри се ухили и склони глава.

— Бяхте прав, като ми изтръгнахте онова обещание за момичето. Знаете ли колко данъци щях да събера, ако се бях обявил за неин настойник и я бях омъжил за някой стар богаташ...

— Вече ми дадохте думата си, сир.

— Точно така. А вашето бъдеще? Не смятате ли да се ожените?

Да се ожени... Тази дума будеше болезнени спомени. Смърт и пустота — това беше всичко, което свързваше с нея. Освен това, един нов брак щеше да оскверни паметта на Лизет. Нима кралят намекваше, че би трябвало да вземе за съпруга Женевиер, русата вещица, която се бе опитала да го убие? Тя му беше любовница, доставяше му

удоволствие в леглото, възхищаваше го, но той никога нямаше да я отведе пред олтара.

— Не, сир. Никога няма да се ожена.

— Не влагайте в брака излишна тайнственост, Тристан — усмихна се Хенри. — Това е само един договор — по-скоро между семействата, отколкото между мъжа и жената. Още сте млад и трябва да си намерите съпруга.

— Не.

Кралят вдигна рамене.

— Тогава ще ви помоля да предоставите момичето на мен.

Не и преди да се освободя от магията й, каза си Тристан. Тази жена ми е станала мания. Отговори с няколко нищо значещи думи, поразпита Хенри за положението в северните области и се сбогува, за да вземе вещите си и да се настани в помещенията си в кралския дворец.

Преоблече се и отиде на банкетата. Бяха му запазили място на кралската маса, до една от братовчедките на Елизабет Уудуил, красива, очарователна светска дама. Както беше обичаят в кралския двор, двамата споделяха една чаша и разговаряха оживено.

Като видя приближаващия се към масата Гай, Тристан стана. Младият мъж се поклони дълбоко.

— Ваше благородие, наредиха ми да ви служа и аз съм дошъл да ви помоля за прошка.

„Добре си избрал момента, помисли си Тристан.“ Естествено той не можеше да извади мечата си в кралската банкетна зала. Огледа изпитателно светлокафявите очи на сър Гай, русата му коса, белега на бузата — сигурно му беше спомен от бойното поле при Босуърт.

Тристан нямаше съмнения, че момъкът умее да се бие — но продължаваше да го подозира в нелоялност.

— Чух, че при Босуърт фийлд сте минали на страната на Хенри. Обяснете ми как се стигна до тази внезапна промяна на фронтовете, сър Гай!

— По много причини, милорд — отговори сериозно младежът. — Моля ви, позволете ми да ви ги разкрия по време на похода.

— О, да, защото те много ме интересуват, уверявам ви.

Младият рицар се поклони и побърза да се оттегли.

По време на парламентарното заседание, в което участва и Тристан, Хенри получи всеобщо признание и никой не постави под въпрос кралските му пълномощия.

Дните минаваха много приятно. Скоро се появи и Томас Тайдуел с новини от Бедфорд Хет.

Ричард III беше конфискувал семейното имение, но не бе намерил време да се погрижи за него. След като Хенри стана крал на Англия, земите отново станаха собственост на Тристан.

Всяка вечер в кралската банкетна зала се предлагаха разнообразни развлечения. Изявяваха се музиканти и артисти, една вечер бяха поканени танцьори и Тристан хареса едно червенокосо момиче, живо и пъргаво като сърна.

Ала когато кралят покани танцьорката на масата си, Тристан видя, че бузите ѝ са прекалено кръгли, а хълбоците — много широки. Хвърли ѝ една монета и побърза да се прибере в покоите си. Трябваше да напише писмо на Джон, за да го информира за състоянието на Бедфорд Хет и за странната среща със сър Гай.

Скоро след заседанието на парламента, отрядът потегли на север. Томас яздеше редом с господаря си, сър Гай командваше ариергарда. Обсадиха бунтовническото гнездо, чиито защитни съоръжения не можеха да се мерят с тези на Едънби. След осем дни войниците и жителите на крепостта се предадоха, сложиха оръжията си в краката на победителите и помолиха за милост. Опитаха се да уверят кралските хора, че са готови да положат клетва за вярност пред новия владетел.

Тристан им обеща, че Хенри ще прояви великодушие, и отведе в Лондон само водачите на бунта, за да ги изправи пред съда. Радваше се също, че при този поход не бе изгубил нито един от хората си.

Сър Гай заговори за Едънби едва по обратния път.

— Милорд...

— Кажете, сър Гай?

Младият мъж така и не му обясни причините за прехвърлянето си към краля. Очевидно нямаше намерение да сдържи обещанието си.

— Простете ми, но просто трябваше да попитам. Едънби беше мой дом. Живеех в малка къща извън крепостните стени, в близост до

гората. Как са хората там? Как е старият Грисуълд от кухнята? А Мег? Ами...

— Лейди Женевиер? — помогна му Тристан.

— Да, милорд — потвърди тихо сър Гай и сведе глава. — Как е господарката?

— Добре е — отговори сухо Тристан. — Малко преди да тръгна, се омъжи леля й.

— Наистина ли? За кого?

— За Джон Плезънс. Мисля, че го познавате. Той беше с мен в деня, когато Женевиер... се опита да ме убие. Помните ли?

Сър Гай избягна погледа му.

— Едуина се е омъжила за един от вашите?

— Точно така.

— А лейди Женевиер...

— Тя все още е свободна, ако това искахте да попитате.

Сър Гай благодари учтиво за сведенията, обърна коня си и се върна на обичайното си място в ариергарда.

Вече беше декември. Тристан остана само един ден в Лондон. Щом получи разрешение да замине, веднага потегли към Едънби. Странна треска пламтеше в гърдите му и го караше непрекъснато да пришпорва коня и да почива, само за да щади своя верен Пю — не себе си.

Сутринта на втория ден видя Едънби, гордо издигнат върху крайбрежните скали. Сърцето му биеше до пръсване. Матю изтича насреща му, за да поеме юздите. Тристан скочи и се запъти към Джон и Едуина, които го очакваха на стълбите към залата. Двамата приятели се прегърнаха, Едуина целуна по бузата завърналия се лорд и го поведе към камината, където пламтеше буен огън. Грисуълд беше приготвил топла медовина, подправена с канела.

Докато отпиваше от ободряващото питие, Тристан описваше случилото се в Лондон и обсадата на Норуич. Треската в гърдите му не отслабваше. Кръвта пулсираше лудо в слепоочията му. Най-последна погледна в очите на Джон.

— Как сте тук? Как е Женевиер? Не е ли направила някой нов опит за бягство?

Едуина се изчерви, Джон сведе поглед към земята.

— Не, Тристан.

— Къде е тя?

— В стаичката на кулата, както гласяха нарежданията ти.

— Знаете ли, тя... — започна Едуина, но млъкна, когато Джон я изгледа предупредително. — Посещавах я всеки ден — продължи тихо тя, — излизахме на разходка в двора, за да подиша малко чист въздух. А тя...

— Какво? — изкрещя Тристан. Въздухът сякаш беше зареден с напрежение. Какво премълчаваха Джон и Едуина? Изглеждаха толкова угрижени. Защо беше стоял толкова дълго при тях, след като единственото му желание беше да се качи в кулата и да завлече пленницата си в леглото... — Какво ви става? — процеди през зъби той, скочи и хукна по стълбите. Освободи стражника, който стоеше пред вратата и бързо вдигна резето.

Женевиев лежеше на леглото, цялата в бяло, копринената коса разпростряна по възглавниците. Тя обърна глава към него, трепна уплашено и инстинктивно придърпа възглавницата пред гърдите си. Погледна го с големите си сребърни очи и го изчака да седне до нея. Стори му се по-красива отвсякога, но много по-бледа. Лицето ѝ беше отслабнало.

— Да не си болна? — попита той и дрезгавият му глас го изненада и смути.

— Не... — той понечи да я прегърне, но тя се отдръпна назад и изфуча разярено: — Ти за какъв се смяташ, милорд дьо Ла Тиер? Няма те цели седмици, а после изведнъж се връщаш и си мислиш...

— Изобщо не те засяга къде съм ходил и какво съм вършил — прекъсна я хладно той. — Достатъчно е, че се върнах — после я привлече до гърдите си и я целуна толкова пламенно, че отне дъха ѝ и тя престана да се отбранява.

— Пусни ме! — изпъшка тя, когато Тристан най-последно освободи устните ѝ.

— Невъзможно. Ако знаеш колко ми липсваше...

— Сигурна съм, че изобщо не си се сещал за мен. Бил си в кралския двор, водил си битки, опожарил си още един замък, плякосал си богатствата му, изнасилвал си жени...

— Ти май ревнуваш? — засмя се Тристан. — Ако това ще те успокои, ще ти кажа, че много жени горяха от желание да ги изнасиля.

— Ти, нахално копеле! Какво ме интересуват успехите ти! Върни се в любимия си лондонски двор и ме остави на мира... — внезапно тя замлъкна, притисна ръка до устата си и преглътна мъчително.

— Какво ти стана? — стъписан, Тристан я освободи от прегръдката си, тя скочи от леглото и изтича в ъгъла. — По дяволите, Женевиер...

— Моля те, не ме измъчвай!

Той се изправи и я огледа изпитателно. Тя трепереше с цялото си тяло. Беше толкова красива с пепелявите си бузи. И толкова ранима. Трябваше да отиде при нея. Тя направи опит да го отблъсне, но когато ръцете му развързаха корсета и разголиха гърдите ѝ, престана да се съпротивлява. Тристан помилва възхитено гладката кожа. Гърдите ѝ бяха натежали, кръговете около връхчетата им тъмнееха, синкавите венички ясно изпъкваха.

— Върви по дяволите! — изсъска тя, когато пръстите му се плъзнаха по корема ѝ. — Няма ли най-после да ме оставиш на мира! Не виждаш ли, че ми е зле!

В сърцето му пропълзя леден студ. Пред очите му изникнаха ужасяващи видения — видения на кръв и смърт.

— Господи, иска ми се да ти извия тънкото вратле!

Женевиер беше изумена. Той смееше да ѝ се гневи! Какво беше виновна тя, че страдаше, че всяка сутрин я мъчеше гадене, че бъдещето ѝ беше опропаствено и обществото щеше да я отхвърли завинаги?

— По дяволите, да не би аз да съм виновна за това! — изфуча разярено тя. Изправи се и с достойнство отговори на изпълнения му с гняв поглед. — Не се тревожи, господарю! Това си е само мой проблем. Още е достатъчно рано и мога да го махна...

В този миг Тристан я удари през лицето и тя се свлече с писък на пода. Той сграбчи раменете ѝ и я разтърси с все сила.

— Никога вече не казвай това, чуваш ли! Няма да го махнеш! Ако не ме послушаш, ще ти дам да разбереш, колко жесток може да бъде този свят!

Той я отблъсна от себе си и в очите му сякаш пламна адски огън. Обърна ѝ гръб и излезе от стаята.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Главата му бучеше непоносимо. Притиснал с две ръце слепоочията си, Тристан заслиза по витата стълба. Не помнеше какво бе казал, ала знаеше, че е ударил Женевиев, и беше ужасен от бруталността си.

Едуина и Джон все още седяха пред огъня в залата. Тристан не ги удостои дори с поглед. Изскочи навън, следван от вика на приятеля си, втурна се като безумен през крепостната порта и заслиза по пътеката към морето. Зимният вятър, по-студен дори от гнева в сърцето му, избистри мислите му. Останал без дъх, мъжът се отпусна на един гладък камък и се загледа към шумящия прибой. Влажният морски въздух имаше солен вкус. Тристан го поемаше жадно в дробовите си със затворени очи, за да възвърне самообладанието си.

Господи, как я мразеше понякога! А беше долетял тук като вихър, воден единствено от желанието да я види, да я прегърне... И сам не разбираше защо.

Не детето, което растеше в тялото ѝ, бе разпалило в сърцето му този страшен гняв, а споменът за миналото. Тогава не му бе съдено да стане баща. А сега Женевиев му заявяваше, че все още има време да махне детето. Точно тя, която постоянно го укоряваше, че е немилостив, дори не помисли да го пощади...

— Тристан!

Объркан, мъжът отвори очи и се обърна към брега. Джон слизаше забързано по тясната пътека.

— За Бога, Женевиев очаква дете от теб, а ти се държиш като побеснял. Веднъж ме обвини, че съм проявил жестокост към Едуина. Но аз я обичам и я направих своя жена, докато ти...

— Нима не разбираш? Женевиев непрекъснато се оплаква, че съм безмилостен, а сега иска да се отърве от детето.

— Ти да не си полудял?

— В никакъв случай. Това бяха собствените ѝ думи. Нали знаеш, че тя се отвращава от мен — защо не и от семето ми в утробата си?

— А ти? Как поздрави пленницата си? Как прие новината, че ще ставаш баща? С радост и любов ли? Май не беше точно така. Защо тогава се чудиш, че си бил посрещнат по този начин?

Вятърът, който свиреше над скалите, беше леден, но сърцето на Тристан внезапно се затопли. Той се ухили, после избухна в смях. Джон се присъедини към смеха му и двамата се прегърнаха развеселени.

— Искам да ти кажа още нещо — подчерта след малко Джон. — Вярно е, че Женевиев все още таи намерения за бягство, но със сигурност не би сторила нищо нито на себе си, нито на бебето.

— Още ли иска да бяга? Къде, за Бога?

— Вероятно в Бретан.

— Значи е глупачка. Аз нямам намерение да се женя и е много вероятно детето ѝ един ден да наследи Едънби.

— Има закони, които лишават извънбрачните деца от наследство.

— Не и когато липсват легални наследници. Странно... Би трябвало да се предполага, че Женевиев ще остане тук и ще стори всичко, за да ме завлече пред брачния олтар и да роди детето си в законен брак.

— Тя не иска да се омъжи за теб.

— И защо не?

— Ти ѝ взе всичко, Тристан. И продължаваш да я държиш като пленница в собствения ѝ замък. Не бива да очакваш подобни желания от нейна страна.

— Толкова по-добре. Но няма да ѝ позволя да избяга.

— Нима ще я оставиш цял живот да се мъчи горе в кулата?

— О, не. Ще я върна в спалнята ѝ, не се безпокой.

Тристан вдигна поглед към тесния прозорец на кулата и изведнъж спря да диша. На ръба на скалата стоеше Женевиев. Дългата ѝ златна коса се развяваше като знаме от вятъра, раменете ѝ бяха обвити с наметка от бяло кадифе. Стъписан, Тристан си припомни, че не беше зарезил вратата и бе отпратил стражника.

Очевидно Женевиев също имаше нужда от успокояващата близост на морето. Тя тръгна бавно по пътеката към брега и Тристан се ухили. Ако беше имала намерение да избяга, очакваше я разочарование. Щеше да се озове право в ръцете му. Когато вдигна очи, тя откри двамата мъже и от гърлото и се изтръгна писък.

— Женевиев! — изкрещя предупредително Джон и Тристан потрепери от уплаха. Женевиев се подхлъзна на влажните, отчасти заледени камъни, но успя да запази равновесие. Обърна се на север и заскача от камък на камък. Бледите искри на зимното слънце блещукаха в косата ѝ, бялата наметка се очертаваше на сивата скална стена като паднало облаче.

— Спри, Женевиев! — заповяда Тристан, но тя не го чу — или отказа да се подчини. — По дяволите! — изруга той, прекоси с два скока плажната ивица и започна да се изкачва по скалата. — Женевиев, почакай малко!

— Не! — доста далеч от него, тя скочи в пясъка и се затича. Но само след няколко крачки се спъна и падна на ръце и колене.

Ала веднага скочи и Тристан трябваше да положи големи усилия, за да скъси разстоянието помежду им.

— Какво правиш, Женевиев? Не разбираш ли, че няма място, където би могла да намериш убежище?

— Напротив! — отзова се ядно тя. — Ти не познаваш Едънби така, както го познавам аз.

Джон също тичаше след тях.

— Спри, Женевиев!

Женевиев тичаше към скалната стена, която се издигаше от северната страна. Тристан напрегна поглед и откри вход на пещера. Именно натам се беше запътила Женевиев. Ето къде искаше да се скрие. Той се изкатери по една издатина, прескочи струпаните безредно камъни и стигна до едно място точно над Женевиев, откъдето можеше да скочи. Хвърли се върху нея и двамата паднаха в пясъка. Тя изплака и започна да го удря и рита, но той успя да сграбчи китките ѝ, издърпа ръцете ѝ над главата и се настани върху хълбоците ѝ. Погледна разкривеното ѝ от гняв лице и избухна в смях. Наведе се и целуна стиснатите ѝ устни, усети вкуса на морска сол и сълзи. Все още развеселен, се надигна и издърпа Женевиев да стане.

— Много съжалявам, лейди.

— Какво?

Изненадата ѝ стана още по-голяма, когато Тристан я привлече с необичайна нежност в прегръдките си.

— Моля за прошка.

Тя се вгледа с недоверие в очите му.

— Тогава ме пусни да си ида!

— Не мога.

— Защо се разгневи толкова? Никога не съм помисляла да убия детето, кълна ти се!

— Да не говорим повече за това. Вече знам, че е така.

Най-после Джон дотича до тях и спря задъхан в пясъка.

— Става студено, Тристан — произнесе предупредително той. Тристан кимна, вдигна Женевиев на ръце и я понесе нагоре по тясната пътека.

— Никога няма да се откажа от надеждата да си възвърна свободата — прошепна тя, когато стигнаха до крепостната стена. Тристан не отговори и тя се опита да обясни: — Накъде води този път? Нашата битка никога няма да свърши — в този момент изглеждаше толкова уязвима, като заблудено дете. По ресниците ѝ бяха надвиснали сълзи.

— Може би трябва да обявим примирие — предложи Тристан.

Влязоха в залата и Едуина се втурна загрижено насреща им, но Тристан не ѝ обърна внимание. Отнесе Женевиев в покоите си, където в камината беше запален буен огън. Сложи я в един стол и коленичи пред нея.

— Тристан... — Женевиев трепереше с цялото си тяло.

— Тихо! Никога вече няма да ти причиня болка, кълна ти се — той я прегърна и тя се облегна изтощено на силните му гърди. Скоро заспа и той я отнесе в леглото. Свали наметката и грижливо я зави. Беше препускал от Лондон дотук, тласкан от плътско желание, а сега изпитваше единствено нежност. Помилва с усмивка топлата ѝ буза и излезе от стаята, без да помисли да пусне резето.

На стълбата срещна Тес, която направи почтителен реверанс, и ѝ заповяда да не смущава съня на лейди Женевиев и да ѝ приготви банята преди вечеря.

— Къде ще се храни господарката, милорд, във вашата спалня ли?

— Ако желае, може да слезе за вечеря в залата.

Джон и Едуина отново седяха до камината в залата и макар че умираха от любопитство, не посмяха да кажат нито дума. Тристан протегна ръце към огъня, за да се стопли, а след малко помоли Джон да го последва в работната стая.

— Трябва най-сетне да ми разкажеш какво се случи тук, докато ме нямаше.

Грисуълд донесе ейл и двамата седнаха до писалището.

Женевиев се стресна в съня си и се огледа объркано. Защо не беше в стаичката в кулата, а в бившата си спалня?

Отдавна не беше спала така дълбоко и спокойно. Седна в леглото, подви колене под себе си и си припомни случилото се сутринта. Пристигането на Тристан, учудващата промяна, настъпила на брега. Не знаеше дали това трябва да я радва или не. Всъщност, изобщо не беше наясно с чувствата си.

Странно, но като си припомнеше извинението му и предложението за примирие, сърцето ѝ се стопляше. Ето, че вече можеше да се радва на завръщането му, на малкия мирен оазис сред бойното поле, на обещанието никога вече да не ѝ причинява болка. Не, той нямаше да сдържи думата си. Щеше да я наранява отново и отново, защото продължаваше да се отнася към нея като към своя пленница, макар и не физически. Бъдещето ѝ беше повече от мрачно. Какво щеше да стане с детето ѝ? Нима щеше да израсне като копеле? Какво щеше да стане, когато един ден Тристан престанеше да я желае и доведеше в Едънби друга жена?

Не, тя не биваше да мисли повече за това. Той беше виновен за всичките ѝ беди и тя никога нямаше да престане да го мрази. Скочи решително от леглото и разтърси глава. Трябваше непременно да измие косата си, да изплакне пясъка. Погледът ѝ падна на вратата и тя се запъти към изхода, окрилена от внезапна надежда. Смая се, когато вратата се отвори безпрепятствено. Побърза да я затвори и се огледа със смръщено чело. Дали да избяга и Тристан отново да я върне в кулата, или да приеме предложеното примирие? Беше толкова изтощена. Безуспешните опити за бягство бяха изцедили почти напълно силите ѝ.

— Милейди? — на вратата се почука и в стаята влезе Тес, сияеща както винаги. — Момчетата от кухнята ей сега ще донесат гореща вода и ваната ви. Коя рокля ще носите на вечеря?

— Какво? — пошепна с лудо биешо сърце Женевиев.

— О, да, милейди! — възкликна радостно камериерката. — Ако желаете, можете да вечеряте в залата и да заемете подobaващото ви място.

Разкаяна, че бе мислила лошо за това простодушно същество, Женевиер се втурна към Тес и я прегърна. Камериерката притисна буза до нейната, после бързо излезе да се погрижи за ваната.

Останала отново сама, Женевиер си каза, че е глупаво да се радва на неща, които ѝ се падаха по право. Не, сега не биваше да се отдава на нерадостните си мисли. Трябваше да забрави бъдещето и да се радва на мига.

Тази вечер щеше да се наслаждава на сключения мир — и на близостта с Тристан, макар че ѝ беше много неприятно да го признае.

Тристан се върна в крепостта след дълга разходка с Джон. Двамата обиколиха близките ниви и той през цялото време не престана да се пита как ще го посрещне Женевиер — предизвикателно, хладно, с оскърбено достойнство? Или щеше да предпочете да вечеря в спалнята си?

Когато влезе в залата, дъхът му секна. Женевиер седеше до камината, облечена в кралскосиня рокля, извезана със златни нишки на китките и деколтето и обточена с кожи. До нея седеше Едуина, както винаги усмихната и овладяна, и работеше над нов стенен килим.

Двете жени се обърнаха към влезлите, но Тристан не можеше да откъсне поглед от пленницата си. Пламъците се отразяваха в косите ѝ, очите блестяха яркосини в цвета на роклята. Усмивката ѝ издаваше несигурност. Той пристъпи бавно към огъня, свали ръкавиците си и протегна ръце към буйно пламтящите цепеници.

— В двора са се събрали дузина пътуващи търговци — проговори любезно той.

— Сигурно стоките им не са толкова хубави, колкото тези в Лондон — отбеляза с леко разочарование Едуина. Тристан се съгласи с усмивка и я увери, че в Лондон може да се купи всичко, което желае сърцето ѝ. Освен това отвъд канала дошла вест за нова парижка мода. Едуина го засипа с въпроси за подробностите и за да отклони вниманието ѝ, Тристан предложи да седнат най-последно на масата. Там щял да задоволи любопитството ѝ.

Появи се ухиленият до уши Грисуълд и обяви, че е приготвил любимите ястия на своята господарка. Кръвта се качи в лицето на Женевиев и тя хвърли плах поглед към Тристан. Мъжът се поклони и церемониално ѝ предложи ръка. На трапезата той зае мястото на господаря на замъка, а за нея беше отреден стола до него, както подобаваше на господарка и съпруга.

Ястията, които им бяха поднесени тази вечер, не можеха да се сравнят с изисканата кухня на кралския двор, но Тристан ги намери много по-вкусни. Никога не беше пил по-сладко вино, никога не беше разговарял така оживено и безгрижно. Разказа на Едуина за новата мода, описа на Джон заседанието на парламента, битката при Норуич и срещата с Томас Тайдуел.

Джон възбудено се осведоми за здравето на стария си приятел. Тристан го увери, че в Бедфорд Хет Томас води много приятен, мирен живот. После се обърна към Женевиев.

— Впрочем, срещнах и един твой познат.

— Сър Хъмфри?

— Не, не го видях в двора, но ми казаха, че се чувствал много добре. Говоря за сър Гай.

Женевиев посегна с трепереща ръка към чашата си.

— Сър Гай е бил в Лондон?

— Точно така?

— В... Тауър ли? — попита едва чуто тя.

— О, не! Казаха ми, че в последния час на битката при Босуърт преминал на страната на Хенри и оттогава се ползва с благоволението му.

— Какво? — провикна се изумено Женевиев. — Това е невъзможно!

— Напротив, вярно е.

Погледът му беше бдителен. Как ли щеше да приеме новината? Едуина побърза да смени темата и Тристан така и не намери сгоден случай да попита Женевиев, какво мисли за измяната на сър Гай.

Тази вечер останаха дълго на масата. Всички усещаха, че се е стигнало до важна повратна точка. Не споменаха нито бременността на Женевиев, нито яростния изблик на Тристан. Чувстваха се просто като две млади двойки, които разговаряха приятелски. Винаги когато срещаше погледа на Женевиев, Тристан четеше в сребърните очи меко

обещание. Нетърпението му нарастваше. След малко стана, улови ръката ѝ, извини се на Джон и Едуина и заяви, че е уморен от пътуването.

Дали Женевиев щеше да го последва, без да се противи? Нямахше да понесе още една битка — не и тази нощ. Без да каже дума, тя стисна ръката му и тръгна редом с него към спалнята.

Щом затвори вратата, Тристан я привлече в обятията си и впи устни в нейните. После бавно развърза корсажа ѝ и сложи ръка върху гърдата ѝ, за да усети лудото биене на сърцето.

Женевиев затрепери от възбуда. Дори не помисли да се отбранява, когато той свали роклята от раменете ѝ. Тристан коленичи пред нея, взе в устата си розовото връхче на гърдата ѝ и тя отметна глава назад, за да се отдаде изцяло на насладата от докосването му.

— Боли ли те? — попита нежно той.

Женевиев поклати глава и се обля в червенина.

— О, не... — понесена от вихъра на чувствата си, тя обви с ръце шията му, притисна буза до тила му.

— Слава на небето, лейди, защото щях да умра, ако не можех да утоля жаждата си.

Той се надигна, отнесе я до леглото и започна да я люби с такава нежна страст, че Женевиев повярва в рая на земята.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Трябва колкото се може по-бързо да вземем в замъка и Милдред, майката на Тес — каза Женевиер на Тамкин. — Тя живее съвсем сама. И според всичко, което ми разказа момичето, няма да изкара зимата, ако продължава да се свива в онази вехта хижа.

Мъжът кимна и отбеляза нещо в списъка си.

— В кухнята ли да я сложа?

— Не, здравето ѝ не го позволява — отвърна Женевиер и продължи пътя си по тесния коридор към параклиса. — Но Тес ме увери, че майка ѝ е отлична предачка. Най-добре е да я настаним в някоя от стаите в източното крило, за да има достатъчно светлина.

Тамкин кимна отново и Женевиер пристъпи към един от сводестите прозорци, за да погледне какво става в двора. Тази сутрин за първи път заваля сняг. Дърветата бяха заскрежени и блестяха на слънцето.

Няколко коня потропваха нетърпеливо с копита и гордо разтърсваха гривите си. Оборски ратаи и прислужници тичаха насамнатам, загърнати в топли наметки.

Женевиер въздъхна с копнеж. Преди един час Тристан бе излязъл на лов с Джон, Роджър дьо Трейн, отец Томас и двама соколари. Смятаха да потърсят дивеча, който през зимата слизаше по брега. Толкова ѝ се искаше да тръгне с тях...

Но дори не помоли Тристан да го придружи. В последно време се ползваше с известна свобода. Можеше да ходи свободно из замъка, но знаеше, че Тристан все още ѝ няма доверие. Постовете му бяха разположени на всички стратегически важни места, освен това не ѝ се позволяваше да язди. Манастирът на Добрата надежда беше твърде близо. Можеше да стигне дотам за по-малко от ден.

Тя се облегна на стената и огледа замислено заснежения двор. Откакто Тристан се беше върнал от Лондон, животът ѝ беше много по-приятен. Двамата с Тамкин често работеха заедно. През зимата имаше много грижи около арендаторите. И Тамкин продължаваше да бъде

пленник, също като нея. Ала тъй като притежаваше обширни познания за управлението на имота, новият господар на замъка не можеше да се лиши от услугите му.

Толкова много неща оставаха недоизказани. Женевиев живееше в някакъв нереален свят и все по-често си казваше, че нещо трябва да се случи, да изясни положението ѝ. Но не смееше да го предизвика. Все пак животът ѝ беше станал по-поносим.

Тя посвещаваше сутрините си на проблемите около домакинството, следобедите прекарваше с Едуина и Ан. Дамите шиеха и разговаряха, играеха с детето и четяха, или Женевиев упражняваше нови мелодии на арфата си. Достъпът до музикалната стая също ѝ беше разрешен. Вечер, когато Джон и Тристан се прибираха, всички се хранеха заедно. Понякога канеха отец Томас и Тибалд.

Нощите с Тристан минаваха като в сън. Двамата не говореха за бъдещето, не споменаваха нероденото дете. Никой не знаеше за какво мисли другият.

Женевиев съзнаваше, че става все по-зависима от Тристан и тази зависимост я изпълваше с болка. Ала не смееше да помисли по-подробно върху това чувство, защото то не можеше да промени фактите. Той беше неин враг, тя негова военна плячка, пленница в собствения си дом, играчка в ръцете му, инструмент за забавление — но не нещастна. Затова реши да изчака, докато възстанови силите си след раждането. Тогава щеше да се опълчи отново срещу силата му, срещу магическото влияние, което упражняваше върху нея.

— Милейди? — Тамкин се осмели да прекъсне мислите ѝ и тя се обърна към него. Стиснал в ръка гъшето перо, той я измерваше с учуден поглед. — Не ме ли чухте?

— О, прощавайте — помоли с усмивка тя. — Какво казахте?

Мъжът се покашля.

— Попитам ви дали не бихте казали някоя добра дума за мен пред лорд дьо Ла Тиер. Нали знаете, че все още излеждавам наказанието си? Междувременно той освободи всички, които бяха затворени в подземията, а мен ме заключват всяка вечер. Вярно е, че служих предано на баща ви и делото му, но не мога да променя хода на историята. Нямам намерение да възкреса Ричард, нито да сложа на трона някой нов привърженик на Йорк. Преклоних глава пред новите господари, признах Хенри Тюдор за крал и съм готов да положа клетва

за вярност пред Тристан дьо Ла Тиер. Моля ви, поговорете с него, милейди...

— Аз също съм пленница, Тамкин.

— Да, но той ви цени извънредно много.

Женевиев пламна от срам и се обърна към прозореца, за да скрие лицето си. Ала забрави думите му, защото изведнъж ратаите се разтичаха възбудено и отвориха голямата порта. Дузина мъже на коне влязоха тържествено в двора. Над главите им се развяваха многоцветни флагове.

— Погледнете, Тамкин!

Мъжът пристъпи до Женевиев и погледна към двора.

— О, та това е знамето на дракона, емблемата на Уелс! Тези хора са дошли в името на краля. Да, сега виждам и леопарда, и лилиите на Англия — тропетите дадоха сигнал и Тамкин продължи по-високо: — Господи, та това е сър Гай! Този човек е полудял! Как е посмял да дойде тук?

— Минал е на страната на краля в решаващия момент — обясни с въздишка Женевиев и сърцето й заби силно, когато проследи стария си приятел да слиза от коня. Беше чудесно да го види отново. От друга страна обаче, не се знаеше какво го очаква в Едънби. При споменаването му, гласът на Тристан прозвуча толкова странно...

— Предател! — изсъска презрително Тамкин.

Женевиев вдигна рамене. Предател — или единственият умен мъж между обитателите на Едънби? Ето, че той се движеше съвсем свободно и очевидно се ползваше с благоволенieto на краля, докато Тамкин и тя живееха като пленници в собствения си дом.

— Благородният сър Гай, който измисли онази коварна измама, пристига с горда усмивка на местопрестъплението — продължи саркастично Тамкин. — А вие и аз все още плащаме цената на подлостта му.

— А може би не е предател — прошепна уморено Женевиев. — Доколкото знам, по време на битката е бил в отряда на Стенли. Нали знаеш, че лордът е имал тайна уговорка с Хенри да мине на негова страна. Може би идва тук, за да ни помогне. Моля ви, Тамкин, не бъдете лош с него...

— Няма да му кажа нищо, но не можете да ми попречите да го презирам. Не е ли редно да слезете в залата, милейди, за да поздравите

кралските пратеници?

Тя го погледна несигурно.

— Не знам дали имам това право...

— А кой ще ги посрещне, ако не вие?

— Вероятно Тристан — а ако той отсъства, тогава Джон.

— И двамата са на лов.

— Защо не Едуина...

— Леля ви е твърде плаха и вие го знаете. Нима искате гостите от Лондон да бъдат посрещнати само от стария Грисуълд?

Женевиев погледна отново към двора и забеляза как Гай претърсва с тревожен поглед прозорците. Внезапно я обзе горещо нетърпение да слезе при него и да му обясни, че е добре, че Едънби е преминал през бурята и е оцелял. В очите ѝ запариха сълзи и тя си припомни как се бяха сбогували преди битката при Босуърт. Тогава той дойде при нея, за да ѝ намекне, че я обича и, че като се върне... Но тя не го окуражи, защото си въобразяваше, че никой и нищо не е в състояние да разклати позициите ѝ, че не ѝ трябва мъж и господар.

„А сега съм любовница на друг, помисли си горчиво тя.“ Едно обаче беше ясно — Гай никога не можеше да събуди в нея чувствата, които изпитваше към Тристан. Не, тя нямаше да се омъжи за Гай, но винаги щеше да го смята за свой добър приятел.

— Добре, Тамкин, ще сляза при гостите. А вие идете в кухнята и наредете да приготвят обяда.

Тамкин ѝ кимна окуражително и тя забърза надолу по стълбата. В залата я чакаше Едуина, видимо нервна, сложила ръка на рамото на дъщеря си.

— Женевиев! Слава Богу, че дойде! Какво ще правим сега?

— Ще отворим вратата — обяви с усмивка Женевиев. — Ела с мен, Ани!

След малко трите вече стояха на стълбите. Един от новодошлите пристъпи напред и се представи като Джак Джифърд, граф Пенингтън и придворен на Негово величество Хенри VII. После съобщи, че е пристигнал да изкаже почитанията си на херцог Едънби, граф Бедфорд Хет. Женевиев се поклони и го покани в залата. След като заповяда на свитата си да чака в двора, докато се извършат необходимите приготовления за настаняването, мъжът избра четирима спътници и я последва в залата. Разбира се, между четиримата беше и сър Гай.

— О, Женевиев! Едуина! — извика засмяно той. Лорд Джифърд свали ръкавиците си пред камината и проследи с усмивка как младият му приятел прегръща възбудено двете жени и малкото момиче.

— Виждам, че се познавате със сър Гай, дами — отбеляза доволно той. — Значи вие сте дъщерята на Едгар Левелин, а вие сте сестра му, нали? Това сигурно е малката му племенница. А сега, ако ми позволите, ще ви представя отец Джофри Ланг, сър Томас Тайдуел и сър Брайън Лейт.

Женевиев поздрави с изискана учтивост гостите си, предложи им кресла пред камината и обясни, че Тристан е отишъл на лов. Последва неловко мълчание, прекъснато от Грисуълд, който поднесе вино и шепнешком я увери, че в печката вече се задушават сърнешки бутове и няколко едри фазана. Женевиев покани гостите да напълнят отново чашите си, извини се и забърза към кухнята. Сър Гай я чакаше зад арката. Широко усмихнат, мъжът сложи ръце на раменете ѝ.

— Толкова се радвам да ви видя жива и здрава, Женевиев! Вече няма от какво да се страхувате. Дойдох да ви взема.

Женевиев го изгледа стреснато.

— Радвам се да ви видя, Гай, но сега ме пуснете да си свърша работата. Моля ви!

Вместо да изпълни желанието ѝ, младежът се приведе и страстно притисна устни в нейните. Женевиев не отговори на целувката му.

— О, милата ми! Той... добре ли се отнася с вас?

— Да — прошепна нервно тя и се уплаши още повече, когато откъм залата долетя гласът на Тристан. Завърнал се от лов, той поздравяваше изненадано неочакваните гости. — Бързо, Гай, върнете се в залата! — побутна го меко тя.

Момъкът я пусна, после отново протегна ръка и помилва бузата ѝ.

— О, Женевиев, скоро ще бъдете моя! Ако знаете какви планове имам...

Женевиев се обърна и се скри в кухнята, където Мег и Грисуълд тъкмо зареждаха таблите с нови бутилки вино. Каза им, че лорд дьо Ла Тиер се е върнал от лов и Грисуълд извади още няколко калаени чаши. Все още треперейки от вълнение, Женевиев го последва в залата.

Тристан разговаряше с Джон и младия Томас Тайдуел. Когато Женевиев влезе, веднага устреми поглед към нея.

Мрачното му изражение я накара да потрепери. Джак Джифърд тъкмо обясняваше колко любезно е бил посрещнат и Тристан вдигна чашата си към нея.

— О, да, лейди Женевиер е родена тук и е възпитана като бъдеща господарка на замъка. Сигурен съм, че сър Гай ви е разказал всичко за Едънби. Той също е живял тук, но сега предпочита да се забавлява в Лондон.

— Градът наистина е интересен — съгласи се сър Гай и Тристан го удостои с хладна усмивка, преди отново да се обърне към Джак Джифърд.

— Дошли сте да разговаряте с мен, така ли?

— Първо трябва да ви предам даровете на Негово кралско величество. Елате с мен в двора!

Докато мъжете излизаха, Едуина прошепна на ухото на племенницата си:

— Тристан е много сърдит...

— Но се държи подчертано учтиво.

— Сигурна съм, че знае за Гай...

— Знае само, че по-рано е живял тук. Не ми се вярва да е разкрил, че онази измама беше негово дело. Мисля, че в Лондон са сключили мир. Иначе Гай не би посмял да се появи тук...

Скоро мъжете се върнаха и двете трябваше да прекъснат разговора си.

Тристан изглеждаше много въодушевен от великолепия жребец, който му бе изпратил кралят, и няколко пъти подчерта, че скоро лично ще благодари на Негово величество за щедрия дар.

Женевиер се обърна и каза на Едуина, че ще заведе детето в стаята му. Но Тристан застана на пътя ѝ и тя не посмя да го пренебрегне.

— Къде отиваш? — попита недоверчиво той.

— Искам да отведа детето да си легне.

— Мег! — извика рязко Тристан. — Погрижи се за лейди Ан. Господарката ти няма време за това. Имаме гости и трябва да се погрижим за тях.

Прислужницата побърза да изпълни нареждането и протегна ръце към малкото момиче.

— Хайде, малка лейди, прегърнете добрата стара Мег...

Женевиев целуна братовчедка си и момиченцето без съпротива се остави Мег да го отнесе в стаята му.

— А сега, Тристан, ако ми позволите... — Джак Джифърд се покашля деликатно.

— О да, разбира се — отговори Тристан и отстъпи настрана. Лорд Джифърд застана пред Женевиев и ѝ поднесе голям пакет, увит в кожа.

— За вас, милейди.

— За мен? Невъзможно...

— Напротив. Изпраща ви го лично кралят. Ще ми позволите ли да го отворя?

— Да... Моля ви.

Лордът развърза шнуровете и извади от пакета прекрасна кожена наметка с цвят на старо злато.

— О! — прошепна възхитено Женевиев и не устоя на изкушението да помилва меката кожа. Усети я под пръстите си като коприна. — Какво е това?

— Много рядък собол^[1], милейди, и много ценен. Негово величество го получи от шведския посланик.

— Но...

— Хенри желае да ви достави радост, милейди. Каза ми, че нито една дама от двора не заслужава тази скъпоценна наметка, защото тя подхожда чудесно на косата ви.

Женевиев погледна колебливо към Тристан. Той пристъпи към нея и я загърна в кожената наметка.

— Не можеш да откажеш. Това е коледен подарък от Негово величество.

Женевиев сведе смутено глава. Значи Хенри Тюдор не я беше забравил? И не само това — той ѝ бе оказал честта да ѝ подари този рядък собол! След като я предаде с цялото ѝ имущество в ръцете на лорд дьо Ла Тиер...

— А сега бих желал да поговоря с вас насаме, Тристан — продължи учтиво лорд Джифърд. Тристан се извини пред останалите гости и отведе кралския пратеник в работната си стая. Джон свали наметката от раменете ѝ и повика Тес да я отнесе горе.

Женевиев се обърна и срещна погледа на сър Гай. В кафявите очи пламтеше диво желание. Той се запъти към нея, но Томас Тайдуел

му препречи пътя.

— Милейди, чухме, че имате прекрасен старинен параклис, и отец Ланг пожела да го види. Може би ще му позволите да се запознае и с вашия свещеник?

Женевиев не знаеше къде се намира в момента отец Томас, но с готовност отговори, че лично ще разведе гостите си.

По време на вечерята Женевиев седеше като на тръни, въпреки приятните разговори. Лорд Джифърд и Тристан не преставаха да се възхищават от прекрасния жребец, доведен като дар от краля. После лордът с готовност описа на дамите гардероба на бъдещата кралица. Оказа се, че е пламенен почитател на Чосър, също като Женевиев, и двамата поговориха върху новелите му. Вечерта щеше да мине много приятно, ако сър Гай не я гледаше през цялото време с почти неприлична настойчивост.

След вечеря Тристан покани гостите си в музикалната стая, за да послушат изпълнението на Женевиев и Едуина. Седнали в един ъгъл, едната с лютня, другата с арфа в ръце, двете жени представляваха изключително красива гледка. Когато отзвучаха последните акорди, Тристан сложи ръка върху рамото на Женевиев, сякаш за да подчертае правата си върху нея, и тихо попита дали са приготвени стаи за гостите. Тя кимна и обясни, че покоите в западното крило са проветрени и затоплени, леглата са оправени, а слугите вече са отнесли багажа по стаите. Тогава той улови ръката ѝ и с усмивка ѝ помогна да се изправи.

— А сега е време да се оттеглим, мила моя. Милорди, моля ви да ни извините. В последно време Женевиев се уморява много бързо.

Женевиев едва не извика. Опита се да се изтръгне от ръката му, но не успя. Как смееше да я унижава така пред гостите? Не, нямаше смисъл да се съпротивлява. Не биваше целият свят да узнае истината за отношенията им.

— Детето, което расте в утробата ѝ, ѝ създава доста грижи — обясни с усмивка Тристан.

В стаята се разнесе учуден, загрижен шепот. Женевиев стисна здраво зъби. Само да можеше да му издере очите! Много добре знаеше, че се опитва да предизвика Гай. „Да бях потънала в земята, каза си засрамено тя и не посмя да вдигне поглед към стария си приятел.“

Без да каже дума, тя се поклони и последва Тристан към общата им спалня. Едва го изчака да затвори вратата след себе си и гневът ѝ избухна като вулкан:

— Направи го нарочно, нали! Защо си толкова жесток? Не разбираш ли, че предизвикателството беше напълно излишно? Нямахте никакви основания да ме засрамваш така — нито пък права!

Без да отговори, Тристан се съблече и се пхна под кожената завивка.

— Ела в леглото, Женевиев!

— О, да, там ми е мястото, нали? Тази нощ всички знаят къде ще спя.

— Да не би през останалите нощи да си спала другаде? — попита иронично той.

Женевиев се залови за един стол, за да не падне. Цялото ѝ тяло трепереше. Защо изведнъж усети цялата тежест на положението си? Може би, защото цяла вечер се бе чувствала като господарка на замъка — за първи път от много време беше благородна, изискана дама. А не любовница на Тристан дьо Ла Тиер.

— Женевиев!

— Моля те, не ме докосвай! Само тази нощ!

Мъжът скочи като тигър от леглото, дръпна я към себе си и я притисна в могъщите си обятия.

— Защо само тази нощ, лейди? За да сънуваш необезпокоявана, нали?

— Тристан! Не разбирам какво ти става! По дяволите, толкова много ли искам от теб?

Той я хвърли върху леглото и задърпа връзките на корсажа. Останала без дъх, Женевиев прошепна умолително:

— Тристан...

Без да я поглежда, мъжът вдигна ръцете ѝ над главата и легна върху нея.

— Моля те, Тристан! Помолих те просто да ме пощадиш! Само една нощ! Не съм искала да се карам с теб!

— Не, мила, не. Точно тази нощ ще те любя, за да не сънуваш миналото си. За да не мечтаеш за бившата си любов.

— Ти си полудял! — изсъска разярено тя и продължи да се брани отчаяно, но безуспешно. — Преди да нападнеш Едънби и да го

завладееш, аз трябваше да се омъжа за най-добрия приятел на Гай. Годеникът ми е погребан долу в параклиса, не знаеш ли? Към Гай винаги съм изпитвала само приятелство. И не копнея за милувките на друг — мечтая само за вътрешния мир, който ще намеря сред стените на манастира.

Смехът му издаваше горчивина.

— Мястото ти не е в манастира, мила моя. Как можеш да твърдиш, че Гай ти е само приятел? Нали го видях как те гледа...

— Загрижен е за мен и това е разбираемо. Не биваше да му заявяваш открито, че съм твоя собственост, твоя кобила за разплод — и че...

— Че си бременна — прекъсна я сухо той.

— Беше жестоко от твоя страна.

— Това е истината, Женевиев. Сметнах, че е по-добре сър Гай да я узнае навреме. След като е осведомен за състоянието ти, ще престане да крои планове да те отвлече. Впрочем, направих го и за негово собствено добро. Защото само, ако се осмели да те докосне, ще бъде мъртъв!

Женевиев спря да диша и го изгледа ужасено. Тристан говореше не ядно или злобно, а просто делово.

— Повярвай ми, ти се лъжеш! — прошепна объркано тя. — Аз не тъгувам за него, а той не е влюбен в мен. Само е разтревожен от жалкото ми положение и...

— Искаш да кажеш, защото си моя любовница? Много забавно, като се има предвид, че именно ти ми предложи тялото си, още когато сър Гай беше един от верните ти сподвижници. Онзи ден той седеше заедно с нас на трапезата и ни видя да се качваме по стълбите към спалнята ти.

— О, Тристан, ти не разбираш!

— Напротив, скъпа, напротив! Тогава ти възнамеряваше не просто да ме прелъстиш, а да ме убиеш. Може би именно галантният сър Гай те е помолил да го сториш?

— Не! — изплака отчаяно Женевиев, после затвори очи. — Тристан, аз просто те помолих тази нощ да не спиш с мен, а ти...

— А аз просто те помолих да дойдеш в леглото и сега си там, където те искам, лейди.

Женевиев вдигна предпазливо клепачи и видя надвесеното над нея мъжко лице, демонично и опасно на светлината на огъня.

— Защо точно днес, скъпа? Защото утре сър Гай отново ще се опита да те омае и може би ще те попита дали съм спал с теб, нали? Много ти се иска да поклатиш невинно глава и да отречеш, нали? Вместо това ще се изчервиш смутено и ще сведеш поглед. Така искам и така ще стане.

Женевиев стисна здраво зъби. Този човек беше способен да я доведе до лудост — и въпреки това умееше като никой друг да възпламени в тялото ѝ огъня на желанието. Пръстите му се плъзгаха възбуждащо по бузата ѝ.

— Познавам те толкова добре, Женевиев. Познавам сърцето ти, душата ти... — той отвори роклята ѝ, оголи гърдите ѝ и ги замилва с нарастваща пламенност. — Е, кого ще сънуваш тази нощ? Никой друг не може да запълни сънищата ти, мила моя, и ти го знаеш. Аз владея съня ти, както владея и целия ти живот.

Устните му се впиха в нейните, после се спуснаха надолу към шията, оставиха пареща следа по гърдите и хълбоците ѝ. Безволна, сладостно отпусната, Женевиев потъна отново в онзи магически свят, който умееше да създаде само той.

На следващото утро я събуди ярка слънчева светлина. От залата долитаха весели гласове. Гостите вече бяха станали и очакваха домакините. Тя понечи да се надигне, но ръката на Тристан обхвана талията ѝ и я задържа.

— Не... — преди да успее да се изплъзне, той вече лежеше върху нея и клатеше укорително глава.

— Преди това ще оставя върху теб печата на желанието си. Видът на една жена винаги издава, че току-що се е насладила на любовните радости. И твоят сър Гай няма да пропусне да го отбележи.

— Тристан... — Женевиев не успя да каже нищо повече. Целувката му я зашемети.

Когато най-последно се окъпа и облече, тя се подпря на ръката на Тристан и бавно заслиза по стълбата, като напразно се стараеше да изглежда сериозна и изпълнена с достойнство. Много ѝ се искаше да

го изрита с все сила в глезена. Думите му все още ехтяха в ушите ѝ. Лицето ѝ пламтеше и гостите непременно щяха да го забележат.

— Ти си моята сияйно красива роза — прошепна в ухото ѝ той. Женевиер не издържа и наистина го изрита, макар и много дискретно. Усмивката му беше подигравателна. — Огнена роза... И много бодлива при това. Но прекрасна, просто прекрасна!

[1] Собол или самур — вид хищен бозайник от семейство Порови — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ако сър Гай не търсеше постоянно близостта ѝ, Женевиер щеше да се наслаждава истински на гостите от Лондон. Преди Коледа отново заваля сняг, всяка вечер се организираше весел празник. Грисуълд приготвяше едно от друго по-вкусни ястия, артисти и музиканти чукаха на вратата, в залата постоянно звучеше музика.

Лорд Джифърд и свитата му останаха няколко дни в Едънби. Женевиер не знаеше какво точно ги е довело тук, но се носеха слухове, че Тристан отново ще бъде повикан в двора. Тя не му задаваше въпроси, защото винаги когато си позволише да направи и най-малък намек, получаваше нищо неозначаващи отговори.

Обичаше да слуша, когато Тристан, Джон и Тибалд разказваха за младите си години. Тримата мъже се шегуваха с удоволствие с детинските си лудории, обвиняваха се в какви ли не бели и дългите години, изминали оттогава, сякаш се стопяваха.

На Бъдни вечер залата се напълни с арендатори, търговци и занаятчии с жените и дъщерите им. За да почетат празника, Тристан и другите обитатели на замъка измиха краката на бедните и щедро раздадоха пари. След ритуала отец Томас и отец Ланг дадоха благословията си както на богатите, така и на бедните, после имаше танци. Тес се носеше като вихър из залата на босите си крака и лицето ѝ сияеше от радост, че танцува с господаря си. Скоро обаче се намеси Тибалд и я изтръгна от прегръдките му.

Гай покани Женевиер на танц. За щастие лорд Джифърд побърза да я освободи от страстната му прегръдка, преди танца им да е събудил подозренията на Тристан. Съобразявайки се с коледния обичай, Едуина и Женевиер танцуваха със селяни и арендатори, кралските пратеници — с ратайкините и кухненските прислужнички. В голяма купа се сервираше пунш.

Гостите се сбогуваха късно през нощта. Отец Томас отведе отец Ланг в стаята си, която се намираще до кухнята, за да обсъдят някои теологични проблеми, а Едуина отнесе изтощената Ан в стаята ѝ.

Накрая пред камината в залата останаха само Женевиев, Тристан, Джон и Томас. Гай беше изчезнал преди повече от час.

Когато Женевиев понечи да се извини и да се оттегли, Тристан задържа ръката ѝ и я придържа да седне в скута му. Пръстите му се заровиха в косата ѝ. Обзе я странен копнеж и тя си пожела с цялото си сърце да го беше познавала в друг живот или, преди страшното престъпление срещу дома му, да го беше направило студен и недостъпен.

— О, трябваше да видите лицето му! — провикна се ухилено Томас. — Такъв беше някога Тристан. Непрекъснато се перчеше пред баща си. Един ден възседна тайно грамадния черен жребец на херцога и за награда се озова в копанята на свинете.

— Тогава бях само на девет години! — защити се през смях Тристан и помилва бузата на Женевиев. — Освен това бях по-малкият син и трябваше непрекъснато да доказвам, че и мен ме бива за нещо.

— Брат ти се превиваше от смях — спомни си Джон.

— Точно така — съгласи се Томас. — И графът също — но после те напердаши здравата.

— Колко ми се иска да съм била там... — намеси се с усмивка Женевиев и Тристан вдигна вежди.

— Мога да си представя.

— Обаче старият граф беше справедлив и в крайна сметка ти разреши да яздиш жребеца — допълни Джон.

Томас кимна.

— И сега Пю е като част от теб.

— Така е, Женевиев също имаше възможност да го изпита на гърба си — отбеляза развеселено Тристан.

Женевиев се засмя безгрижно и облегна глава на рамото му. Странно, но днес двамата се забавляваха като деца с тези не толкова далечни събития. Скоро тя се прозя уморено, сбогува се с приятелите му и Тристан я отведе в спалнята. Отпусна се уморено в леглото и затвори очи.

— Не можеш да спиш с обувки — укори я Тристан.

— Не съм в състояние да се помръдна — изохка тя.

Той събу обувките ѝ и разтри грижливо подутите ѝ крака. Без да отваря очи, Женевиев се усмихваше мечтателно. Почти не забеляза,

когато Тристан свали наметката и роклята ѝ. Малко по-късно вече спеше дълбоко в обятията му.

Събуди се едва когато слънцето огря стаята и Тес вече шеташе усърдно наоколо. На масата я чакаше табла с ухаещо топло мляко. Тристан беше вече облечен.

Женевиев понечи да скочи от леглото, но се сети, че е гола и се зави до брадичката. Макар че и Тристан, и прислужницата я бяха виждали в това състояние, то никога не беше по едно и също време.

След малко момичето излезе и Тристан се обърна към Женевиев. Почти плахо, тя му пожела добро утро. Той се усмихна, наля ѝ чаша мляко и приседна до нея. Женевиев отпи голяма глътка и въздъхна доволно.

— Време е да ставам. Скоро ще започне коледната литургия.

— Остани още малко в леглото — ухили се той и прибави: — Не искам кралят да ме надмине.

— Какво говориш? — смути се тя.

Тристан стана, извади от джоба си пакетче, увито в синьо кадифе, и го сложи в ръцете ѝ. Женевиев беше толкова изненадана, че не посмя да се помръдне. Тристан я погледна и с усмивка разгъна кадифето. Показа се прекрасна огърлица.

— Аметистите и сапфирите ми напомнят за очите ти, а диамантите блестят като погледа ти, когато пламтиш от гняв или страст...

Женевиев преглътна мъчително, сърцето ѝ заби до пръсване. Какво изпитваше в този миг? Радост, че Тристан я намира красива, достойна за този великолепен накит? Или срам, че е решил да възнагради така щедро услугите ѝ в леглото? Изведнъж си пожела отчаяно да се бяха срещнали при други обстоятелства. Вместо да влезе в Едънби като завоевател, той можеше да я срещне например в кралския двор, да я хареса, да се влюби в нея. И тя щеше да му отговори с цялото си сърце. А сега се намираха тук, в нейната собствена спалня, на първата Коледа след смъртта на баща ѝ и годеника ѝ.

— Женевиев?

Без да вдигне очи, тя отговори:

— Огърлицата е прекрасна, но аз не мога да я приема. Нямам нищо за теб.

Той улови брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към своето. За кой ли път Женевиев изпита чувството, че е прочел мислите ѝ.

— Купих този накит в Лондон с парите от арендата на земите ми в Бедфорд Хет. Давам ти я не за да смекча гнева ти, а за да те зарадвам. Красив коледен подарък за красива жена — нищо повече и нищо по-малко.

Женевиев примигна, за да скрие сълзите си. Тристан сложи върху главата ѝ скъпоценна шапчица, обшита със скъпоценни камъни. Тя се засмя и му заяви, че разрошената ѝ коса не е много подходящ декор за това произведение на шапка̀рското изкуство.

— Така ми харесва още повече — отговори с усмивка Тристан и се отмести малко настрана, за да я огледа по-добре. Нежността в погледа му разсея и последните ѝ съмнения.

— Съжалявам, че нямам какво да ти подаря...

— О, много скоро ще ме дариш с най-голямата скъпоценност, лейди — той се приведе и допря буза до закръгления ѝ корем. — Вече обичам това малко човече, макар че сигурно няма да ми позволява да спя спокойно нощем. Все едно дали виждаш в мое лице приятел или враг — закълни се, че ще се грижиш добре за себе си и за детето ни!

Женевиев не знаеше какво да отговори. Толкова много неща ги разделяха — страданията в миналото му, смъртта на Едгар и Аксел. Дългът изискваше от нея да продължава да го мрази, но той я молеше да внимава за общото им дете. Това означаваше, че вече не я обвинява затова, че тя продължава да живее, докато жена му лежи в студената земя.

— Женевиев?

„Вече не те мразя, едва не изкрещя тя, но не мога да пожертвам честта си, затова трябва да остана твой враг.“

— Да, Тристан — ще се грижа добре за бебето — обеща тихо тя. Много ѝ се искаше да му признае, че тя също започва да обича зараждащия се в утробата ѝ живот — и мъжа, който го беше създал. За да скрие чувствата си, тя се уви в чаршафа и скочи с усмивка от леглото. — Все пак това не е коледен подарък. Ти ме обсипа с бисери...

— А ти нощ след нощ ме даряваш с наслада. Толкова е хубаво да заспивам, обвит в копринената ти коса, която блести повече от всичкото злато на света.

— Може би трябва да я отрежа и да ти я подаря...

— Не смей!

— Тогава просто ще те увия в нея — обяви тържествено тя и закрачи бавно към него, с чувствено поклащащи се хълбоци. Надигна се на пръсти и потърка голите си гърди в ризата му. После го целуна съвсем леко по устните и уви раменете му с копринените златни кичури. Тристан отговори на целувката ѝ с нарастваща пламенност, а след малко я вдигна и я понесе към леглото.

— Но ти си вече облечен! — възпротиви се със слаб глас Женевиев.

— Това лесно може да се промени.

— Не си прави труда заради мен...

— Нима мога да ти откажа нещо? А още повече — на самия себе си! — засмя се той, положи я върху леглото, зарови лице в косата ѝ, покри красивото ѝ тяло с горещи целувки, докато тя започна да го умолява най-после да я вземе.

Без да се вслушва в молбите ѝ, Тристан продължи сладостното мъчение сякаш до безкрайност, като непрекъснато спираше точно преди върха на насладата и започваше отново.

— Имай милост! — простена изтощено Женевиев.

— Това качество ми липсва, нима не помниш? — прошепна в ухото ѝ той. Макар че навън грееше слънце, той не ѝ спести нито една интимност, изследва с устни всяка точица от бедрата ѝ, поведе я отново към прага на освобождаването и се отдръпна в последния миг, без да ѝ даде всичко. Обезумяла от страст, Женевиев се извиваше в ръцете му и непрестанно го уверяваше, че няма да издържи дълго на това сладко мъчение.

Оказа се, че тя може да понесе много повече, отколкото си мислеше. Когато му прошепна най-после да се съблече, Тристан я помоли тя да свърши тази работа вместо него. Изненадана от покорството си, тя се подчини и бавното събличане ѝ достави неопишуемо удоволствие. Помилва с език и зъби твърдите му гърди, после продължи към корема и по-надолу. Изследването на мъжкото тяло се оказа нещо наистина възхитително. Толкова приятно беше да усети властта си над него, да се вслушва в страстния му шепот, да усеща нарастването на желанието му.

След като се съединиха, двамата достигнаха до непознат досега връх. Щастието им беше пълно, а радостта от взаимното отдаване ги накара да останат в прегръдките си дълго след сливането си, неспособни да говорят или да се движат.

Едва когато на вратата се почука и Джон повика приятеля си, Женевиер скочи ужасено. Тристан се изсмя на уплахата ѝ, издърпа падналата на пода завивка и я разпростря върху голите им тела.

— Влез! — извика той.

Джон влезе усмихнат в спалнята, пожела им весела Коледа и им напомни, че е крайно време да стават. Всички гости били събрани в залата и ги чакали.

Макар да усещаше смущението на Женевиер, Тристан я притисна до себе си, ухили се на Джон и му нареди да ги извини пред гостите и да ги увери, че ще слязат много скоро.

Нито Тристан, нито Женевиер забелязаха мъжа, който стоеше в сянката зад Джон и се взираше с гневен поглед в прегърнатите фигури. В очите му светеше диво желание за убийство.

Вратата се затвори с трясък и Женевиер скочи от леглото. Тристан също стана, все още развеселен, и се облече набързо, след което ѝ помогна да закопчее десетките мънички копченца и кукички на роклята. Изведнъж усмивката в очите му угасна, той се изправи пред нея и сложи ръце на раменете ѝ.

— Имам още един подарък за теб.

Смутена и учудена, Женевиер се взря в смръщеното му чело.

— Тристан...

— Днес заминавам. Отивам в Лондон с лорд Джифърд.

— Какво? — прошепна невярващо тя. Имаше чувството, че някой я е ударил.

— Хенри ме иска в двора. Не желая да те затварям отново в кулата, затова трябва да се закълнеш, че няма да правиш повече опити за бягство.

Женевиер сведе глава и се запита, защо сърцето ѝ трепереше от болка. „Не искам Тристан да замине, каза си тя, не и след тази райска сутрин в леглото...“ Не, може би тя си въобразяваше неща, които не съществуваха — или не трябваше да съществуват. Къде остана гордостта ѝ? Честта? Копнежът за свобода?

— Искаш от мен нещо невъзможно, Тристан.

— О, Женевиев, пак ли трябва да те охраняват ден и нощ?

Тя отметна глава назад и се почувства унижена и нещастна.

— Дори ако ти обещаеш, няма ще ми повярваш? Все още не разбирам как посмя да спиш в едно легло с мен.

— Може би грешката е твоя — Тристан извади меча си от ножницата и ѝ го подаде. — Дръж!

Стъписана, Женевиев се отдръпна, но той отново ѝ протегна меча.

— Вземи го!

— Тристан, престани! — извика тя и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Дай ми дума! — изкрещя той и стисна китката ѝ в желязната си хватка. — Дай ми дума или вземи меча!

— Добре, добре, кълна се във всички светии, че няма да бягам! Само ме остави, моля те, не ме гледай така...

Тристан я отблъсна грубо и пхна меча си в ножницата.

— Да слизаме, гостите ни чакат.

Женевиев го погледна изпитателно. Тъмносините очи бяха неразгадаеми.

По време на службата той стоеше до нея и когато отец Томас и отец Ланг произнасяха проповедите си, Женевиев имаше чувството, че непрекъснато я гледат укорително. „Не съм виновна аз, едва не им извика тя.“ А може би беше точно така. Нали всяка нощ се отдаваше доброволно на врага си и изпитваше удоволствие от милувките му?

Тя сведе глава и се опита да се моли. Нищо не се получи. Едуина ѝ бе доверила, че отец Томас ходил при Тристан и настоял господарят да освободи пленницата си или да я направи своя законна съпруга. Тристан му отговорил хладно, че духовникът няма право да иска от него това, след като самият той не бил чужд на плътските наслади. Всеки в Едънби знаел къде прекарва нощите си.

Значи той нямаше намерение да я отведе пред олтара и в това отношение тя беше съгласна с него. Беше станала негова любовница по принуда, но никога нямаше да го вземе за съпруг. Ако се венчаеше за него, трябваше да се закълне, че ще го обича и ще му се покорява, а това беше невъзможно. Беше пожертвала добродетелта си, но честта

изискваше да запази лоялността си към баща си, Аксел и падналите за спасението на Едънби. Тристан вероятно знаеше, че тя не иска да стане негова жена. Но как щяха да живеят оттук нататък? Тя можеше да избяга и да потърси убежище някъде далеч, но какво щеше да прави с бъдещото им дете?

Ами ако страстта на Тристан угаснеше? Колко пъти си беше повтаряла, че очаква с нетърпение този миг. Ала предателското сърце ѝ нашепваше друго. Вътрешният глас я уверяваше, че ще усеща болезнено липсата му и ще чака с нетърпение завръщането му.

— Службата свърши, Женевиер — пошепна Тристан.

Женевиер кимна и се изправи. След като я помоли да събере вещите му, Тристан повика Джон и го поведе към работната си стая, за да поговорят преди тръгването.

Женевиер щеше да изпълни с готовност молбата му, но първо искаше да остане за малко сама в параклиса. Изчака търпеливо всички да излязат и пристъпи към гробовете на баща си и майка си. Докосна студения камък, помилва мраморното лице с чертите на Едгар и най-после сълзите, които бе съдържала пяла сутрин, рукнаха като порой.

— О, татко, аз те обичам и не искам да опозоря името ти...

Ала от отвъдното не долетя утешителен глас. Женевиер се усмихна през сълзи и продължи да милва мрамора.

— Скоро ще се роди първото ти внуче. Синът на Тристан дъо Ла Тиер... Ако го познаваше, сигурно щеше да ми простиш. Защо просто не му предложи гостоприемството си, татко? Той не е лош човек, знаеш ли... Причинили са му ужасно зло, затова е станал твърд като камък — Женевиер се отдръпна назад. Баща ѝ беше мъртъв и нямаше да се вдигне от гроба, за да я увери, че я разбира. Но нали Исус Христос беше казал „Обичайте враговете си“...

Тя склони глава пред баща си, после с мъка се запъти към саркофага, в който лежеше Аксел. Майсторът беше успял да постигне много добра прилика с чертите му. Лицето изразяваше типичната за годеника ѝ мекота, мъдростта и търпението на учения. Той със сигурност щеше да ѝ прости. Нали винаги се стараеше да примирява непримиримите и отказваше да съди прибързано.

— Знаеш ли колко ми липсваш, скъпи! — прошепна с болка тя.

— Наистина ли ти липсва? — попита някой зад нея и гласът прокънтя оглушително под високия свод на параклиса. Женевиер се

обърна стреснато и срещна изпълнените с гняв очи на сър Гай.

— О, Гай! Така ме уплашихте... — тя поиска да каже още нещо, но думите замръзнаха в гърлото ѝ, защото мъжът вдигна ръка и я зашлеви с все сила. Изумена, Женевиев закри лицето си.

— За Бога, ти ли си това! Дъщерята на Едгар! Годеницата на Аксел! Гордата господарка на Едънби! Недостъпната Женевиев! Курвата на натрапника!

— Престани! — прошепна безсилно тя. Когато успя да възвърне самообладанието си, го отблъсна по-далеч от себе си и се огледа се страхливо, защото знаеше на какво е способен Тристан в яростта си. Той нямаше доверие на сър Гай и вярваше, че младежът ѝ е не само приятел, а едва ли не таен любовник.

— Защо? — изсъска гневно мъжът и приглади назад разбърканата си коса. — Любовникът ви е зает в кабинета си.

— Вървете по дяволите, Гай! Не съм си го избрала аз. Борих се с него до горчивия край, борих се дори с оръжията, които ми предложихте вие. Когато загубих битката, останах тук и платих високата цена на загубата. А през това време вие предадохте делото ни...

— Не разбирате ли, че бях във войската на лорд Стенли, а той реши да мине на страната на Хенри! Ричард загина в боя и аз реших, че ще е по-добре да се преборя за нас, за Едънби. Рискувах живота си пред очите на новия крал, за да го убедя в лоялността си. Надявах се да ми даде Едънби — и вас, Женевиев!

Женевиев поклати глава и отговори потиснато:

— Той е обещал крепостта на Тристан.

— А заедно с нея и наследницата — допълни подигравателно сър Гай и избухна в горчив смях. — Бедната Женевиев! Наистина трябваше да платите висока цена. Само че, аз ви наблюдавах много внимателно и нито веднъж не ви видях да му противоречите. Винаги когато посягаше към ръката ви, преплитахте нежните си пръсти с неговите и му се усмихвахте с доверие. Нито веднъж не му се наложи да ви влечи по стълбата към спалнята ви. В тялото ви расте неговото дете — а когато ви докосне, лицето ви се облива в руменина. Видях ви дори в леглото му, щастливо сгушена на гърдите му!

— Гай! — прекъсна го изумено Женевиев. — Как така...

— Курва! Цял Лондон знае, че сте любовница на един Ланкастър! Какво още ще направите, за да опетните честта на Аксел и баща си, милейди? Не помните ли, че и двамата паднаха от ръката на Тристан дьо Ла Тиер? Може би ще се омъжите за него? Сигурно го залъгвате със сладката си усмивка, за да го отведете пред олтара!

— О, Гай... — Женевиер изпитваше дива омраза към него и в същото време го разбираше. Но той нямаше представа за мъченията ѝ. Срамуваше се, но главата ѝ остана гордо вдигната. — Извинете ме, ако обичате, и ме пуснете да мина — помоли хладно тя.

— Женевиер... — младежът улови ръката ѝ и когато видя сълзите в очите му, тя забрави омразата и жестоката обида.

— Простете ми! — прошепна умолително сър Гай, падна на колене и притисна ръката ѝ към бузата си. — Толкова отдавна ви обичам, че просто не можах да понеса случилото се!

— Сър Гай, моля ви! — прошепна с пресекващ глас тя и също коленичи. — Не искам да ме обичате! Не искам и да се срамувате от мен. Той...

— Той ще умре — прекъсна я дрезгаво младежът.

— Не ставайте глупав! — ядоса се Женевиер. — Ако го убиете, Хенри ще...

— Аз служа на краля не по-зле от него.

Женевиер разтърси нетърпеливо глава.

— Тристан е негов приближен много по-отдавна. Дори ако той умре, Хенри няма да ви даде Едънби.

— Напротив! — възрази Гай и Женевиер потръпна от ужас. В очите му блестеше неприкрито коварство.

— Не, Гай...

— Не се бойте, Женевиер! Много скоро ще ви спася, кълна ви се! Едънби ще принадлежи на мен. Бъдете смела и ме чакайте!

— Моля ви, Гай, забравете тази лудост! Умолявам ви, не предприемайте нищо! Едънби процъфтява, хората живеят добре и не искам отново да излагаме живота им на опасност. Не, Гай, не бива...

Изведнъж младежът скочи, издърпа я да стане и тя не посмя да се обърне, за да провери какво го бе накарало да постъпи така. След миг се чуха стъпки. Равномерни стъпки по каменния под на параклиса. Лицето на Гай побледня, ръката му се отпусна.

Женевиев стисна зъби и се обърна. Тристан вървеше към тях, величествен в пурпурната си наметка, захваната с брошка на рамото, на която бяха изобразени червена и бяла роза. Той опря ръце на хълбоците си и лицето му ѝ се стори по-мрачно отвсякога. Нима вярваше, че тя е останала нарочно тук, за да се срещне с обожателя си?

Изведнъж Тристан се усмихна и се поклони учтиво. Усмивката беше застрашителна и изобщо не смекчи студения гняв в очите му.

— Милейди... Сър Гай...

— Тристан... — не биваше да проговаря. Той не я попита нищо, а тя се чувстваше виновна. Усмивката му стана още по-студена. Спря на сантиметри от нея и огледа внимателно лицето ѝ.

— Бузата ти е зачервена.

— Аз... паднах — излъга бързо тя. — Днес е Коледа и исках да постоя малко пред гроба на баща си. Когато се наведох да целуна лицето му, се плъзнах и...

Тристан погледна към мраморния саркофаг, после свали ръкавиците си и се обърна към младия рицар:

— Вярно ли е това, сър Гай?

Мина доста време, преди Гай да отговори. Гласът му потреперваше издйнически:

— Да, милорд, видях, че дамата се подхлъзна, и побързах да ѝ се притека на помощ.

Тристан се усмихна отново и направи крачка към саркофага на Аксел.

— Какво добро лице... Жалко е, че трябваше да умре.

— Точно така — потвърди хладно Женевиев. Не, тя нямаше да трепери пред Тристан — не и пред гроба на баща си. Тя пристъпи към саркофага на годеника си и докосна мраморното му чело. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Той беше против войната, още от самото начало. Не приемаше желанието на рицарите да се избиват помежду си и смяташе, че трябва да изчакаме и да видим кой ще надделее. Но не се поколеба да подкрепи баща ми, защото му дължеше васална вярност. Аксел беше истински лоялен. И смел...

— Да, както всички останали от Едънби — отговори тихо Тристан и се обърна отново към сър Гай: — Вероятно кралят ви е много благодарен, че му посветихте верността и меча си, сър. Всички знаят, че сте смел войн.

Гай не отговори. Тристан протегна ръка към Женевиев.

— Заминаваме, лейди.

— Толкова скоро?

— Да — пръстите му едва не премазаха китката ѝ. Гневът му не беше угаснал. — Тес събра вещите ми. Скоро зимният ден ще свърши, а не е редно да потеглим в тъмно. Готов ли сте за път, сър Гай?

Младежът кимна мълчаливо и Тристан поведе Женевиев към изхода. В двора вече се бяха събрали рицари, готови за тръгване. Едуина стоеше начело на изпращачите с чаша в ръце, за да се сбогува с господаря на замъка, както беше обичаят.

Тристан пусна ръката на Женевиев, едва когато Матю доведе жребеца му. Гай се скри някъде в тълпата и Женевиев не посмя да се обърне и да го потърси.

Лорд Джифърд се поклонил пред нея и я уверил, че очаква с нетърпение следващата им среща. Томас Гайдуел, старият приятел на Тристан, я прегърнал като брат и ѝ благодари за гостоприемството. Женевиев не можа да каже нито дума. В гърлото ѝ беше заседнала буца. Едва успя да изпише на устните си слаба усмивка.

Тристан подканяше нетърпеливо приятелите си да възседнат конете си и твърдеше, че времето скоро ще се влоши. Метна се на седлото, намести краката си в стремената и хвърли презрителен поглед към Женевиев. Макар че не се помръдна, тя издържа с мъка погледа му.

— От този момент нататък ти се забранява да се движиш свободно — проговори студено той и погледна зад нея.

Женевиев се обърна и видя Тибалд, изправен на метър от нея с изваден меч. Сърцето ѝ натежа от болка. Вече нямаше право да напуска затвора си. Старият рицар щеше да стои на стража пред вратата ѝ, а вероятно младият Роджър дьо Трейн щеше да го сменя редовно.

Отчаянието надви и тя прошепна умолително:

— Повярвай, аз не съм...

Той я прекъсна с тих, но остър глас:

— И внимавай, Женевиев! Ако още веднъж те видя насаме със стария ти приятел, собственоръчно ще те нашибам с камшик. А той ще се прости с живота си. Знаеш, че ще удържа на думата си, затова се пази!

После властно вдигна ръка и препусна към портите на крепостта.
Рицарите го последваха в дълга редица.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

По пътя към Лондон Тристан търсеше компанията на лорд Джифърд и се държеше далече от сър Гай. Нощем не можеше да спи, толкова силен беше гневът му, и трябваше здраво да стиска зъби, за да не събуди съперника си и да не го пребие от бой.

Той не чу почти нищо от разговора между Женевиер и Гай в параклиса, но му беше достатъчно, че ги видя заедно. Инстинктът му подсказваше, че младият рицар е негов смъртен враг. Само че му липсваха доказателства и засега не можеше да предприеме нищо. Кралят сигурно щеше да се разгневи, ако започнеше да го обвинява. Трябваше да се упражнява в търпение и да чака, докато сър Гай разкрие истинското си лице. За щастие, Томас и Джон бяха с него и непрекъснато го предупреждаваха да бъде предпазлив. Освен това, Джон не преставаше да твърди, че вината на Женевиер изобщо не е доказана. Това нервираше Тристан, защото за него нямаше съмнение, че тя нарочно е устроила тази среща в параклиса.

Пристигането в Лондон не подобри настроението му. Кралският двор беше център на интриги. Майката на Елизабет, вдовица на крал и все още херцогиня на Йорк, вече ковеше планове срещу регентството на дъщеря си. Хенри все още не беше готов да се изправи срещу нея. Беше осведомен, че тя събира около себе си привърженици на Йорк, между които бяха Франсис, виконт Лоуъл, един от най-близките приятели на Ричард, и Джон дьо Ла Пол, граф Линкълн, който Ричард се готвеше да провъзгласи за свой наследник, след като синът му почина. От друга страна, за трона претендираше десетгодишният Ламбърт Саймнъл, син на оксфордски дърводелец, който се представяше за граф Уоруик. Хенри знаеше много добре, че Саймнъл е мошеник, защото истинският граф Уоруик седеше в Тауър. Обаче, ако го изведяха от затвора и го покажеха пред хората, това можеше да предизвика нежелани вълнения.

Кралят очакваше бунт, затова бе повикал Тристан в двора. Естествено непокорните барони имаха нужда от известно време, за да

съберат войските си. Близо до Дъблин се срещаха група ирландски лордове и Хенри смяташе, че ако разчистят това бунтовническо гнездо, ще забавят достатъчно дълго, активните действия на останалите.

Кралете от рода Йорк бяха дали автономия на Ирландия, макар и само за известно време. По тази причина ирландците симпатизираха на Йорк. Най-влиятелните им лордове обаче стояха настрана от конфликта, поне засега, и Хенри смяташе да ги изпревари. Планираният поход срещу Ирландия изобщо не беше по вкуса на Тристан. Една вечер изпадна в толкова мрачно настроение, че Джон му предложи да попита краля дали не би позволил на Женевиер да дойде в Лондон.

— Когато се върнеш от Ирландия, тя ще е тук и ще те чака — заедно с Едуина — обясни с копнеж в гласа той. — А след като Гай тръгва с нас, не те заплашва опасност и от тази страна.

— Не я искам тук! — изкрещя Тристан и изскочи като бесен от палата. Леденият вятър, който го посрещна на улицата, бързо охлади гнева му. Той простена задавено, отпусна се на каменните стъпала и скри лице в ръцете си. Мъчеше го не само подозрението към Женевиер и сър Гай. Бременността непрекъснато напредваше. Дали Женевиер щеше да сдържи обещанието си и да внимава за себе си и детето? Кошмарът го преследваше ден и нощ — мъртвата Лизет с нероденото им дете.

Най-после той се изправи с въздишка и се върна в палата. Откъм банкетната зала долиташе музика. Придворните танцуваха и се забавляваха. Тристан се намръщи и побърза да избяга от веселия шум.

Май беше най-добре да си легне рано. Утре го чакаше дълга, трудна езда. Посред нощ сънува страшен сън. Видя се да влиза в детската стая, видя жена си, приведена над люлката. Ръката ѝ милваше несъществуващо дете. Още преди да я докосне, той знаеше, че е мъртва. И кръв, навсякъде кръв... Отчаян, той я грабна в прегръдките си и обърна лицето ѝ към себе си. Не, това не беше Лизет. Златната коса на Женевиер беше сплъстена от кръв. Красивото лице беше мъртвешки бледо, тайнствените синьо-виолетови очи бяха затворени завинаги. Обзет от студен ужас, Тристан изкрещя.

— Тристан!

Стреснат, мъжът отвори очи. По гърба му се стичаха вадички пот.

— Тристан!

Гласът на Джон. Откъм коридора проникваше светлина и настъпващият ден бавно прогони съня.

— Какво става, за Бога? — попита уплашено Джон.

— Сънувах лош сън — Тристан скочи от леглото и започна да се облича.

— Какво смяташ да правиш?

Тристан закопча наметката си и излезе от стаята.

— Почакай малко! — помоли Джон и затича след него. — Къде отиваш?

— При краля. Ти беше прав. Женевиер трябва да дойде в Лондон.

— Чудесно. Но нима не виждаш, че денят още не е започнал?

Когато стигнаха пред вратата на Хенри, стражите им препречиха пътя. Но нищо не можеше да спре Тристан. Той се изстъпи пред тях и заяви с гръмотевичен глас, че въпреки ранния час, настоява да говори веднага с краля.

Стреснат от суматохата, кралят излезе от спалнята си. Като видя приятеля си, той се засмя и го покани в покоите си.

За учудване на Джон, молбата на Тристан достави огромно удоволствие на краля. Приседнал на края на леглото си, Хенри наблюдаваше внимателно възбуждения си васал и напразно се стараеше да прикрие усмивката си.

Тристан се разхождаше нервно из стаята, описваше многословно и страстно вярната си служба към рода Тюдор. Накрая изложи молбата си. За него щяло да бъде особено благоволение от страна на краля, ако лейди Женевиер Левелин дойдела в Лондон и останела в кралския двор под личната защита на Хенри. Освен това, кралят трябвало да я охранява най-строго, за да не ѝ се дава възможност да направи поредния опит за бягство.

Хенри кимна съчувствено, защото веднага бе разбрал какво потиска приятеля му. После стана и го увери, че веднага ще даде нужните нареждания.

— Вместо да тръгне с вас, Джон ще препусне към Едънби и ще доведе дамата в двора ми. Ще я настаня във вашите покои и ще я обградя с всички удобства — разбира се, ще бъде под постоянно наблюдение. Можете да бъдете сигурен, че няма да напусне Лондон.

Тристан изглеждаше смутен. Очевидно не бе очаквал, че кралят ще се отзове с такава готовност на желанието му.

— Това ли е всичко, милорд? — попита официално кралят.

— Да... — отвърна колебливо Тристан.

— Тогава имайте добрината да напуснете спалнята ми, за да мога да поспя още малко.

— Разбира се, Ваше величество. И много ви благодаря.

Щом излязоха в коридора, Тристан въздъхна облекчено.

— Радвам се, че няма да дойдеш с мен, Джон, а ще останеш тук да пазиш Женевиев. Така ще съм много по-спокоен.

— И когато се върнеш, тя ще те чака тук — засмя се Джон и тръгна след приятеля си към стаята му. Трябваше да му помогне да събере багажа си и да облече тежката броня.

— Кралят идва при теб!

Женевиев скочи от стола, притисна с ръка сърцето си и изпусна на пода копринената рокличка, която шиеше за бебето.

— Кога? — попита задавено тя и изгледа с очакване застаналата на прага Едуина.

— След няколко минути ще бъде тук.

Женевиев си заповяда да запази спокойствие. Кралят нямаше да ѝ стори нищо лошо. Но, защо идваше точно сега, след като дори не бе попитал за нея през почти шестседмичното ѝ пребиваване в Лондон? И защо идваше лично, вместо да я повика в залата за аудиенции? Странно, много странно... Когато човек беше имал нещастieto да застане на погрешната страна в една династическа война, му беше много неприятно да застане пред победителя и да запази достойнството си.

Внезапно сърцето ѝ заби още по-силно. Тристан! Дали пък Хенри не идваше да ѝ съобщи, че Тристан е загинал в Ирландия и детето ѝ ще израсне не само като незаконно, но и без баща? Защо иначе да си прави труда да дойде лично? Тя беше по-скоро пленница, отколкото гостенка. Пред стаята ѝ ден и нощ дежуреха войници. От време на време я канеха на кралските банкети, но тя се извиняваше с „неразположение“. Хенри Тюдор със сигурност знаеше за бременността ѝ. Тя му написа учтиво писмо, за да благодари за

соболевата наметка и получи също така учтив отговор. Това беше единствения ѝ контакт с краля досега и идването му при нея означаваше само, че...

— Женевиев! — разтревожена, Едуина се втурна към племенницата си и я притисна да седне на стола.

— Защо, Господи, защо? — прошепна безпомощно Женевиев. — Ами ако Тристан... — тя усещаше болезнено липсата му и умираше от страх, че в Ирландия могат да го ранят или убият. Когато пристигна в Едънби, Джон ѝ съобщи, че приятелят му предвожда кралски отряд в Ирландия, за да се справи с непокорните васали, и това я уплаши до смърт. В нощта преди тръгването, Женевиев почти не спа. Разтърсвана от силни хълцания, тя стоя дълго на колене, молейки се горещо и с цялото си сърце мъжът, когото някога се бе опитала да убие, да се върне при нея жив и здрав. Нима е възможно да мразя мъжа, чието дете нося в себе си, повтаряше си оттогава тя и упорито прогонваше от съзнанието си другите, не толкова приятни основания за промяната, настъпила в чувствата ѝ. През последните седмици детето все по-често се движеше в утробата ѝ и тя съзнаваше, че го обича до болка. Нима можеше да се отвращава от баща му? Ами ако сега той лежеше мъртъв на някое заснежено ирландско поле?

— О, Едуина, толкова ме е страх!

— Успокой се! Хенри е усмихнат и това означава, че не ти носи лоши вести.

Женевиев кимна, все още замаяна, и едва сега забеляза колко неподходящо е облечена. Проста синя рокля, без накити, с боси крака — нима можеше да се изправи така пред краля на Англия?

— Бързо, Едуина...

Но беше вече късно. Заобиколен от свитата си, Хенри почука на вратата, която Едуина беше оставила притворена, влезе и даде знак на придворните да останат отвън. Едуина веднага приклепна в грациозен реверанс и Женевиев побърза да последва примера ѝ, макар и малко по-тромаво.

Кралят помоли двете дами да се изправят и поздрави любезно Едуина. После се обърна към Женевиев и заяви, че желае да говори на четири очи с нея. Лелята смръщи загрижено чело, но се поклони и безмълвно напусна стаята.

Без да го забелязва, Женевиев се взираше внимателно в краля. Вече знаеше какво се говори за него в Лондон. Хенри се отличаваше със спокойствието си, а хората тълкуваха това като надменност. Предпазливостта му обясняваха като хитрост, пестеливостта — като скъперничество. Днес обаче тя прочете в очите му доброта и великодушие. Той изглеждаше величествен, но не помпозен, и дори можеше да се нарече красив, макар че Ричард ѝ бе харесал повече. Едуина бе узнала, че прислугата го обича. Често проявявал великодушие, така например хвърлил няколко монети на едно мършаво, босо сираче, което просело на улицата. За разпуснатост изобщо не се говореше. Очевидно беше верен на годеницата си. Друг слух твърдеше, че искал да ограничи властта на перовете, за да предотврати нова гражданска война. В частния си живот обичал астрологията, изкуствата и науките.

Изведнъж Женевиев осъзна колко непочтително се държи и смутено сведе поглед.

— Вашата оценка ме интересува, милейди — заговори доброжелателно кралят. — Все още ли виждате в мен чудовището?

— Никога не съм ви смятала за чудовище.

— Така ли?

— Разбира се, че не — Женевиев вдигна безпомощно ръце. — Мога само да повтора още веднъж онова, което съм казвала многократно — по време на войната вървах след краля, пред когото се бях заклела във вярност.

— А сега? Смятате ли да вдигнете бунт срещу мен?

Мисълта, че една бременна жена би могла да застане начело на съзаклятие, ѝ се стори толкова смешна, че не издържа и избухна в смях. Ала се стъписа и сложи ръка на устата си.

— Не се бойте — усмихна се успокояващо Хенри. — Оценявам спонтанната ви, естествена реакция. А сега ми кажете — щастлива ли сте?

— Не особено — призна колебливо Женевиев.

— Желаете ли да напуснете Англия?

— Честно казано, да, ваше величество. Сега вие носите короната и аз ви дължа лоялност. Ала след като подарихте цялото ми наследство на Тристан, не мога да бъда щастлива.

— Все още ли го мразите така силно?

Този въпрос я изненада и тя отговори предпазливо:

— Не е ли нормално да не обичаш победителя, който ти е отнел всичко?

— Зададох ви въпрос, милейди — в гласа на Хенри прозвуча недвусмислено предупреждение. — Все още ли мразите Тристан дьо Ла Тиер?

Бузите ѝ пламнаха.

— Мисля, че е очевидно в какви отношения сме.

— Това не може да се отрече. Но защо се боите да се появите в двора ми? Срамувате ли се от детето, което носите под сърцето си? Не ви е приятно, че е незаконно, така ли?

Женевиев вдигна вежди и го погледна предизвикателно.

— Твърде много незаконни деца са стигнали далеч в живота си.

— О, да! — потвърди кралят и се усмихна развеселено. — Сигурен съм, че намекувате за точно определен незаконен син, а именно за дядо ми Бюфор. Ала не забравяйте, че Бюфордови не са останали незаконни. Джон Гаунт се е оженил за любимата си Суайнфорд и краят е бил добър за всички. Никога ли не сте помисляли да се омъжите за Тристан?

— Не мога да направя това.

Кралят я изгледа с присвити очи.

— Не можете да се венчаете за мъжа, чието дете скоро ще родите?

— Този мъж причини смъртта на баща ми, милорд, и доказва, че може да ми отнеме всичко. Но никога няма да получи любовта и лоялността ми.

Известно време кралят я наблюдаваше мълчаливо. Само угълчетата на устните му издайнически потрепваха. Нещо го забавляваше, но Женевиев не разбираше какво.

— А ще подарите ли любовта и лоялността си на мен, милейди? Ще станете ли моя вярна поданица?

— О, да, Ваше величество. Вие сте кралят.

— И въпреки това искате да избягате в Бретан?

— Това не е безчестно, сир.

— Харесвам херцога на Бретан. Той беше натоварен да ме охранява, но се отнасяше много приятелски с мен — след кратка пауза

кралят се осведоми дали гостенката му е доволна от покоите си и тя го увери, че разполага с всички удобства.

Преди кралят да се сбогува, Женевиер постави въпроса, който през цялото време пареше на езика ѝ. Постара се гласът ѝ да звучи равнодушно и попита едва чуто:

— Ваше величество, много бих искала да узная какво е положението в Ирландия...

— Засега е спокойно. Вероятно много скоро ще ми се наложи да воювам отново по крайбрежието, но повечето ирландски лордове са вече опитомени.

Сърцето ѝ заби силно, бебето в корема ѝ зарита с все сила, сякаш бе чуло новината.

— Тогава... Тристан ще се върне скоро?

— Скоро ли? — повтори провлечено Хенри. — Той пристигна късно снощи. Желая ви добър ден, Женевиер.

Гласът отказа да ѝ се подчинява и тя се зарадва, че кралят не дочака отговора ѝ. След като вратата се затвори след него, тя се отпусна в най-близкото кресло. Какво безсрамие! Тристан заповяда да я доведат в Лондон, а когато се върна след тримесечно отсъствие, дори не си направи труда да я посети!

— Е, какво стана? Какво ти каза той? — Женевиер вдигна глава към леля си. Дори не бе чула влизането ѝ.

— Тристан се е върнал. Знаеше ли това?

— Не! — извика Едуина и смайването ѝ беше истинско.

— Но той не може да не е отишъл при мъжа ти...

— Кълна ти се, Джон не ми е казал нищо!

— Е, това още не означава, че не са се срещнали — възрази горчиво Женевиер. За да не избухне в сълзи, тя позволи на гнева да вземе връх и скочи на крака. — Този мръсник! О, защо не си остана в Ирландия!

— Моля те, Женевиер! — готова да заплаче, Едуина стисна ръката на племенницата си, но Женевиер не ѝ обърна внимание. Като видя, че уговорките не помагат, Едуина я улови за раменете и я натисна да седне на леглото. — Успокой се най-после! Помисли за детето! Защо рискуваш живота му?

— Само той е виновен за всичко!

— Опитай се да си представиш как ще се чувстваш, ако го загубиш!

Думите ѝ постигнаха целта си. Женевиер утихна, сви се на кълбо в голямото легло и леля ѝ побърза да я завие.

След като Женевиер заспа, Едуина тръгна да търси Тристан. Намери го без усилия. По дългите коридори на палата се говореше все за едно и също. Мъжете хвалеха горещо блестящите му тактически маневри, които сломили съпротивата на ирландските лордове, жените се възхищаваха от величествената му външност, с и без броня.

Едуина последва веселите смехове и излезе в градината. Въпреки студения мартенски ден, около един фонтан се бе събрала весела компания. Един минезингер изпълняваше балади с не особено приличен текст. Графиня Херфорд и още няколко дами бяха насядали по пейките и се смееха, господата пиеха топла медовина.

Ама че безделници, каза си ядосано Едуина. Дано замръзнат на студа! Гневът ѝ се усили, когато забеляза Джон, който седеше до коляното на приятеля си и се усмихваше сияещо на дамите. Ето, че сега и графинята се надигна и застана зад двамата мъже. Целият двор познаваше свободното държание на веселата вдовица. Въпреки хладното време деколтето на роклята ѝ беше неприлично дълбоко.

Стараяйки се да изглежда непринудено, Едуина закрачи към мъжа си. Джон и Тристан пееха с пълно гърло поредната балада и тактуваха с високо вдигнатите си чаши. Джон видя жена си и веднага ѝ протегна ръка. Едуина се усмихна доволно ѝ приседна на пейката между двамата приятели. След като получи от мъжа си целувка и глътка медовина, тя се обърна към Тристан, който продължаваше да пее с впечатляващия си баритон и очевидно се наслаждаваше на интимната близост на красивата графиня.

Когато отговори на погледа на Едуина, тя разбра, че той изобщо не е пиян и веднага е отгатнал какво я е довело в градината. В очите му просветна предизвикателство и тя не закъсна да му поиска сметка.

— О, значи нашият благороден лорд Едънби най-после се е върнал...

— Лъжа ли се, или в гласа ви прозвуча неприятна острога, милейди? Внимавай, Джон! Твоята мека жена внезапно се е сдобила с

остри нокти.

— Едуина, моля те... — започна Джон.

— Радвам се да ви видя жив и здрав, Тристан — продължи невъзмутимо Едуина.

— О, разбира се, че е жив и здрав, Едуина — намеси се весело графинята, приведе се над рамото на Тристан и го погъделичка под брадата. — Проклетите ирландци не могат да се мерят с нашия благороден рицар.

Тристан смръщи чело.

— Тези „проклети ирландци“ са смели мъже, които са имали нещастieto да застанат на погрешната страна.

Едуина загрижено установи, че около очите му са се образували нови бръчици. На дланта му избледняваше белег от нож. Тъмни сенки помрачаваха очите му, макар че, само до преди миг пееше с пълен глас и беше изпил на един дъх чашата си с медовина. Дали беше седнал сред тази весела компания, за да прогони мрачните мисли, които го преследваха от седмици?

— Все още не сте видели Женевиев — напомни му тихо тя.

— Е, исках да й направя поне тази услуга.

Колко горчиво прозвуча гласът му! Тънките пръсти на графинята продължаваха да милват рамото му, но той изобщо не ги усещаше. Въпреки това Едуина усети нарастващо възмущение. Как смееше да си седи най-спокойно сред тези глупаци, докато Женевиев се гърчеше от мъка? Внезапно изпита желание да го нарани, а тя знаеше много добре къде ще го улучи най-болезнено.

— Нима не се тревожите за нея? Ако детето дойде на бял свят днес или утре, няма да оживее.

Тези думи разкъсаха бронята, която бе издигнал около сърцето си.

— Едуина! — извика укорително Джон.

— Какво е направила пак? — попита дрезгаво Тристан и стисна до болка ръката й.

— Нищо, милорд, просто й казаха, че сте се върнал.

Без да каже дума, Тристан скочи и хукна като подгонен към палата.

— За Бога, Едуина! — изсъска гневно Джон.

— Изслушай ме! — помоли тихо тя. — Онова, което казах преди малко, може да стане тъжна действителност. Женевиев беше направо бясна.

Джон я изгледа уплашено, после сложи ръка на рамото ѝ и я целуна.

Когато Женевиев се събуди, усети тъпо пулсиране в слепоочията си. Ала болката в сърцето беше много по-страшна. Естествено тя знаеше, че не означава нищо за Тристан. Той виждаше в нея само военния трофей, пленницата, чиято воля трябваше да прекърши и която беше длъжна да му доставя удоволствие. Въпреки това беше събудил в сърцето ѝ чувства, с които тя вече не можеше да се бори. А сега, когато щеше да се роди детето им, той дори не сметна за нужно да я види и да я уведоми за завръщането си.

Измъчена, Женевиев затвори очи. Само след миг ги отвори отново и се вгледа като замаяна във вратата. Не, това не беше илюзия. Тристан стоеше на прага, облегнат небрежно на рамката на вратата. Вероятно беше разбрал, че се е събудила, но не издаваше присъствието си. Очите му бяха по-мрачни отвсякога. Под кралскосинята туника могъщите рамене изглеждаха странно напрегнати. Обърканите черни къдрици падаха на челото му и той изглеждаше едновременно млад и стар. Тя лежеше и го гледаше, и болезнено усещаше колко е надебеляла и погрозняла през тези дълги седмици, как е лишена от достойнство и в какво неизгодно положение е спрямо него. Седна в леглото и се облегна на рамката. И странно — точно в този миг осъзна колко много обича Тристан дьо Ла Тиер. Това беше глупаво, гордостта ѝ го забраняваше — но тя не можеше и не искаше да го отрича. Заболя я, защото никога досега не се бе чувствала толкова изгубена и самотна. Естествено Тристан не споделяше чувствата ѝ. Междувременно той преследваше нови интереси и сигурно търсеше други жени.

— Ето че се върна.

Господи, колко горчиво и студено прозвуча гласът ѝ! А тя дори не предполагаше, че е способна на такава студенина. Тристан се сгърчи, сякаш го беше ударила, после пристъпи към нея и приседна на края на леглото. В сърцето на Женевиев се бореха противоречиви

желания. Дали да избухне в сълзи, да го изругае с най-неприлични думи или да падне в прегръдките му и да го помоли да я обича?

Но тя не направи нищо подобно. Срещна погледа му колкото се може по-спокойно и се постара да скрие вълнението си.

— Добре ли си? — попита той.

— Не! Чувствам се отвратително и не искам да съм тук...
Престани!

Ръката му се плъзна под синята вълнена рокля, нагоре по крака и спря върху закръгления корем. Побесняла от гняв, Женевиев го блъсна, макар отдавна да знаеше, че Тристан винаги прави онова, което си е наумил. После здраво стисна зъби и преглътна сълзите си. Изглежда го унищожително, но не постигна желаното въздействие, защото Тристан изобщо не обръщаше внимание на лицето ѝ. Вниманието му беше съсредоточено върху корема. След малко вдигна роклята ѝ и започна бавно да го милва.

— Престани! — изсъска отново тя.

Най-после Тристан вдигна очи.

— Това е моето дете.

— Но коремът си е мой!

Усмивката му накара сърцето ѝ да се свие болезнено.

— О, то ме ритна!

— Очевидно не му е приятно да го натискаш.

— Въпреки това ще продължа.

— Малко късно си се загрижил за детето си, не намираш ли?

— Защото не вярвах, че ме очакваш с копнеж — отговори глухо той и се надигна.

— Тук съм по твое изрично желание...

— Обаче аз не съм мъжът, с когото се сбогува така страстно в параклиса — прекъсна я с предрезгавял глас той.

Господи, а тя беше забравила напълно Гай и дори не помисляше, че е тръгнал на война с Тристан! И изобщо не се интересуваше дали старият ѝ приятел е още жив...

— Нямаше ли и друго приятно посещение? — попита подигравателно Тристан.

— Ако някой е пожелал да ми прави компания, не е успял да мине покрай стражите ти.

— Вероятно имаш предвид кралските стражи.

— За мен е все едно и също.

— Във всеки случай, за мен беше твърде успокоително да знам къде се намираш през цялото време, докато бях в Ирландия.

Изведнъж Тристан се усмихна и отново приседна на края на леглото. Когато Женевиев се опита да издърпа роклята си и да скрие голотата си, той задържа ръцете ѝ и нежно помилва издутия ѝ корем.

— Бебето отново се раздвижи. Толкова е силно... Мисля, че се лъжеш, Женевиев. То ме харесва и усеща пръстите ми, защото отново започна да ме ритат!

Усмивката му угасна и отстъпи място на дълбока загриженост. Женевиев едва не вдигна ръка да докосне лицето му, да изтрие болката, която не разбираше. На вратата се почука и Тристан с рязко движение дръпна роклята ѝ надолу.

— Какво има? — извика той.

— Лорд дьо Ла Тиер! Кралят желае да разговаря с вас в частния си салон!

Тристан скочи на крака.

— Би ли ме извинила за малко, милейди?

Женевиев отвори уста да каже нещо, но не можа. Проследи го с измъчен поглед и дълго остана заглеждана в затворилата се врата.

Какво има пак, питаше се недоволно Тристан, докато вървеше след пажа по дългите коридори на палата. Не мога да замина отново за бойното поле! Не знам как ще живея с нея, но не мога да си представя, че пак ще я оставя сама. Има нещо, което съм загубил, и трябва да си го върна...

Когато влезе в салона, Хенри седеше зад писалището си и барабанеше с пръсти по дървения плот.

— О, ето ви и вас, Тристан! Както знаете, изпитвам дълбока благодарност към вас за вашата лоялност и услуги.

— Да? — попита предпазливо Тристан.

Кралят стана и пристъпи към него.

— За награда смятам да ви оженя за Женевиев Левелин.

— Да ме ожените... — Тристан го гледаше, без да разбира.

— Точно така. Ще я направите своя законна съпруга.

— Но... това е невъзможно!

— И въпреки това ще го направите. Поверих ви Едънби, а то е наследство на лейди Женевиер. Сега ще прибавя към него и земите на Теверил и ще ви направя един от най-могъщите лордове на кралството.

— Но... аз не искам да се обогатявам.

— Тогава ще се подчините. Настоявам да изпълните желанието ми.

— Защо? — прошепна невярващо Тристан.

Това беше невъзможно!

— Тристан! Такива бракове заздравяват връзките между родовете и укрепват лоялността към краля. А Женевиер, която носи под сърцето си вашето дете произхожда от семейство, което беше безусловно предано на рода Йорк. Не разбирате ли какво ще означава да обединим бялата и червената роза!

Тристан поклати глава, неспособен да каже и дума. Един брак означаваше много повече от заздравяването на фамилените връзки и изпълнението на задълженията към краля. Любовта, доверието... Той не се осмели да продължи в тази посока. Замъгленият му поглед потърси Хенри, който беше взел в ръка гъше перо и пишеше.

— Това е кралска заповед, Тристан. Ако откажете, ще предам Едънби и Женевиер в ръцете на друг свой васал.

— Но... тя ще роди моето дете.

— Това не е толкова важно. Не са малко рицарите, които ще отгледат с удоволствие чуждото дете, само и само да получат един богат имот и заедно с него една ослепителна красавица.

— По дяволите... — започна Тристан, но веднага млъкна. Не се говореше така с краля. И все пак — да бъде проклет, ако позволи на някого да му вземе Едънби! А още по-малко Женевиер. — Има един много сериозен проблем, Хенри. Дамата не иска да се омъжи за мен.

Кралят вдигна рамене и отново се приведе над пергаментата.

— Ваше задължение е да я вразумите. Впрочем, сватбата трябва да стане преди раждането на детето. Така ще имате законен наследник. Това е всичко.

Тристан се поклони сковано и побърза да излезе от салона. Постоя малко в коридора, опитвайки се да събере мислите си, после забърза да намери Джон. Значи кралят го принуждаваше да се ожени за Женевиер. Но тя щеше да се отбранява със зъби и нокти! Не, тя просто нямаше избор. „Ще си имам законен наследник, помисли си той, а

Женевиев ще бъде моя завинаги. А ако Гай се осмели да я докосне, ще имам пълното право да го извикам на дуел.“

Но как ще понася новия брак, след като Лизет бе загинала по толкова трагичен начин? Изведнъж разбра, че вече не изпитва болка при спомена за нея. Лизет беше мъртва. Миналото не можеше да се върне.

Той продължи пътя си и на лицето му изгря усмивка. Накрая дори започна да си подсвирква. Трябваше да направи Женевиев своя жена. И вече знаеше как ще го постигне.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Най-после Тристан намери приятеля си Джон да играе шах с лорд Уигин в галерията. Едуина се бе облегнала на рамото на мъжа си и наблюдаваше играта. Тъй като Уигин беше първокласен шахматист, Тристан трябваше да даде само няколко целенасочени съвета, за да ускори поражението на приятеля си. Джон се надигна, готов да се скара, но Тристан побърза да се извини на Едуина, хвана под ръка младия си васал и го измъкна на улицата. След като му обясни положението, Джон престана да се гневи. Двамата тръгнаха бавно по кея, вдъхвайки дълбоко свежия, хладен въздух, който възвестяваше идването на пролетта. Една табела, на която беше изрисуван хаван с чукало, сочеше към близката аптека. До нея имаше бръснарница. Няколко улични артисти танцуваха в самозабрава, обкръжени от въодушевени зрители, един пътуващ певец възхваляваше новия крал Хенри. От отворената врата на една ковачница лъхаше приятна топлина.

— Не ставай глупав, Джон, нали я познаваш! — въздъхна потиснато Тристан. — Тя няма да каже да, никога.

— Аз продължавам да твърдя, че си струва да опиташ — Джон потърка ръце. Пръстите му бяха като ледени висулки, въпреки ръкавиците от агнешка кожа, които Едуина му беше подарила за Коледа. — Я виж, там има кръчма. Нека влезем за малко. На чаша ейл все ще ни хрумне нещо умно.

Малко по-късно двамата седяха в една отделна стаичка. В камината беше напален буен огън, изпълнената с почтителност келнерка обслужи двамата изискани господа. Тристан се намести удобно, стисна в ръка калаената чаша и се загледа в огъня. Джон се приведе към него и възбудено продължи да го увещава, че просто трябва да направи на Женевиев официално предложение за женитба.

— Кажи й, че си готов да погребеш миналото заради детето. Припомни й какви са повелите на религията. Обясни й, че никой няма да признае детето й.

— Мисля, че тя знае много добре как отклоних обвиненията на добрия отец Томас.

Джон въздъхна, вдигна чашата си и отпи голяма глътка.

— Тогава просто ѝ кажи, че така е заповядал кралят.

— Ти не разбираш, приятелю. Човек се подчинява на краля си по политически причини. Бащите се подчиняват на кралете, дъщерите се покоряват на бащите си, и всичко това, за да осигурят наследството си. Но Женевиев няма какво да губи.

— Все пак... Идеята ти е безумна!

— Не си прав. Няма да ми бъде трудно да подкупя свещеника, особено ако му намекна, че това отговаря на желанието на Хенри.

Тристан знаеше много добре, че е взел това решение не за да се подчини на краля, а по своя собствена воля. По време на дългия ирландски поход Лизет постепенно беше избледняла в спомените и мислите му и беше отстъпила място на образа на Женевиев, на красивото ѝ лице и възбуждащо тяло. Но той не само я желаше, той просто имаше нужда от нея. Тя го възхищаваше с цялото си същество, с грижата си за хората, които обичаше, с непоколебимата си вяроност. Да, по дяволите, той беше имал глупостта да я обикне, макар че тя със сигурност щеше да танцува радостно над смъртния му одър и веднага след това да падне в прегръдките на сър Гай.

Джон повика келнерката и поръча още две чаши ейл и нещо за ядене.

— Ами ако все пак успее да се възпротиви?

— Няма да има време — Тристан се ухили и си припомни деня, когато Женевиев едва не стигна до манастира на Добрата надежда. — Няма да ѝ дам възможност да проговори.

Изведнъж откъм голямата зала долетя весел смях и Джон скочи, любопитен да види какво става. На една голяма маса се беше събрала градската гилдия, пиеше, ядеше и се забавляваше с шегите на един съвсем млад актьор, който придружаваше веселите си песни с лютнята.

— Какво става тук? — извика Джон към един едър, набит мъж, който тъкмо потапяше мустаците си в пенестия ейл.

Мъжът хвърли бърз поглед към наметката от най-фин вълнен плат, пристегнатата със скъпоценна брошка, и почтително се изправи.

— Момчето ни изпя чудесна песен за женските сърца, милорд. Джон, вече не съвсем трезвен, се запъти към младия актьор и сложи ръка на рамото му. Смутено, момчето се остави да го заведат в съседната стая и Тристан вдигна учуден поглед, като видя приятелят му да се връща с компания.

— Кого си ми довел?

— Нямам представа защо съм потрябвал на господаря — промърмори момъкът и се обля в червенина.

— Защото имаме нужда от съвета ти, приятелче — отговори сериозно Джон.

— Така ли? — развеселен, Тристан вдигна чашата си. — Я да чуем какво ще ни разкаже този малък умник.

— Негова милост е могъщ господар — обясни с усмивка Джон. — Херцог Едънби и граф Бедфорд Хет. Земите му се простират, докъдето стига погледът, а негово величество Хенри VII го цени като смел войн и верен рицар. Сега обаче този изискан лорд е изправен пред много труден проблем — Джон напълни една чаша с ейл и я подаде на момъка, който жадно я изпи.

— За жена ли става въпрос?

— Точно така — потвърди Джон.

— Красива ли е?

— Няма друга като нея.

— Сладка и покорна?

— По-скоро като трън на розов храст — подхвърли ухилено Тристан.

— Но все пак е като роза между тръните?

— При това е бяла роза, макар че целият свят се е захванал да отглежда червени — обясни Джон.

— Така значи... — прошепна замислено артистът и Джон го потупа по рамото.

— Преди малко го убеждавах да я склони с мили думи, за да го последва към брачния олтар.

— Но тя ще каже не — възрази Тристан.

Момчето сведе глава, помисли малко и изведнъж избухна в смях.

— Качете дамата на бойния си кон, милорд, отвлечете я далеч от хорската глъч и я подчинете на волята си. Ще видите, че с готовност ще приеме да ви стане жена.

— Това вече го направи — въздъхна Джон и момъкът примигна изумено.

— О...

— Сега е решил да я отнесе пред олтара и да я принуди да каже да.

— Много рисковано начинание... — момчето смръщи чело и продължи да размишлява на глас: — Значи тази лейди познава меча на благородния рицар и въпреки това казва не... Е, който иска да откъсне една роза, трябва първо да отстрани бодлите ѝ, и то много грижливо. Бих ви посъветвал да опитате и двете — първо нежни ласкателства, после груба сила. И помнете, милорд — най-красивите рози имат най-много бодли!

— Една дама, която вече познава меча на рицаря! — проговори задъхано Джон, който се превиваше от смях. — Даже носи в утробата си семето на този меч...

— И продължава да казва не? — учуди се още повече младият артист.

— Да, продължава — потвърди мрачно Тристан.

— Тогава най-добре я напляскайте, ваша милост.

Джон изревава доволно и вдигна чашата си.

— Пия за Женевиев! Дано успеем да я склоним, все едно с честни или с нечестни средства!

Тристан и младият артист също вдигнаха чашите си. Скоро запяха в един глас неприлична песен и денят мина незабелязано. Погълнаха с наслада две сочни агнешки бутчета, бирата се лееше обилно, а накрая червенобузата келнерка се настани в скута на артиста. Когато излязоха под ръка на улицата, развеселените приятели продължиха да тананикат новите песни, които бяха научили.

Тристан заяви, че още сега ще говори с Женевиев. А ако усилията му останат безполезни, ще помоли Едуина да му помогне.

— Наистина имаме нужда от нея — съгласи се Джон. — И... — той замлъкна и се вслуша. Някъде измяука котка, приближиха се тихи стъпки. Нощем из пристанището се мотаеше каква ли не паплач. Вратата на палата беше доста далеч. Двамата забързаха през бъркотията от мрачни, тесни улички. Ала стъпките продължиха да ги следват. Когато усети топъл дъх в гърба си, Тристан се обърна светкавично и извади меча си. Едър мъж без предни зъби, облечен в

мръсен кожен жакет, се хвърли срещу него с нож в ръка. Вторият нападател, доста по-дребен, но много пъргав, увит в опърпана наметка, размаха боен боздуган.

Битката свърши, още преди да е започнала. Нощните нападатели не бяха достойни противници за опитни войни като Тристан и Джон. Много скоро и двамата се строполиха окървавени в праха. Когато ги опипа, Тристан не откри признаци на живот.

— Крадци и разбойници! — изръмжа ядно Джон. — Този град гъмжи от всякаква паплач.

— Мъртви са...

— Или те, или ние. Каква гадост! Да убиеш човек само заради кесията му...

— Не мисля, че искаха да ни ограбят. Никой крадец не би се нахвърлил така открито върху двама въоръжени рицари. Те предпочитат да нападат търговци, учени и занаятчии.

— Тогава са искали да ни убият! Кой ли ги е насъскал срещу нас? Хората от нашия ранг биха ни призовали на дуел.

Тристан потръпна от внезапен студ. Беше си припомнил срещата на Женевиев и Гай в параклиса на Едънби, разговора шепнешком. Дали тогава не бяха взели решение да му изпратят убийци? Как да открие истината? И дали изобщо искаше да докаже, че красавицата, която чакаше дете от него, желае смъртта му?

Някой хвърли по прозореца на Женевиев шепа камъчета. Тя остави книгата, която четеше, стана от креслото пред камината и притисна нос до стъклото. Малката ѝ стая гледаше към един тъмен вътрешен двор. Отначало различи само неясните очертания на някакъв фигура, изправила се заплашително в мрака, после позна Гай. Наметна се набързо и излезе навън.

Преди да успее да каже нещо, Гай я целуна бързо по устните и сложи ръка на рамото ѝ.

— О, Гай, толкова се радвам да ви видя жив и здрав...

— Мила моя Женевиев! — той я притисна до вратата, но като усети издутия ѝ корем, се отдръпна с отвращение, сякаш щеше да се зарази от някаква болест. — Скоро ще се освободите от това тук и ще станете моя.

— Не, Гай. А Тристан?

— Не се страхувайте повече от него, скъпа. О, Женевиев, колко сте красива! Всяка нощ ви сънувах!

— Моля ви, Гай! — пошепна нервно тя, хвърли бърз поглед към отсрещния прозорец и се помоли никой да не мине оттам. Не можеше да допусне Тристан да я завари още веднъж насаме с Гай.

— Не се бойте! — изсъска гневно младежът. — Любовникът ви пирува в една кръчма и няма да се върне.

— Искате да кажете, че ще закъснее?

Той се изсмя и поклати глава.

— Кой знае колко копелета е създал, докато бяхме в Ирландия...

Остра ревност прониза сърцето ѝ. Как може да се влюби като глупачка в мъжа, който разруши живота ѝ! Трябваше да знае, че не означава за него нищо повече от проститутките в ирландските кръчми.

— Ако се роди момче, ще го дадем на църквата — обясни невъзмутимо Гай. — Сигурно ще направи добра кариера.

— Нищо не разбирам...

Той помилва снизходително бузата ѝ.

— Той иска да се ожени за вас, каза ли ви вече? Имам шпиони между слугите, които са денонощно в близост до краля. Хенри изпитва възхищение към вас и заповяда на дьо Ла Тиер да се ожени за вас. Ако не го направи, заплаши да му отнеме Едънби. Може би е само заплаха, но аз не бива да рискувам.

— Какво говорите?

— Кралят заповяда на Тристан да ви направи своя законна съпруга. Обеща да ви даде богата зестра. Тристан ще стане господар на още много земи и ще се приравни с най-могъщите перове. Хенри винаги обмисля много внимателно нещата. Един монарх възнаграждава така богато перовете си само когато са доказали лоялността си.

Трепереща, Женевиев се облегна на вратата. Краката не я слушаха. Отвори уста да отговори, но в този миг някой отвори вратата на стаята ѝ. Никой не смееше да влиза, без да чука, дори кралят — само Тристан!

— Моля ви, Гай, вървете си! Лорд дьо Ла Тиер е в стаята ми!

— О, не — ухили се самоуверено мъжът.

— Женевиев!

Като чу дълбокия баритонов глас, Гай подскочи като ужилен.

— Идете си, бързо! — прошепна умолително Женевиев. — За Бога, та той ще ви убие!

Без да каже дума, сър Гай се обърна, прекоси с големи крачки двора и се покачи на един шпалир, за да влезе в откритата галерия на горния етаж. Някой натисна вратата зад Женевиев и тя се облегна с цялата си тежест на нея, докато Гай не се скри от погледа ѝ.

Появи се Тристан, с лице, скрито от сенките на нощта.

— Какво правиш тук?

— Аз... исках да видя луната.

— Днес няма луна.

— О... — думите на Гай изникнаха в ума ѝ и гневът ѝ пламна с нова сила. — И какво те засяга това?

— Разбира се, че ме засяга, мила моя — той протегна ръка и предпазливо помилва корема ѝ. — Навън е много студено, а ти не бива да излагаш на риск здравето си.

— Ти си пиан! — изфуча гневно тя.

— Само малко.

— Целият вониш на ейл.

— Сигурно би предпочела да ме видиш мъртъв.

— О, по дяволите, Тристан, защо най-последно не ме оставиш на мира!

— Не, лейди. Миналата нощ беше само изключение, което потвърждава правилото. Сега съм тук и ти ще се прибереш вътре с мен, иначе ще замръзнеш — той улови ръката ѝ и тя разбра, че е безсмислено да се съпротивлява. Последва го примирено в стаята, изчака го да затвори вратата към двора и пристъпи към камината.

— Трябва да ти кажа нещо — обяви тържествено Тристан. — Мислих дълго над нашето положение и реших, че за благото на Едънби и за бъдещето на детето ни ще те направя своя съпруга.

— Така ли? — изсмя се подигравателно Женевиев и се обърна към него.

— Ще се венчаем след три седмици. Разгласяването ще започне още утре. Трябва да замина за Бедфорд Хет, но ще се оженим веднага щом се върна.

— А аз си мислех, че нямаш намерение да се жениш повторно.

Тристан стисна здраво зъби и отговори едва след кратко колебание:

— Само след няколко седмици ще се роди детето. Нима искаш да израсне като копеле?

— Вече чух, че скоро Ирландия ще се напълни с англичани! — изсъска вбесено тя. — И то само благодарение на теб! Защо не се върнеш в зелените гори на Йърин и не отведеш пред олтара някоя от тамошните уличници?

— Женевиев...

— Не, Тристан, аз няма да се омъжа за теб. Ти уби баща ми, открадна земята ми, направи ме своя любовница против волята ми. Но един ден ще си възвърна свободата, знай това!

— Женевиев...

— Ти си един подъл измамник! Разгонен бик! Няма да се омъжа за теб, дори кралят да ми заповяда. И ще се радвам да видя как отново ще ти вземе онова, което ти е дал.

Тристан вдигна смаяно вежди, но не пожела да обсъжда последната ѝ забележка.

— След три седмици ще станеш моя жена, лейди.

— Не желая да те слушам повече! Никога няма да ти кажа да!

— Ще видим — той се оригна шумно и побърза да обърне лице настрана.

— Ти си една пияна свиня! Цял ден се наливаш и тичаш по жени, а сега идваш при мен и ми заявяваш...

— Да, сега дойдох при теб — Тристан се засмя, отиде при Женевиев и я грабна в прегръдките си. Бременна в осмия месец, тровава и тежка, тя не можеше да се отбранява, когато издърпа наметката ѝ и свали нощницата от раменете ѝ.

— О, не, Тристан, след като си се забавлявал с други жени, аз няма да ти позволя... — тя заудря с юмрук по гърдите му. — Аз... не мога... Само след няколко седмици ще родя...

— Тихо! Искам само да спя и да ви държа в прегръдките си — теб и малкото — той я положи внимателно в леглото и угаси свещите, после се съблече безшумно в мрака.

„О, как го мразя, каза си безпомощно Женевиев. Мразя го за всичко, което ми причини, за гнева, който разпалва в мен, за дивата ревност и... за любовта ми към него.“

Когато легна до нея, тя усети отново прекрасната топлина на тялото му, силните му ръце и нежните милувки.

— Няма да се омъжа за теб, Тристан...

— Спи сега.

Двамата мълчаха дълго, накрая Женевиер се осмели да проговори:

— Радвам се, че не падна на бойното поле, кълна ти се. Исках да се завърнеш при мен жив и здрав. Но няма да стана твоя жена.

— Казах ти да спиш — той я целуна по челото и съмненията отново взеха връх. Тази нощ се бяха опитали да го убият. А и беше почти сигурен, че е видял тъмна сянка да се измъква от двора.

Следващите дни Тристан прекара в компанията на краля и министрите му. Хенри държеше да чуе мнението му по въпросите на външната политика, освен това издаде кралски едикт, с който провъзгласи Едънби за град. Досега имението беше записано в регистрите като крепост с присъединени към нея селски къщи. Тристан се зарадва много, защото знаеше, че тази мярка ще поощри търговията и ще увеличи благосъстоянието на селяните и занаятчиите. Разбира се, Хенри имаше интерес от създаването на още един град, който да изнася английски стоки и да му плаща високи данъци.

Женевиер упорито отказваше да се появява на обществено място. Тристан се наслаждаваше на часовете, които прекарваше с нея. Нощем я вземаше в прегръдките си, милваше натежалото ѝ тяло и усещаше движенията на детето им. За сватбата почти не се говореше. Погрижи се да предприеме всички необходими мерки за успеха на начинанието си, без Женевиер да узнае нищо. Тя често му повтаряше, че няма да стане негова жена, но той не я слушаше. Не обръщаше внимание и на странните ѝ обвинения, че е спал с други жени в Ирландия, макар че често се питаше откъде ли може да е чула тези лъжи.

Откакто я познаваше, той не бе докосвал друга жена и твърде рядко удостоверяваше с вниманието си дори придворните дами. Дълго преди да признае пред себе си, че е влюбен в Женевиер, беше осъзнал, че никоя жена не може да се мери с красотата и магическото ѝ излъчване. Една сутрин в средата на април, когато трябваше да потегли на път към Бедфорд Хет, я събуди с целувки. Въпреки закръгления си

корем, Женевиерв изглеждаше крехка и безпомощна като дете, както лежеше в леглото с разпръснати по възглавницата златни коси.

— Не тъгувай твърде много за мен — пошепна в ухото й Тристан.

— Бъди сигурен в това!

— И не се бой, ще се върна навреме за венчавката ни — обеща той и излезе от стаята, без да дочака отговора й.

Джон и Томас го придружаваха и това му напомни онова злокобно пътуване преди три години, когато се връщаха в Бедфорд Хет след безплодните разправи в Лондон. Тогава намериха в родния си дом смърт и опустошение, този път под яркото априлско слънце владееха мир и спокойствие. Нивите се подготвяха за пролетната сеитба, нови, покрити със слама хижи никнеха навсякъде. Тълпата слуги поздрави с радост господаря си, в голямата зала беше приготвена празнична трапеза. Стражници и духовници, арендатори и занаятчии — всички се бяха събрали в двора. Заедно с Томас, който беше управлявал много умело имотите по време на отсъствието му, Тристан уреди някои спорни въпроси.

Късно вечерта той седеше пред камината и пиеше от старото вино на баща си. Приятелите му не искаха да го оставят сам, но той ги изпрати в леглата. За първи път от много време насам му се дощя да остане сам със спомените. Изведнъж образът на Лизет изникна пред него ясен и отчетлив. Видя я да седи пред огъня и да шие, да свири на арфа и да се усмихва, чу нежния й шепот, усети милувката на малката й ръка.

Най-после се качи в спалнята си, хвърли измъчен поглед към детската стая и се отпусна на широкото легло, което беше споделял със съпругата си. Не спа цяла нощ. Само лежа, загледан в мрака, отдаден изцяло на спомените.

На следващия ден в параклиса бе отслужена литургия в памет на загиналите. Тристан наблюдаваше красивите саркофази на близките си, изработени по време на отсъствието му. Едва сега разбра как се е чувствала Женевиерв в онзи коледен ден. Майсторът беше изваял изкусно красивото меко лице в мрамора. Тристан се помоли с цялата

си пламенност жена му да почива в мир и да го гледа с любов от небето.

Остана в Бедфорд Хет само няколко дни. Тъй като Томас беше с него в Ирландия, трябваше да се погрижат за счетоводството и да решат нововъзникналите проблеми. Тристан нямаше особено желание да се занимава с това, но не можеше да остави собствеността си. Може би един ден тук щеше да живее синът или внукът му и да намери тук щастието, което на него не бе съдено да изпита.

Само след седмица щеше да се ожени повторно, да започне нов живот. В красивото мраморно лице на Лизет бе прочел, че не е грешно да обича отново.

Една вечер по-късно от планираното, той пристигна в Лондон. След кратък разговор с краля забърза към покоите на Женевиев. В коридора го посрещнаха Джон и Едуина, която сияеше с цялото си лице. Бузите ѝ пламтяха. Очевидно беше празнувала завръщането на мъжа си.

— Тристан, тя не подозира нищо, но ви е много сърдита! Разказах ѝ къде сте заминали, защото вие бяхте забравили да я уведомите. Сега обаче се гневи, че сте я оставили сама толкова дълго. Трудният час ще настъпи много скоро и...

— Тогава да не губим време — прекъсна я остро Тристан. — Облякохте ли я! Готова ли е?

Едуина кимна с нещастен вид.

— Казах ѝ, че ще излезем и ще вечеряме в любимата кръчма на краля и че там няма да има друга хора, освен нас. Уверих я, че отиваме там по изрично желание на краля.

— Добре, да идем да я вземем.

— Може би е по-добре да влезете сам...

— Едуина! — намеси се строго Джон. — Не се дръж като уплашено хлапе! Ако не ги придружим, Женевиев ще заподозре нещо.

— О, не биваше да се съгласявам с плана ви! — изохка Едуина.

— Нима не искате да ми помогнете да направя племенницата ви почтена жена? — попита Тристан. — Нима не желаете уважаван, законен племенник?

— Ох, разбира се, дано само всичко мине добре! — въздъхна примирено тя.

Двамата влязоха заедно в стаята на Женевиер и я завариха да седи пред огъня и да шие. Тя изглеждаше прекрасна в официалното си облекло и сърцето на Тристан направи огромен скок. Златната ѝ коса беше сплетена на елегантни тънки плитки, част от които бяха проврани през дупчиците на скъпоценната шапчица, подарена от Тристан. Широката, обшита с кожи рокля беше пристегната под бюста и умело прикриваше напредналата ѝ бременност. Когато стана, в сребърните ѝ очи се отразиха противоречиви чувства. На лицето ѝ се изписа колебание. Тристан се усмихна с цялата си нежност. Надяваше се, че е тъгувала за него и сега много ѝ се иска да го прегърне.

— Добър вечер, Женевиер — Джон и Едуина останаха до вратата, но той пристъпи навътре и улови ръката ѝ. — Време е да тръгваме.

— Карета ли ще вземем?

— Не. Не мога да допусна да се раздрусаш здравата, след като раждането наближава.

Докато вървяха по дългите коридори на палата, към тях се присъедини и Томас. Срещнатите ги поздравяваха учтиво и Тристан забеляза, че бузите на Женевиер пламнаха.

— Състоянието ти ли те смущава?

— Точно така! — изсъска ядно тя.

— Не е нужно да се гневиш.

— Тристан, аз няма да се омъжа за теб.

— Тогава Хенри ще те даде на някой тлъст стар лорд — отбеляза предупредително той.

— Пада ти се!

— Нощ след нощ ще лягаш в леглото му и кой знае какво ще трябва да изтърпиш.

— Старецът сигурно ще е оглупял и ще хърка — допълни Томас.

— О, Томас! — изхленчи жално Женевиер. — Защо не си потърсите друга жена, която да тормозите?

— За съжаление ми липсва време, защото трябва да се грижа за интересите на Тристан.

— Ще имаш достатъчно време след раждането на детето — обеща Тристан. — Тогава ще те изпратя обратно в Бедфорд Хет. Щом Женевиер се възстанови, веднага ще се върнем в Едънби.

— Не „ние“ — възпротиви се със сладък гласец тя. — Тогава вече ще съм омъжена за оглупелия стар лорд, който хърка.

— Каква жестока съдба! — прошепна ужасено Едуина и се потърси.

Останалите избухнаха в смях.

— Никога няма да се омъжа за теб, Тристан — повтори упорито Женевиев. — Няма да ме разубедиш дори с тази изискана вечеря, която си измислил. Няма да ти доставя това удоволствие, кълна ти се!

Тристан само се усмихна в отговор. След малко спряха пред една красива каменна сграда. На вратата чакаше слуга в ливрея. Женевиев не позна герба и попита недоверчиво:

— Чия е тази къща?

— На един приятел на краля — отговори уклончиво Тристан.

Поканиха ги в красива трапезария с дървена ламперия, в която бяха издълбани различни гербове. От високия таван висяха пъстри знаменца, около дългата маса бяха наредени богато резбовани столове. Женевиев се огледа любопитно. Тристан я настани на един стол и пошепна в ухото ѝ:

— Няма от какво да се боиш, аз ще седя в другия край на масата.

След като всички заеха местата си, се появи цял куп прислужници в елегантни ливреи в зелено и черно и наляха вино. Сервираха най-различни предястия, печена змиорка и студено говеждо, птици редки екзотични плодове. Вечерята продължи дълго и Тристан наблюдаваше със задоволство нарастващата нервност на Женевиев. Тя посягаше все по-често към чашата си. Едуина бърбеше неуморно, а Томас и Джон често избухваха във весел смях. Само Женевиев и Тристан мълчаха. Най-после настъпи определеният час. Тристан кимна незабелязано на Джон и двамата отидоха при Женевиев, която тъкмо се бе обърнала към лея си и отбелязваше, че тази къща прилича по-скоро на частна резиденция, отколкото на гостилница. Тристан намигна приятеля си над главата ѝ.

— Време е да се връщаме в палата, мила.

Двамата поведоха Женевиев по коридора, но не към вратата, през която бяха влезли.

— Но това не е вярната посока! — възпротиви се слабо тя.

Без да отговори, Тристан отвори вратата към частния параклис на епископа на Саутгейт. Макар че беше пила повече отвсякога,

Женевиев веднага разбра, че са я изиграли. А и не беше трудно да се отгатне. Застанал между двама млади послушници, епископът чакаше пред олтара в църковните си одежди.

— Не! — извика тя. — Няма да ме принудите! Никой не може да ме накара да извърша нещо, което не искам! — и блъсна отчаяно ръката на Тристан.

— По дяволите, Едуина, защо не ѝ дадохте повече вино! — изруга той.

— Защо обвинявате мен? — защити се Едуина. — Нима трябваше да ѝ го изливам в гърлото?

— Да вървим! — заповяда строго Тристан. Когато тя задумка с юмруци по гърдите му и го изрита в глезена, той процеди през здраво стиснатите си зъби: — Дори ако трябва да те вържа и да запуша устата ти, пак ще станеш моя жена!

— Недейте така, мила моя! — опита се да я успокои посивелият епископ, постара се напразно да изобрази строгост на добродушното си лице и забърза към нея. — Вие чакате дете от този мъж, а и кралят желае тази сватба. Бъдете разумна, моля ви...

Женевиев не чуваше нищо. Юмручният удар, насочен към Тристан, улучи брадичката на епископа. Най-после Тристан успя да улови ръцете ѝ и я стисна за китките. Той се извини на високопоставения духовник, който уплашено се оттегли зад олтара.

— Женевиев... — започна умолително Едуина.

Ала опитът ѝ да успокои племенницата си остана безуспешен.

— Мръсник! — изкрещя разярено Женевиев, когато Тристан я вдигна на ръце и я понесе по пътеката към олтара. — Копеле! Гаден плъх.

Тристан бързо сложи ръка върху устата ѝ. Едуина, Томас и Джон ги следваха, треперейки от напрежение. Щом стигнаха пред олтара, Тристан пусна невестата си да стъпи на крака, едната му ръка стегна с железни клещи талията ѝ, другата остана върху устата ѝ. Ризата му беше разкъсана, косата му висеше на разбъркани къдрици по челото.

— Моля ви, отче, започвайте церемонията. Готови сме.

Без да се бави, епископът зачете традиционните молитви. Тристан даде своето съгласие и Женевиев се закле да не изпусне последния си шанс. Тя също трябваше да каже своето „да“ и за да ѝ даде възможност да го стори, той трябваше да освободи устата ѝ.

След като епископът отправи решителния въпрос и към нея, Тристан свали ръката си от устата ѝ. Женевиер успя да измърмори нещо неразбрано и в следващия миг гореща целувка заключи устните ѝ — също както в деня на бягството ѝ, пред оградата на манастира на Добрата надежда.

Епископът се покашля укорително и Тристан му махна с ръка да приключи с церемонията. Думите на молитвата долитаха до Женевиер някъде много отдалеч. Пред очите ѝ затанцуваха звезди, не ѝ достигаше въздух. Сякаш мина цяла вечност, преди Тристан да вдигне глава. Някой бутна един бокал с вино между устните ѝ и венчавката свърши.

— Не! — изпъшка тя и Тристан отново затисна устата ѝ с ръка. Тя се олюля и той я притисна силно до себе си. После я отведе в съседното помещение, където младоженците и свидетелите трябваше да се подпишат в регистрите.

— Няма да подпиша! — изхърка тя, но Тристан мушна в ръката ѝ гъшето перо и силните му пръсти я принудиха да изпише името си. — Това е незаконно! — възпротиви се задавено тя.

— В никакъв случай, милейди! — епископът я погледна с обидено достойнство. — Току-що чухме вашето „да“ пред Бога и пред хората. Уверявам ви, че вече сте законна съпруга на този мъж.

— О! — сълзите я задавиха. — О, ако знаете как ви мразя! И теб, Едуина, и Джон, и Томас! Как можахте да ми причините това... Изведнъж тя замлъкна. По гръбнака ѝ се спусна остра болка. — Велики Боже... — прошепна невярващо тя и примигна смутено, когато по краката ѝ потече топла влага. Бебето... Пред очите ѝ падна гъста мъгла, пронизана само от загрижения поглед на съпруга ѝ. — Тристан!

Точно сега имаше нужда от него, защото знаеше, че след миг ще рухне на пода. Преди да полети към бездънната черна пропаст, усети как две силни ръце я вдигнаха във въздуха. Последното, което чу, беше уплашеният глас на епископа:

— Мили Боже! Венчавката е законна — и очевидно се извърши тъкмо навреме!

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Трябва да се отпуснеш, Женевиер! — пошепна умолително Едуина. — Първото раждане е дълго и трудно — тя изтри грижливо капчиците пот от челото на племенницата си и се вгледа с усмивка в големите виолетови очи, които я молеха за помощ. Женевиер се бе уплашила, че ще роди в параклиса на епископа. Ала след припадъка ѝ бяха минали вече няколко часа. Тристан я отнесе в една от стаите за гости, положи я внимателно на леглото, седна до нея и стисна ръката ѝ. Макар че продължаваше да се гневи, Женевиер го помоли да остане при нея.

Скоро обаче се появи едра, стройна жена с посивяла коса и енергично лице. Епископът я наричаше Кати. Любезно, но непоколебимо, тя изпрати всички мъже навън, съблече Женевиер и нахлузи през главата ѝ мека, удобна нощница. При това ѝ разказа, че е най-голямата дъщеря на дванайсетчленно семейство и практически цял живот е помагала на бебетата да видят белия свят.

— Детето ми... ще умре ли? — прошепна плахо Женевиер и устните ѝ затрепериха. — Още не съм влязла в деветия месец...

— Добрият Бог не казва нищо по този въпрос, милейди — отговори сухо жената. — Но мисля, че нямаме основания за тревога.

Оттогава бяха минали часове — или дни? Женевиер много искаше да заплаче, но болките бяха толкова ужасни, че я караха да ругае. Две прислужнички сменяха непрекъснато мокрите чаршафи, наблюдаваха я страхливо, докато най-после тя се застави да покаже малко повече достойнство. Пристъпите следваха все по-бързо и тя стискаше здраво зъби, за да не запищи.

— О, Едуина, никога вече няма да спя с мъж! Само като си помисля, че жените се подлагат доброволно на това унижение! Как можа да се омъжиш повторно, след като знаеш какво е да родиш дете?

Едуина избухна в смях.

— Скоро всичко ще свърши и ще забравиш болките.

— Защо не викате, милейди? — учуди се Кати. — Това ще ви облекчи. Мисля, че бебето скоро ще се покаже.

Женевиев вдигна поглед, изпълнен с надежда. Нов пристъп на болка извика сълзи в очите ѝ. Тя потисна с мъка напирания в гърлото ѝ писък и се вкопчи в разкъсаните чаршафи, които Кати беше вързала за таблата на леглото, за да може родилката да се държи за нещо.

— Време е да напъвате, милейди — препоръча загрижено тя. — Задръжте въздуха и се приведете напред.

Женевиев я послуша, но не можа да издържи докрай и се отпусна с пъшкане на възглавницата.

— Следващия път ще стане — окуражи я Кейт.

— Никога вече, Едуина! — простена Женевиев и улови ръката на леля си. — Ако Тристан се опита да ме докосне, ще го убия!

— Само преди няколко часа стана негова съпруга.

— Не!

— Напротив, милейди — намеси се Кейт. — И детенцето ви ще бъде законен наследник на баща си.

Нови болки разтърсиха тялото на Женевиев, потта избликна от всички пори и в същото време по гърба ѝ полазиха студени тръпки. Тя напрегна всичките си сили за следващия напън и този път не издържа и изпищя болезнено.

Тристан се разхождаше като тигър в клетка из обширната трапезария, минаваше покрай рицарски брони и пики, покрай флаговете на прочутото епископско семейство. Пред камината бяха застанали Джон и Томас и мълчаливо го наблюдаваха. Епископът седеше до масата и напразно търсеше утешителни думи. Тристан въздъхна измъчено и зарови пръсти в косата си.

— Детето подрани! Ако нещо се обърка...

— Престани да се обвиняваш — помоли тихо Джон.

— А кой я довлече тук и една не я удуши, когато искаше да каже не пред олтара?

— Сине мой... — епископът се надигна и скръсти ръце пред гърдите си. — Вие направихте тази жена своя законна съпруга пред лицето на всевишния и сега не бива да спорите с Божието провидение.

Тристан удари с юмрук скъпата ламперия. Къде беше Бог, когато стана трагедията в Бедфорд Хет? И защо не му помагаше сега? Какво

престъпление беше извършил той, та Бог му отне Лизет и неродения им син? Ами ако и Женевиев умре?

— Аз съм виновен за всичко — прошепна уморено той и се отпусна в най-близкото кресло.

— Не си прав. Постъпи правилно, като се венча за нея — възрази Джон и му подаде топло вино в една от красивите венециански чаши на епископа. — Не се обвинявай!

Тристан изпразни чашата на един дъх, остави я на масата и отново скочи на крака.

— Трябваше да се ожения за нея още щом узнах, че е бременна — не едва сега, когато всяко вълнение излага живота ѝ на опасност.

Изведнъж палатът се огласи от пронизителен писък. Останал без дъх, Тристан изскочи в коридора и хукна нагоре по стълбата към стаята за гости. Женевиев лежеше неподвижна, бледа като луната, а Кати пригладжаше овлажнялата ѝ от пот коса.

— Имайте малко търпение, лорд Тристан — посрещна го с усмивка тя. — Първо трябва да изкъпем вашата лейди и малкото ви момиченце.

— Какво? — промърмори неразбиращо Тристан и се отпусна на колене до леглото.

Икономката на епископа го изглежда укорно, улови ръката му и го издърпа да стане.

— Тя е добре, само е много изтощена. А бебето е толкова сладко! И как изплака само! Толкова сила в едно толкова малко същество!

— Значи тя... е жива? — прошепна облекчено Тристан.

— Разбира се, и детенцето също.

Светът се завъртя пред очите му, коленете му омекнаха.

— Погледнете я, Тристан! — засмя се Едуина. — Косичката ѝ е черна като нощта и толкова гъста! — тя мушна в ръцете му някакъв вързоп и той се вгледа като замаян в малкото личице — дъщеря му, все още не изкъпана. Гъсти черни кичурчета бяха полепнали по главицата ѝ. И какви тъмни вежди... Изведнъж тя размаха малките си юмручета във въздуха и нададе гневен вик.

Все още не можейки да повярва, Тристан се взираше в детето си и се бореше с напирещите сълзи. По десет пръстчета на ръчичките и крачетата, издуто коремче, на което висеше пъпната връв...

— Тя е съвършена — прошепна изумено той и безмълвно благодари на небето.

— Красавица, нали! — отзова се весело Едуина и взе вързопчето от ръцете му. — Да не говорим за темперамента ѝ!

Тристан преглътна мъчително и отиде до леглото на жена си. Кати беше завила младата майка с чист чаршаф. Той коленичи до Женевиев и взе ръката ѝ в своята.

— Милата ми...

Ресниците ѝ затрепкаха и тя отвори очи.

— Знам, че искаше син. Съжалявам...

Гласът ѝ пресекна. Очевидно не можеше да говори от изтощение.

— Не е така. Искях здраво дете и здрава съпруга. Тази дъщеря е най-прекрасния подарък в живота ми.

— Моля ви, идете си, милорд — помоли Кати. — Кажете на приятелите си, че имате дъщеря, и вдигнете чаши за здравето ѝ. Трябва да окъпем майката и детето, а вие само ни се пречкате.

Женевиев отново затвори очи. Тристан кимна, целуна внимателно хладните ѝ устни и разбра, че е заспала.

— Благодаря ти, любов моя — прошепна той и се изправи. Отиде при Едуина и отново взе детето от ръцете ѝ. Малката изплака гневно и бащата избухна в смях.

— Крайно време е да я окъпя, Тристан — укори го Едуина. — Дайте ми я. Ето че станах нещо като баба, а се чувствам още толкова млада... Джон! Какво правиш тук! Изчезвай веднага!

Тристан се обърна към приятеля си, който се беше изправил ухилено на прага. Зад него надничаше Томас, епископът се държеше на почтително разстояние.

— Най-учтиво ви моля да се махате оттук — заговори енергично Едуина и затропа нетърпеливо с краче. — Говоря сериозно, Тристан. Жена ви има нужда от почивка — тя взе бебето от ръцете му и се усмихна трогнато. Не беше виждала нито един мъж да се радва така на първата си дъщеря. — Слезте долу и се напийте!

Тристан се примири със съдбата си и се запъти към вратата. Обгърна с ръка раменете на Джон и четиримата мъже слязоха отново в трапезарията, за да поляят радостното събитие с най-доброто вино от епископската изба.

Женевиев се чувстваше щастлива като никога досега. Тя притискаше в обятията си малката си дъщеричка и се възхищаваше на съвършенството ѝ. Бебето беше облечено в елегантна сатенена рокличка, принадлежала някога на племенница или племенник на епископа. Болките бяха забравени. Макар че все още беше уморена, тя се чувстваше великолепно. След продължителен, освежаващ сън, Едуина ѝ беше донесла детето. Господи колко беше красиво с тъмносините очи и черни като нощта коси, наследени от бащата.

Когато бебето се разплака, Едуина се засмя и ѝ обясни, че малката е гладна. Женевиев поднесе към устенцата ѝ зърното на гърдата си и изпита неопишуема радост, когато бебето енергично засука първото си мляко. Беше толкова погълната от дъщеря си, че изобщо не чу как вратата се отвори и тихо се затвори. Тристан се отправи бавно към леглото, не смеейки да я смути в един такъв миг. Каква прекрасна гледка... Прясно измитата коса загръщаше раменете ѝ като сноп златен прах, черната косичка на детето се очертаваше върху бледите ѝ гърди.

Женевиев чу стъпките му и вдигна глава. В първия миг в погледа ѝ проблесна уплаха, инстинктивно желание да защити безпомощното малко същество, което държеше в прегръдките си. Като видя Тристан, тя се усмихна несигурно.

— Май е много гладна...

Тристан се приведе над нея и се зарадва на енергичността, с която малката сучеше. Звучите, които издаваше, бяха доста неприлични.

— Малко прасенце — промърмори с обич той. Женевиев го изгледа унищожително, после тихо се изсмя и помилва копринената бебешка косица. — Май ще се наложи да я науча как се яде прилично.

Едуина побърза да излезе. Тристан седна на леглото и обгърна с ръка раменете на жена си.

— Как ще я кръстим? Епископът настоява това да стане веднага.

— Защо? — стресна се Женевиев. — Тя е здрава, нали? Нима има опасност за живота ѝ?

— Разбира се, че не — побърза да я успокои Тристан, но избягна погледа ѝ, защото се чувстваше виновен за страха ѝ. — Епископът смята, че бебетата трябва да се кръщават веднага след раждането.

Женевиев смръщи чело.

— Позволяваш ли ми да ѝ избира име?

— Е, бих желал да се харесва и на мен.

— Защо не Катрин? — прошепна умолително тя.

— Катрин-Мари дьо Ла Тиер. Да, това звучи чудесно.

Като усети топлия му дъх до бузата си, Женевиер си припомни, че вече е негова законна съпруга. За да спаси гордостта и честта си, за да се опази от любовта си към него, тя се бе борила отчаяно — а сега се чувстваше щастлива и спокойна. „Ето че станахме семейство, каза си замечтано тя.“ Много ѝ се искаше да му изкрещи, че го обича, но не посмя. Споменът за думите на Едуина, че голямата любов води до големи страдания, беше жив в паметта ѝ.

Тя въздъхна и се облегна удобно на възглавницата. Малката Катрин се насити и престана да суче. Тристан избърса капчиците мляко от устата ѝ и я вдигна. Женевиер затвори доволно очи и Тристан пошепна в ухото ѝ:

— Спи сега.

— Трябва да се оригне...

— Това го мога и аз. Ти ще спиш и ще си почиваш. Не забравяй, че се закле да ми се покоряваш.

— О, не!

— Напротив. Може би положи брачните клетви под принуда, но те са завинаги.

Женевиер се отпусна неохотно в леглото си. Скоро изтощението я надви и тя потъна в дълбок, спокоен сън.

Женевиер остана две седмици в дома на епископа. Тристан се показваше като внимателен, грижовен баща и съпруг. На втория ден след раждането той ѝ подари медальон от злато и смарагди, който висеше на кадифен шнур, и ѝ обеща, че ще поръча миниатюра на малката Катрин, която да се сложи в медальона. После я целуна почти плахо по челото, макар че устните му копнееха да се слоят с нейните. В същото време и двамата изпитваха нарастващо отчуждение. Денем той се занимаваше с делата си и идваше в дома на епископа само вечер. Не спеше при нея, но тя разбираше, че ще ѝ трябват няколко седмици, докато се възстанови напълно и могат да подновят отношенията си. Но защо поне не я целуваше истински?

Един следобед Женевиер седеше с бебето до прозореца, когато изведнъж я обзе луда паника. Нима беше станала съпруга на Тристан само за да го загуби завинаги?

Очакваше с такова нетърпение посещенията му, а той... Изисканият епископ обичаше да ѝ прави компания и двамата разговаряха оживено. Женевиер се извини, че го е ударила с юмрук по брадата, а той от своя страна се извини, че е помогнал на Тристан да я направи своя жена. Но в крайна сметка всичко било за добро, нали? Сигурно била много щастлива с този прекрасен съпруг и сладката си дъщеричка. Женевиер кимна, макар че сърцето ѝ тежеше от болка. Да, детето беше най-голямата радост в живота ѝ, но Тристан беше изгубен за нея. Направи я своя жена, но не я обичаше, даже вече не я желаше. Всяка вечер в стаята ѝ влизаше чужд човек — учтив и хладен. Тя не можеше да разбере поведението му. Вярно, че се беше отбранявала отчаяно по време на венчавката, но той знаеше много добра, че беше неспособна да се противопоставя на желанието му. Странно — след раждането на малката Катрин, която и двамата обожаваха, между тях се разтвори пропаст.

На кръщенето се появиха Хенри и Елизабет и кралят подари на Женевиер нови земи, които щяха да станат лична собственост на бебето. Изненадата ѝ беше голяма. Тя не го обвиняваше за принудителната си женитба. Вероятно той беше прозрял в сърцето ѝ по-добре от самата нея.

— Катрин значи — усмихна се весело кралят, когато останаха насаме. — Така се е казвала моята прекрасна баба, станала съпруга на Джон Гаунт едва след като му родила много деца.

— Винаги съм харесвала тази история — отговори с усмивка Женевиер. — Едновременно сладка и горчива... И толкова романтична.

— Един ден вашата Катрин ще може да избира между най-изисканите перове — увери я тържествено кралят и тя целуна пръстена на ръката му. Когато Тристан се приближи към тях, Хенри ѝ намигна и тя се зарадва, че двамата с краля имат своя тайна.

Тристан не остана с нея дори в нощта след кръщенето. На петнадесетата сутрин след раждането, Женевиер се събуди от детски

плач и погледна към прозореца, където стоеше Тристан, облечен само в тесен панталон и ботуши, притиснал до гърдите си голата Катрин. Малката размахваше сърдито юмручетата си, а той ѝ предричаше прекрасно бъдеще.

— Ще се возиш във великолепна карета, теглена от четири петнисти кобили. Пред вратата ти ще се тълпят най-изискани кавалери. Ти си най-красивото същество на земята. Ще носиш само коприна и кадифе, а в косата ти ще блестят диаманти... — усетил погледа на Женевиев, той замлъкна. Господи, колко ѝ се искаше да му протегне ръцете си...

На вратата се почука и Тристан извика:

— Влез! — после се обърна към жена си и обясни: — Катрин повърна върху рокличката си и върху ризата ми. Най-последно помощта идва.

Забързаната Кати донесе чисти пелени, нова рокличка за Катрин и чиста риза за Тристан. Ризата беше от синьо кадифе и след като я нахлузи през главата си, Женевиев неволно се възхити от вида му. Кати сложи бебето в ръцете ѝ и малката уста веднага затърси напрацялата от мляко гърда.

След като икономката излезе, Женевиев попита плахо:

— Кога ще се върнем в двора?

Тристан се поколеба и отговори:

— Ти ще се върнеш в двора. Ако имаш нужда от нещо, Джон и Томас ще бъдат винаги наблизо. Аз заминавам за Бедфорд Хет. Катрин е гладна, трябва най-сетне да я нахраниш.

— Предпочитам да си отида в къщи — отговори беззвучно тя и разтвори нощницата си.

— Още е рано. Не си се възстановила напълно.

— Чувствам се отлично и пътуването няма да ми създаде трудности.

— Веднага щом се върна от Бедфорд Хет, ще потеглим за Едънби.

В очите ѝ пареха сълзи. Какво ставаше с Тристан? Как да преодолее тази страшна пропаст помежду им?

Тристан приседна на края на леглото и помилва главичката на бебето.

— Тръгвам след малко.

— Пак ли ме оставяш под грижите на Хенри, Джон и Томас?

— Какво искаш да кажеш, лейди?

Женевиев избягна погледа му и изведнъж се ядоса, че кърми бебето в негово присъствие. Тази сцена беше твърде интимна и някак си не подходеше на отчуждението, възцарило се помежду им. Завидетето и вдигна гордо глава.

— Внимавай, ще я удушиш! — проговори предупредително Тристан.

— Ти се занимавай с твоите неща и остави аз да се занимавам с моите!

Тристан се изправи.

— Ще ти изпратя Едуина — целуна дъщеря си, кимна кратко на жена си и излезе.

Женевиев потисна с мъка хълцането си и извика подире му:

— Защо отново ме оставяш под покровителството на краля и васалите си? Още ли ми нямаш доверие? Защо не ме вземеш със себе си?

Тя не разбра дали е чул последните й думи, но когато се обърна, в погледа му светеше гняв.

— Нима мога да ти имам доверие, след всичко, което се случи? Всички знаят много добре какво може да се очаква от теб!

— Аз съм майка на детето ти!

— Да, и аз ще го запазя.

— Но аз нямам намерение да ти я отнема!

— Няма и да ти позволя да го сториш.

— Ти ме направи своя жена!

— Така е, лейди — потвърди глухо той, пое дълбоко въздух и скръсти ръце пред гърдите си. — Против волята ти. И само на хартия. Сега обаче трябва да вървя. Джон и Томас са твои приятели. Ако желаш, продължавай да ги смяташ за своя охрана. Ще се върнеш в двора на Хенри и ще ме чакаш. Там си на сигурно място и ще се грижат добре за теб. До скоро, скъпа съпруго. Ще се върна колкото се може по-скоро. Макар да съм убеден, че сред всички мъже, натоварени да те пазят, мразиш най-много именно мен.

Той се поклонил учтиво и излезе навън. Женевиев остана загледана в затворената врата. От очите й течаха сълзи.

— О, Катрин! — прошепна с болка тя, но бебето продължи да
суче доволно. По черната косица блестяха сребърни капчици пот.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Ако продължавате да ми отказвате, Томас, ще замина сама!

Джон отдавна я залъгваше с празни обещания и сега Женевиер се опитваше да оплете Томас. Не ѝ се наложи да го търси дълго, защото той рядко напускаше мястото си пред стаята ѝ. Джон и Едуина предпочитаха да седят с нея пред камината, но Томас по-често оставаше отвън. Така я охраняваха ден и нощ.

Катрин спеше тихо в люлката, подарена ѝ от Елизабет Йорк. Днес Томас беше в необичайно меко настроение, може би и поради виното, което Женевиер затопли на огъня. Трябваше непременно да се възползва от удобния случай.

Томас я измерваше със скептичен поглед, в който се четеше известна неловкост. Беше вдигнал единия си крак върху камината скара на камината, чашата му беше оставена на перваза. Защо приятелят му измъчваше тази красива, силна жена, защо я правеше нещастна? Вярно, тя се бе опитала да го убие, но го бе направила, за да защити дома си. Мъжете се избиваха със стотици и хиляди на бойното поле и Тристан не правеше изключение. Сега я обичаше и трябваше най-после да ѝ прости. Томас не се съмняваше в любовта му.

— Моля ви! — прошепна Женевиер и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Минаха почти три седмици, откакто го няма...

— Той е един от най-верните сподвижници на краля и още много пъти ще ви оставя сама, милейди. Нали знаете колко претенденти за трона надигат глави...

Женевиер се приведе над люлката.

— Знам, Томас. Но защо замина отново за Бедфорд Хет, след като вие управлявахте така добре имотите му?

След кратко колебание Томас отговори:

— Защото няколко души, които заслужават доверие и в никакъв случай не могат да се нарекат необразовани, ни съобщиха, че в замъка броди призрак.

— Какво?

— Ами... Знаете, че в Бедфорд Хет имаше ужасно клане. Мисля, че мястото не е много сигурно за дама с малко дете...

— Той ви забрани да ме водите там, така ли?

— Не. Никой не си е помислил, че ще поискате да отидете. Нима ще оставите Катрин сама? Тя е още съвсем малко бебе...

— Едуина и камериерката ми ще се грижат добре за нея, не се безпокойте. А Мери познава една млада родилка, дъщеря на дърводелец, която имала достатъчно мляко за две бебета.

Откакто Женевиев се върна в кралския двор, Мери отново ѝ прислужваше. Появи се и сър Хъмфри и ѝ разказа, че след като провел дълъг разговор с Тристан в залата за аудиенции, Хенри му простил официално. Дори тези радостни събития не успяха да я отклонят от решението да замине при Тристан. Тя беше негова жена и нямаше да му позволи да я изостави.

Томас я погледна и въздъхна. Дали да заяви на Тристан, че жена му е избягала от охраната си, или да му признае, че не е успял да устои на молбите ѝ? Може би пътуването до Бедфорд Хет щеше да донесе дългоочакваното избавление за всички. Макар че все още се колебаеше, той се съгласи:

— Е, добре...

— О, Томас, наистина ли? — грейнала от радост, Женевиев се хвърли в прегръдките му и го целуна по бузата. Томас улови ръцете ѝ и се усмихна. „Нищо чудно, че Тристан я обича до безумие, каза си той. Като го погледне с тези сребърни очи...“

Джон реши да се присъедини към тях и да вземе и Едуина, макар да смяташе начинанието за погрешно и глупаво. Но Тристан му беше наредил да не изпуска от очи Женевиев. Мери също тръгна на път, за да се грижи за Катрин. Жените седяха в каретата на Тристан, украсена с гербовете на Бедфорд Хет. Мъжете бяха на коне. Джон обясни, че тъй като имотите на семейството били в близост до Лондон, винаги оставяли по една карета в града. След приятно пътуване през красиви пролетни местности всички обядваха в една гостилница. Поднесоха им пресен хляб с масло и току-що уловени пъстърви.

Преди да продължат пътя си, Томас върза коня си за каретата, седна при жените и обясни:

— Скоро ще минем границата на Бедфорд Хет, милейди.

Скоро падна мрак и Женевиев не можа да види местата, през които пътуваха. От прозорците на селските къщи проникваха слаби светлинки. По някои поля бяха запалени огънове. В далечината се появиха каменните основи на господарска къща, изградена от красиви тухли, а не като Едънби от груб сив шифер и тежки каменни блокове.

— Домът на съпруга ви, милейди — обясни Томас и посочи напред. — Тъй като Бедфорд Хет беше наследство на брат му, Тристан издигна тази сграда пет години след битката при Тюксбъри.

Най-после каретата спря пред каменна стълба, която водеше към огромна, украсена с резба врата. Томас скочи от каретата, издърпа стълбичката и помогна на Женевиев да слезе. Тя изгледа с възхищение красивия замък, после смръщи замислено чело. Зад прозорците на горния етаж се движеше сянка, придружена от светла точка. Или се беше излъгала?

Вратата се отвори и Томас поздрави представителния възрастен мъж, облечен в парадна ливрея. Двама млади прислужници се втурнаха по стълбата да вземат багажа. Следвана от Едуина, Женевиев изкачи широките стъпала и Томас запозна дамите с Гайлърд, който изпълняваше службата на майордом. Дългогодишният слуга поздрави учтиво новодошлите и взе бебето от ръцете на Мери. Женевиев го изгледа с недоверие, но за нейна изненада Катрин изгука зарадвано. Очевидно веднага бе харесала стария Гайлърд.

Преди да влязат в залата, погледът ѝ се отмести към околността и изведнъж дъхът ѝ спря. Зад стопанските сгради започваше гъста гора и между старите дъбове се мярна друга сянка, която носеше фенер и бързо се мушна зад едно дърво.

— Томас!

— Какво има?

В този миг светлинката угасна.

— Струва ми се, че видях нещо... Сигурно съм се излъгала — след като хората вярваха в съществуването на призрака, тя не биваше да споменава странните си видения пред никого — най-малкото пред Тристан. — Къде е мъжът ми?

— За съжаление отсъства, милейди. Трябвало е да уреди спора за едно парче земя.

— Ще се върне ли тази вечер?

— Гайлърд ми каза, че го очакват по-късно. Така е по-добре и за мен. И без това ще ми откъсне главата, че съм ви довел тук. Заповядайте вътре — Томас ѝ предложи ръката си и я въведе в голямата зала, обзаведена със скъпи мебели. Пейките под прозорците бяха отрупани с плюшени възглавници, пъстри източни килими покриваха пода, гоблени украсяваха стените. Пред камината бяха наредени в полукръг тежки кресла.

— Нима може да се мрази такава къща? — пошепна невярващо Женевиев. Изправен пред камината, Гайлърд разглеждаше внимателно малката Катрин и лицето му грееше от радост. След малко бебето се разплака и старецът вдигна объркано глава.

— Дъщеря ми е гладна и трябва да я нахраня — обясни Женевиев и я взе от ръцете му. — Къде мога да се оттегля?

Икономът се поклонил с уважение и неохотно посочи стълбата.

— Ще ви заведе...

— Не, Гайлърд, аз ще го направя — прекъсна го Томас. — За мен това вече няма значение. И без това лордът ще ме обеси на най-близкото дърво.

— Благодаря, Томас — отговори весело Женевиев, усмихна се на Едуина и Джон, които трепереха от напрежение, и последва приятеля си на горния етаж. Стаите бяха елегантно обзаведени, свързани със стилни арки. По стените висяха портрети на предците. Томас показа на Женевиев библиотеката и музикалната стая, които бяха част от покоите на господарите.

Накрая отвори една врата с тежка месингова брава, която водеше към спалнята. Завеси от бял тюл обграждаха грамадното легло, на прозорците висяха тежки пердета. Женевиев се огледа потиснато. Тук бе живяла първата жена на Тристан.

— Ще ви изпратя Мери и някой слуга с багажа — предложи Томас. — Искате ли да се изкъпете?

— О, да, моля — трябваше да се освежи, да се напарфюмира, да посрещне мека и ухаеща мъжа, който се беше отвърнал от нея. Пристъпи към прозореца и погледна навън. Внезапно изпита страх. Преди малко бе видяла светлина точно в това помещение!

— Томас, почакайте! — извика уплашено тя. — Сигурен ли сте, че Тристан не е тук?

— Разбира се. Гайлърд винаги знае кой къде е. Защо?

Тя се усмихна неловко, притисна детето до гърдите си и прошепна:

— Всъщност, нямам особена причина...

Томас излезе от стаята и Женевиер побърза да накърми гладното бебе. Каква чудесна стая, мислеше си тя и се опитваше да си представи как е изглеждала Лизет. Струваше ѝ се дори, че усеща присъствието на красива, мека жена. Припомни си сянката и светлата точка и потрепери. Какво неприятно чувство! Тя не вярваше в съществуването на зли духове, които излизат от гробовете си, за да измъчват живите. Освен това всички я уверяваха, че Лизет е била много добра. Ако нейният дух бродеше из замъка, тя нямаше да причини зло на новата съпруга, още по-малко пък на бебето ѝ.

Скоро Катрин заспа. Появи се Мери, придружена от двама слуги, които внесоха в стаята красива месингова вана и ведра с гореща и студена вода. Женевиер се потопи с удоволствие в ухаещата пяна и през цялото време не престана да се пита дали Тристан ще я отблъсне. Може би щеше да се ядоса на дързостта ѝ, но със сигурност щеше да се радва да види отново дъщеря си.

Камериерката изчетка грижливо косата ѝ и я разпусна по гърба на меки, блестящи вълни. Женевиер избра бяла копринена нощница с богата бродерия на деколтето и ръкавите. Мери извика прислужниците да изнесат ваната, а след тях се появи Гайлърд и обясни, че за Мери е приготвена стая в другото крило.

Женевиер остана сама. Бебето спеше мирно в широкото легло. Беше забравила да попита майордома дали в замъка има люлка. Вероятно вратата в дъното водеше към детската стая. Катрин щеше да спи чудесно в голямото, меко легло, но тази нощ Тристан трябваше да бъде само неин...

Тя вдигна предпазливо Катрин и я понесе към вратата. В този миг някой почука.

— Влез! — извика тихо Женевиер, за да не събуди бебето. Появи се Томас с табла в ръце, на която имаше гарафа с вино и две чаши.

— Помислих, че... за да съкратите малко чакането...

— Много ви благодаря, Томас. Влезте, влезте! Знаете ли дали отсреща има детска стая? — когато мъжът не отговори, Женевиер вдигна рамене. — Е, ще отида да видя.

Тя закрачи напред и решително отвори вратата.

— Елате с мен, ако обичате, и донесете една свещ.

— Женевиев...

Това наистина беше детска стая и в нея имаше красива люлка, застлана с чисти чаршафи. Женевиев извика възхитено. Освен люлката, в стаята имаше маса, четири стола и скрин за дрехи. Тя положи внимателно детето върху меките възглавници и се обърна към Томас, който стоеше на прага със свещник в ръце. Пламъчето осветяваше смъртно бледото му лице.

— Тук умря Лизет — заговори беззвучно той. — Тристан я намери до люлката. Някой е наредил стаята за Катрин, но мисля, че вие не бива...

Женевиев падна на колене пред люлката. Значи тук беше загинала бедната Лизет. Когато вдигна поглед към Томас, в очите ѝ се четеше такава дълбока тъга, че мъжът се троша и също коленичи до нея.

— Не знам какво да кажа...

— Тогава измисли нещо, Томас, и то бързо!

Заповедническият глас долетя откъм вратата и Женевиев скочи уплашено. Тристан се беше върнал. Облечен официално, в тесен кафяв панталон, високи ботуши, ослепително бяла риза и кожен жакет, той стоеше небрежно облегнат на вратата. Сложил ръка върху дръжката на меч, той измерваше с гневен поглед стария си приятел.

— Хайде, извади меч, господарю! — предизвика го смело Томас. — Толкова години ти служи вярно и съмнението в погледа ти е тежка обида за мен. Много добре знаеш, че тук не се случва нищо лошо.

Погледът на Тристан спря върху тънката нощница на Женевиев.

— Колко пъти си посещавал съпругата ми, когато е така леко облечена?

— Глупости! — изфуча Томас. — Искях само да ѝ обясня...

Тристан не го остави да довърши.

— Няма какво да ѝ обясняваш. Това засяга само мен.

— Ако си мислиш...

— Стига толкова, Томас! — извика ядосано Женевиев. — Неговият гняв не е насочен към вас. Толкова ли не разбирате? Той няма никога да ми прости, че не съм Лизет!

— Женевиев! — произнесе предупредително Тристан.

— Много съжалявам за трагедията, но Бог знае...

— Какво прави тя тук, Томас?

— Тя е твоя жена и пожела да те последва в Бедфорд Хет. Как можех да ѝ попреча?

— Тристан, моля те! — проплака Женевиер. — Ти загуби детето си, но сега имаш друго. И макар че Катрин не е дете на Лизет, ти ѝ дължиш поне малко обич.

Тристан още не беше видял дъщеря си. Когато погледна в люлката, лицето му побеля като платно. Грабна детето и го отнесе в спалнята.

— Тристан! Тя спи! Уморена е от пътуването — Женевиер изтича след него, следвана от Томас.

Тристан стоеше до прозореца с бебето в ръце.

— Би ли ни извинил, Томас? — помоли глухо той, без да се обръща.

Томас хвърли съжалителен поглед към Женевиер, но знаеше, че няма право да застава между съпрузите, и безмълвно се оттегли.

— Какво търсиш тук, за Бога? — изсъска с опасно тих глас Тристан, когато вратата се затвори.

— И аз не знам — отговори горчиво Женевиер, която с мъка съдържаше сълзите си. Наля си чаша вино и отпи голяма глътка, после вдигна гордо глава и заговори укорително: — Имай поне малко милост към дъщеря си! Люлката не е омърсена от...

Без да каже дума, Тристан отнесе бебето в детската стая и го положи в люлката. Когато се върна в спалнята, също си наля вино и опразни чашата на един дъх.

— Какво правиш тук? — повтори дрезгаво той.

Женевиер не отговори и той закова поглед върху пулсиращата вена на врата ѝ. Както беше застанала пред камината, сиянието на огъня подчертаваше гъвкавите гърди, натежали от мляко, меките очертания на прекрасното ѝ тяло, по което копнееше толкова отдавна.

Не, тя не биваше да идва в Бедфорд Хет. Тук миналото беше живо и той не можеше да се освободи от него. Разбира се, не бе повярвал, че духът на Лизет броди из замъка, но нещо постоянно го потискаше и присъствието на Женевиер правеше положението непоносимо. Може би се страхуваше и за нея...

— Питам те за трети път, лейди, какво правиш тук!

Женевиев отново не каза нито дума. Тристан отиде при нея, вдъхна сладкия аромат на рози, който се излъчваше от кожата ѝ. Изведнъж я грабна в прегръдките си, впи устни в нейните, зацелува я като умиращ от жажда, притисна до себе си мекото ѝ тяло.

— Тристан! — възпротиви се Женевиев и очите ѝ се напълниха със сълзи. Без да обръща внимание на мъката в гласа ѝ, мъжът я вдигна и я хвърли на леглото. Тя беше мечтала за нежни милувки, за щастливо сливане, за пошепнати думи пред камината и меки докосвания, а сега стоеше пред един решен на всичко, безогледен любовник, който ѝ беше чужд и далечен. Той издърпа нощницата ѝ над талията, отвори стремително панталона си и набъбналият член затърси уязвимото място между краката ѝ.

— Затова ли си дошла? — прошепна дрезгаво той. — Не мога да си представя друга причина...

— Тристан! Не! Не така...

Тристан не чуваше нищо. Или все пак? Дали, когато беше в Бедфорд Хет, не го преследваха демони? Женевиев се отбраняваше безуспешно. Горещите му устни се плъзнаха по шията ѝ, ръцете му стискаха грубо чувствителните ѝ гърди. А когато проникна бързо и устремно в нея, от гърлото ѝ се изтръгна болезнен писък.

Тя не беше очаквала, че ще я заболи така. Едва сега си припомни, че не е минало много време от раждането на Катрин и че мъжът ѝ трябва да бъде много внимателен.

Викът ѝ прониза сърцето му. Господи, той я желаше, но не можеше да ѝ причини болка! Отдръпна се рязко и се надигна на лакти. Женевиев лежа дълго, стенойки като ранена сърна, с пълни със сълзи очи. После скочи от леглото и се сви на кълбо пред камината. Раменете ѝ се тресяха от ридания.

— Защо дойде тук, Женевиев? — пресекуващият му глас отекна в ушите ѝ като гръм, като ехо на собствените ѝ страдания. В този глас имаше толкова спотаена божа... Тя вдигна глава и го изгледа учудено. — Толкова дълго ме мразеше — прошепна задавено той.

— Мразех те, защото... — тя се изсмя истерично, после изплака и отметна глава назад — ... защото те обичам. Мразех те, защото не можех да понеса мисълта, че те обичам. Тук съм, защото те обичам.

В стаята сякаш изгря ярко пролетно слънце и го заслепи. Тристан се потопи в дълбините на очите ѝ и въздъхна облекчено. В дъното на

сърцето му остана съмнението, че тя не казва истината — но сега не беше време да мисли за това. Трябваше да се наслади на това признание, да прогони далеч хладния разум.

Той отиде при Женевиев, падна на колене пред нея и я взе в обятията си. Целуна нежно челото и бузите ѝ, заговори ѝ с тихи, изпълнени с любов слова. А тя се вкопчи в него и захълца като спасено дете. След малко Тристан стана и отнесе скъпоценния си товар в леглото. Когато легна върху нея, обеща да я люби много внимателно и нежно и да не ѝ причинява болка.

Целувките му, нежните, възбуждащи милувки скоро събудиха желанието ѝ. Тя се извиваше чувствено в ръцете му, даваше му всичко от себе си, задоволяваше страстта му и скоро миналото се стопи в мрака. Женевиев ухаеше в ръцете му като роза, която го бе вдигнала от праха и мръсотията на бойното поле, за да го спаси от жестока смърт. Тя беше неговият живот. И го обичаше.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Наблизо имаше селска къща. Наскоро ожънати ниви се простираха, докъдето стигаше погледът. По моравите лудуваха дръзки жребчета с високо вдигнати опашки. Нацъфтели нарциси позлатяваха местността. Кокалестите пръсти на един стар дъб се преплитаха като тънка паяжина на фона на яносиньото небе. Женевиев въздъхна доволно и се вслуша в тихата мелодия на плискация се наблизо поток. Тя се приведе към Тристан, който бе положил глава в скута ѝ, и бавно прокара върха на езика си по очертанията на устните му.

— Не бива така, милейди — укори я шеговито той. — Тук не му е мястото да ме изкушаваш така безсрамно. Ще бъде много неприлично от наша страна, не разбираш ли?

— Нима се опитвам да ви прелъстя, милорд?

— Точно така — потвърди той и се надигна. — И внимавай, иначе ще изпиташ на гърба си на какво е способен един обезумял от страст лорд.

Женевиев се засмя, скочи и се втурна към потока, за да охлади сторещеното си лице. Тристан я последва, прегърна я през кръста и я укори, че флиртува с него най-безсрамно. Точно сега ли трябвало да го омайва така с прелестите си? Женевиев го целуна с цялата си страст, изцяло отдадена на чувствата, които стопляха сърцето ѝ, на любовта, която даряваше и получаваше.

Тристан взе ръката ѝ и двамата тръгнаха покрай потока в блажено мълчание. След пристигането на Женевиев в Бедфорд Хет двамата бяха водили дълги разговори. Докато седяха пред камината в спалнята си, тя се опитваше да му обясни, че не е имала намерение да го убие, но се е заклела на баща си да продължи борбата за Едънби. После се влюбила в него и страхът от тази любов я подтикваше към бягство.

— Мислех, че ти никога няма да ме обикнеш.

Тристан я прегърна нежно и призна, че той също се е съпротивлявал срещу чувствата си. Но тя така го омагьосала, че

захвърлил настрана всяка предпазливост. Щастлива, Женевиер падна в прегръдките му.

Докато се разхождаха по полята, той ѝ разказваше за Лизет, за баща си и брат си, описваше какво се бе случило през онзи злокобен ден, когато се бе върнал в къщи с веселата си компания, и бе заварил смърт и разрушение.

В една горичка двамата се отпуснаха в меката трева и Тристан я целуна с любов. След малко въздъхна нетърпеливо.

— Май е време да се връщаме, иначе Катрин ще проглуши ушите на Едуина с писъците си.

— Но аз я накърмих малко преди да тръгнем, така че бихме могли да останем тук още известно време. Разказах ли ти вече за годеника си Аксел?

— Само някои неща — отговори Тристан и ревниво се намръщи. — Много ли го обичаше?

— Той беше прекрасен човек. Сигурна съм, че двамата щяхте да се разбирате много добре. Той следваше в Оксфорд и Итън и знаеше много за поезията и музиката. Освен това смяташе, че трябва да се държим настрана от междуособиците и помоли баща ми да последва примера на повечето перове и да не ти отказва гостоприемството си. Само че татко беше роден воин и се бе заклел да служи вярно на Ричард. Аксел трябваше да изпълни васалния си дълг към баща ми и го направи. Да, обичах го — усмихна се с болка тя. — Макар и не толкова пламенно и дълбоко, колкото обичам теб. И никога не съм изпитвала...

— Удоволствие? — попита той и бузите ѝ пламнаха.

— Ти си безсрамник! Една лейди не изпитва такива неща.

— Напротив. А аз обичам с цялото си сърце моята сладострастна лейди.

— Какви са тези маниери! — укори го с добре изиграно възмущение тя.

Тристан взе ръката ѝ и притисна устни до дланта ѝ.

— Тези неща нямат нищо общо с добрите маниери — възрази ухилено той. — Аз съм просто един щастлив съпруг и вече не ревнувам бедния момък, който загина на бойното поле, макар че е бил против проливането на кръв — изведнъж гласът му прозвуча сериозно. — О, Женевиер, в сърцето ми се бяха настанили зли демони. Лизет...

Женевиев побърза да сложи ръка на устните му.

— Повярвай, Тристан, аз също не те ревнувам от миналото. Дори се радвам, че си обичал първата си жена — той я целуна с благодарност и тя прибави колебливо: — Искам обаче да ми обясниш още нещо. Носят се слухове, че Ирландия скоро ще се напълни с братчета и сестричета на Катрин...

— Какво?

— Чуват се разни неща за поведението ти...

— Лъжи, само лъжи! Когато потеглих за Ирландия, вече бях толкова влюбен в похотливата си малка уелска, че дори не поглеждах другите жени.

— Вярно ли е това?

— Разбира се. Кой ти е надрънкарал тези невероятни глупости?

Женевиев се вцепени от страх. Какво да каже сега? Тристан вече бе простил на хората, които бяха взели участие в коварния план за убийството му. Ала продължаваше да мрази Гай от дъното на душата си. Ако младият рицар не беше под закрилата на краля, двамата отдавна щяха да се изправят един срещу друг на полето на честта. Не й се искаше да лъже съпруга си — но не й оставаше нищо друго.

— Не си спомням точно. Във всеки случай, много ме заболя.

Тристан се засмя и я притисна до себе си.

— Не се тревожи. Сърцето ми е само твое.

— О, Тристан... — Женевиев отговори на целувката му, но побърза да се изтръгне от ръцете му. — Вече е крайно време да се връщаме при Катрин.

Докато крачеха бавно към мястото, където бяха вързали Пю, Тристан заяви:

— Тук е толкова хубаво, но въпреки това смятам, че е време да се връщаме в Лондон. Трябва да получа от ръцете на краля грамотата, която обявява Едънби за град, и да се послушам какво става в двора. Мисля, че някой иска да ме види мъртъв. Една нощ, когато се връщяхме от кръчмата, с Джон бяхме нападнати на улицата...

— Тристан! — извика обвинително Женевиев. — Защо не си ми казал?

Мъжът въздъхна и вдигна рамене.

— Тогава мислех, че не те интересува. Пък и нищо особено не се случи. Когато двамата негодници се нахвърлиха върху нас, веднага се

нанизаха на мечовете ни. Нямам представа какво искаха от нас. Може пък да са били най-обикновени крадци — той премълча пред нея съмненията си, за да не я безпокои. — Както и да е, вече нищо не ме задържа в Бедфорд Хет. Лошото е само, че не можах да разбера кой се крие зад така наречения „призрак“. Томас обаче ще остане тук и много се надявам да открие виновника.

Женевиев се поколеба дали да му разкаже за неясните фигури, които бе видяла в деня на пристигането си. Но оттогава не се беше случило нищо загадъчно и Тристан не биваше да остава с впечатлението, че жена му вярва в призраци.

Тристан подсвирна тихо и петнистият жребец дотича послушно до тях. Той вдигна Женевиев на седлото, качи се зад нея и двамата препуснаха към къщи. Облегната на гърдите му, тя се наслаждаваше на равномерното биене на сърцето му.

Пред входната врата на замъка двамата слязоха от коня и един млад ратай се втурна да поеме юздите. Ръка за ръка, Тристан и Женевиев се изкачиха по стълбата. В залата ги посрещна Едуина, която едва удържаше ревящата Катрин.

— Най-последно! О, Женевиев, малката умира от глад, а и очевидно е наследила твоя темперамент.

Женевиев притисна бебето в обятията си и се засмя.

— Ще я занеса горе.

— И аз ще дойда след малко — обеща Тристан и благодари на Едуина, която се беше грижила за бебето и им бе дала възможност да прекарат няколко скъпоценни часа насаме. — Кажи на Мери да събере багажа ти! — извика след жена си той. — Утре се връщаме в Лондон.

Женевиев кимна и забърза по стълбите към спалнята си. Помещението беше приятно топло, свещите вече бяха запалени. Тя развърза корсажа си и тръгна към леглото, но изведнъж спря, привлечена от странна светлинка някъде навън. Пристъпи към прозореца и видя трепкащото пламъче на фенер между старите дъбове отвън и две неясни фигури, които изглежда си бяха уговорили среща. Женевиев подаде гърдата на изгладнялото дете, но остана до прозореца. Един от мъжете предаде на другия връзка документи и получи срещу тях пари. Двамата поговориха още малко и се разделиха. Женевиев понечи да повика Тристан, но изведнъж спря като закована. Първият мъж излезе от гората, водейки кон за юздата. Беше елегантно

облечен, със златна брошка на кадифената риза. Лицето му не се виждаше, но позата му, походката, грацията, с която се метна на седлото... Женевиев позна дори коня, червеникавосив жребец от конюшнията на баща ѝ. С този жребец сър Гай беше потеглил за битката при Босуърт.

Викът замря в гърлото ѝ. Какво търсеше той тук? Трябваше да разкаже на Тристан какво е видяла, но не смееше. По отношение на Гай, мъжът ѝ се държеше като неразумно дете и сигурно щеше да се възползва от случая, за да се освободи от него.

Женевиев прехапа устни. Гай беше верен васал на семейство Левелин и тя му дължеше благодарност. Не, нямаше да каже нищо на Тристан. По-добре беше сама да поиска сметка на стария си приятел. Тя накърми бебето и го сложи в люлката му, после повика Мери и двете започнаха да събират багажа.

Скоро след завръщането им в столицата Женевиев намери сгоден случай да поговори с Гай. Още първата вечер Тристан бе поканен от краля на среща с кмета на Лондон. Малката Ан беше на гости на Женевиев и не можеше да се откъсне от люлката на Катрин. При това възбудено обясняваше на леля си, че според обясненията на майка ѝ бебето, било подарък от Тристан. Не можел ли да донесе и на нея едно братче или сестриче? Женевиев се засмя и отговори, че е по-добре да помоли Джон да подари на майка ѝ едно бебче.

По-късно Мери отведе малкото момиче при майка му и втория му баща. Женевиев се наведе над люлката и се вгледа с любов в спящата Катрин. В този миг вратата се отвори. Тя се обърна зарадвано, защото помисли, че Тристан се връща по-рано, но вместо него в стаята влезе Гай и бързо затвори вратата след себе си.

— Женевиев!

— О, добре, че дойдохте! Трябва да говоря с вас...

Той изтича към нея и протегна ръце да я прегърне, но тя го отблъсна енергично. Как беше влязъл тук? Всъщност, за този въпрос имаше лесен отговор. Тристан вече не я охраняваше ден и нощ.

— Ако ви открие тук, Тристан ще ви убие!

— Кралят ще го запържи още дълго. Ако все пак се върне, имам хора отвън, които ще ме предупредят навреме. Вярвайте ми, мила, аз не се впускам в битки, които биха унищожили плодовете на дългия ми,

упорит труд. Дойде моментът, Женевиев. Обмислих всичко много внимателно и падането на Тристан е въпрос на дни.

— Гай, моля ви...

— Най-после ще станете моя!

— Престанете най-после с тези глупости! Той е мой съпруг, в тази люлка лежи детето ни. Несправедливостта беше поправена и сега...

— Нима не разбирате? — прекъсна я той. — Тристан ще умре и тогава вече няма да има значение, че сте негова жена. Само след няколко дни благородната му глава ще падне под секирата на палача и дори призрактът му няма да посмее да застане между нас.

Женевиев отстъпи ужасено.

— О, Гай, какво сте направили? Видях ви в Бедфорд Хет...

Мъжът избухна в смях и се изтегна на леглото.

— Благословени да са наследниците на Плантадженетите, тези братоубийци! Едуард, Ричард и Хенри — после пак Едуард и Ричард... Кръщават ги с все едни и същи имена, в продължение на поколения.

— Гай! За какво намекувате?

— За писмата, Женевиев. За един коварен заговор! — той се подпря на лакът и продължи да обяснява. — Беше много лесно да си наема шпионин. Умен мъж, казвам ви! Брат му бил убит, когато Тристан се впуснал да отмъщава за жена си след нападението над Бедфорд Хет. Момъкът прие с радост парите, които му предложих, и изигра отлично ролята на призрака. Работеше в кухнята, но успя да измъкне от работната стая пълен комплект послания, писани собственоръчно от дузина наследници на Плантадженетите. Адресирани до граф Бедфорд Хет, подписани от граф Уоруик и от кого ли още не. Още ли не разбирате, Женевиев? Планът ми е съвършен. Тези писма са писани в друго време, когато крал е бил Едуард, но аз ще ги представя като доказателство, че благородният граф Бедфорд Хет, а именно Тристан дьо Ла Тиер, заговорничи срещу Хенри с привърженици на Йорк. Щом документите излязат на бял свят, вие ще възвърнете свободата си, милейди. Кралят ще предаде Едънби в мои ръце — и вас заедно с него! — той скочи от леглото и се втурна да я прегърне.

— Гай, чуйте ме, моля ви! Не бива да правите това. Сигурно сте полудял!

Макар да беше убеден в лоялността на Тристан, кралят със сигурност щеше да се обезпокои от мнимия заговор. Никой крал не можеше да остане спокоен, когато ставаше въпрос за наследяването на трона. Хенри не обичаше кръвопролитията, но ако го принудеха, щеше да бъде безмилостен. Ако повярваше, че Тристан е злоупотребил с доверието му, щеше да побеснее от гняв.

— О, Женевиер, обичам ви толкова отдавна и ще ви обичам винаги! Най-после ще станете моя. Ще отмъстя за баща ви, ще ви обичам вярно и предано, макар че Тристан ви омърси с любовта си.

Женевиер го гледаше изумено. Гай беше загубил ума си!

— Но аз не искам да отмъщавате за честта ми! Чуйте ме, Гай! Вие сте мой приятел и аз ви обичам именно като приятел. Не искам да ви нараня, съжалявам, че ме обичате така силно, но аз не мога да отговоря на чувствата ви. Разберете най-после! Аз съм омъжена за Тристан, обичам го и единственото, което искам, е да...

Гай я изгледа снисходително, както се гледа глупаво дете, и отговори с усмивка:

— Разбирам страха ви, мила моя. Бедната ми, знам как се чувствате. Но всичко ще се оправи, кълна ви се!

— Не, Гай, не!

Горещата му целувка отне дъха ѝ, после той я пусна и изтича към вратата.

— До скоро, любима! — пошепна той и изчезна.

— Гай! — Женевиер се втурна като безумна към вратата. — Почакайте, Гай! — тя огледа коридора, но рицарят беше потънал в мрака. Катрин се събуди и заплака. Женевиер се върна в спалнята, вдигна малката от топлите завивки и я успокои.

Когато бебето заспа, Женевиер го остави отново в люлката и се заразхожда нервно из стаята. Какво да прави сега? Ако каже на Тристан, Гай ще умре и смъртта му ще тежи на нейната съвест. Но нима можеше да допусне Гай да представи фалшивите писма пред краля? Това означаваше да заключат Тристан в Тауър, а може би и да го обезглавят.

Като всички могъщи перове, и той имаше неприятели и те непременно щяха да напомнят на Хенри за времето, когато лорд дьо Ла Тиер е бил верен привърженик на рода Йорк. Изведнъж ѝ хрумна нова мисъл. Къде ли бяха скрити писмата? Вероятно в стаята на Гай. Тя не

знаеше къде е тази стая, но щеше да я намери, да открадне документите и да ги унищожи. Така Гай нямаше да има доказателства срещу мъжа ѝ, а Тристан никога нямаше да узнае каква опасност го е заплашвала.

Решена на всичко, тя изскочи в коридора и хукна към квартирите на прислугата, където живееше Мери заедно с две други камериерки. Женевиев събуди нетърпеливо момичето и го изпрати да бди над Катрин, после попита един от постовете къде се намира стаята на сър Гай. Мъжът ѝ описа как да стигне дотам и тя се затича като обезумяла. Можеше само да се надява, че рицарят не е там и че не споделя стаята си с друг придворен. Преди да влезе, огледа внимателно пустите коридори, после бързо отвори вратата и се вмъкна вътре. Облегна се на рамката, останала без дъх, и огледа малкото помещение. Огънят в камината беше угаснал, но на писалището гореше свещ. Вероятно Гай щеше да се върне всеки момент. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

Женевиев претърси първо чекмеджетата на писалището, но не намери нищо. В първите два сандъка имаше само ръкавици, кожени жакети и панталони. Третият обаче се оказа с двойно дъно. Женевиев изхвърли навън дрехите, напипа някакъв лост и го натисна с все сила. Капакът подскочи и тя се усмихна тържествуващо. Извади бързо връзката документи, измъкна едно писмо и пробяга с поглед по редовете. Точно така. Привърженик на Йорк беше писал на граф Бедфорд Хет и заявяваше, че ще бъде много благодарен за помощта му... Вероятно писмото е било предназначено за бащата на Тристан. Но съдържанието му беше такова, че като нищо можеше да доведе до падането на сегашния граф.

От коридора долетя шум. Женевиев напъха документите в деколтето си, събра дрехите в сандъка и безшумно откряна вратата, за да провери дали въздухът е чист. Наоколо не се виждаше никой и тя забърза по коридора. Ехото на собствените ѝ стъпки отекваше оглушително в ушите ѝ. Свещите по стените хвърляха призрачни сенки.

— Стой!

Като чу неочакваната заповед, Женевиев изпадна в паника. Сигурно Гай беше по петите ѝ. Ако я настигнеше, щеше да ѝ отнеме документите. Отчаяна, тя се втурна да бяга.

— Спри! В името на краля!

Господи! Не беше Гай, а един от постове. Писмата бяха на сигурно място в корсажа ѝ. Женевиев въздъхна облекчено, спря и се обърна. Постът, който се беше затичал след нея, я блъсна и я повали на земята. Главата ѝ се удари в стената, зави ѝ се свят.

— Милейди! — някой се приведе над нея и поиска да узнае защо се е втурнала да бяга. Когато се опита да стане, нещо изшумоля в деколтето ѝ — връзката документи се подаде навън и падна. Женевиев посегна да я вдигне. В този миг се чуха мъжки гласове, приближиха се шумни стъпки.

— Какво става тук?

Някой изтръгна писмата от ръката ѝ. Женевиев примигна уплашено и се опита да прогони мъглата от главата си.

— Как смеете? — попита властно тя. — Къде остана галантността ви, милорди? Аз съм графиня Бедфорд Хет и херцогиня Едънби и вие нямате право да се нахвърляте върху мен като зверове! Аз...

— Господи, погледнете какво има тук, Антъни! Вижте тези писма! Недвусмислено доказателство за позорно предателство към краля!

— Тази жена е съучастница в заговор. Кралят трябва веднага да види документите.

— Господарката на Едънби е и си остава привърженица на Йорк. Когато Хенри се върна в Англия, тя го посрещна с оръжие.

Обвиненията се сипеха върху Женевиев от всички страни. Когато най-последно успя да вдигна глава, тя се видя заобиколена от десетина кралски стражници.

— Не говорете, така, аз не съм изменница! — изкрещя тя. — Тези писма...

— Те са недвусмислено обвинение към лорд дьо Ла Тиер — прекъсна я някой. Още един мъж пристъпи напред и я огледа внимателно. Стори ѝ се познат — о, да, той беше член на могъщото семейство Невил, което не се уморяваше да се стреми към все нова и нова власт.

— Сър... — започна тя, но той я прекъсна неучтиво и я измери с присвити очи.

— Мадам, обвинявам ви в държавна измяна. Отведете я в Тауър! Аз отивам да уведомя Негово величество за заговора на милорд дьо Ла

Тиер.

Без повече думи сър Невил ѝ обърна гръб, а постовете грубо я изправиха на крака. Женевиер се изтръгна възмутено от ръцете им. В очите ѝ пареха сълзи.

— Мога да вървя и сама! Не ме докосвайте! — тя тръгна пред стражата с гордо вдигната глава, като напразно се опитваше да прикрие страха си. В Тауър... Затворниците гниеа там с години и много от тях напускаха килиите си само за да ги отведат на ешафода. Дали щяха да затворят и Тристан? Ами Катрин... Какво щеше да стане с невинното бебе, ако родителите му изгниеа в тъмния затвор?

Тя се препъна и един пост я подкрепи, но тя отблъсна ръката му. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Не бихте ли... — гласът ѝ пресекна и трябваше да започне отначало: — Бихте ли уведомите лейди Едуина Плезънс да се погрижи за детето ми?

— Разбира се, милейди — този мъж беше по-учтив от другарите си. Дори ѝ се поклони и побърза да изпрати един стражник в покоите на Джон.

Коридорите бяха безкрайни. Сякаш измина цяла вечност, преди да напуснат палата през една задна врата и да стигнат до Темза. Повикаха един лодкар и Женевиер зае място на мръсната седалка. Когато вдигна поглед, видя на небето безброй звезди и ярка луна. По-добре да гледа към небесните светила и да не мисли за другия бряг. Когато греблата се потопиха с плясък в тъмната вода, сърцето ѝ натеза от божа. Постара се да прогони надигащото се гадене и дивата паника, да не мисли за нищо. Но не успя. Бе постъпила по единствения възможен начин. Трябваше да открадне писмата от сър Гай, за да спаси живота на мъжа си. Тристан... Къде ли беше той сега?

Тристан се намираще в салона на краля, държеше в ръката си чаша бордо и се вираше гневно в сър Невил. Без да си даде труд да почука, мъжът беше нахълтал в кралските помещения и бе представил на Хенри така наречените доказателства за държавна измяна. Сега писмата лежаха върху писалището — точно до грамотата, с която Едънби се обявяваше за град.

— Вижте това, ваше величество! — настоя сър Невил. — Неопровержимо доказателство...

— Че в битката при Тюксбъри баща ми и аз сме се сражавали на страната на Едуард — прекъсна го презрително Тристан и махна с ръка към писмата. — Сегашният граф Уоруик е само на десет години. Това не е почерк на хлапак, не мислите ли?

— Глупости! — отзова се гневно Невил. — Тези писма са издиктувани на писаря и...

— Ами това! — прекъсна го отново Тристан. — Разгледайте документите в архива си, ваша милост, и ще видите, че това е почеркът на Едуард III.

Хенри нетърпеливо отмести изобличителните писма.

— Няма нужда. Изследвал съм много стари документи и познавам почерка на Едуард. Тези пергаменти са стари и пожълтели по краищата. Даже слепец би забелязал, че са писани много отдавна. Откъде имате писмата, сър Невил?

Ала лордът беше твърде уверен в правотата си, за да се остави да го сплашат.

— Намерих ги у херцогиня Едънби, сър — отговори подигравателно той и се поклони пред Тристан. — По всичко личи, че съпругата на лорд дьо Ла Тиер продължава да служи на дома Йорк.

Тристан се сгърчи като от удар. Женевиев! В сърцето му се надигна луд гняв. Тя бе дошла при него в Бедфорд Хет, за да го омае с лицемерния си любовен шепот, и той се хвана в капана ѝ като последен глупак. Тази жена беше магьосница и никой мъж не можеше да устои на чувственото ѝ привличане. Пак го бе измамила — за кой ли път вече... Болката прониза сърцето му като с нож. Но не биваше да се излага пред Невил. Гласът му прозвуча безизразно:

— Къде е жена ми?

— На път към Тауър.

— Не съм подписвал заповед за арестуване! — намеси се гневно Хенри.

— Ваше величество, аз изобличих предателката! — защити се Невил. Без да му обръща внимание, Тристан се поклони пред краля.

— Ваша милост, аз трябва да си върна онова, което ми принадлежи. Само мое право е да поискам сметка от съпругата си.

— Бъдете внимателен! — отговори предупредително кралят. — Може би я обвинявате несправедливо.

— Не ми се вярва — прошепна горчиво Тристан. — Тя вече ме е мамила и аз знам на какво е способна. Но вече ви казах, това е единствено моя работа, затова ви моля, сир, да ми разрешите да напусна двора. Свърших онова, за което ме бяхте повикали, но сега предпочитам да затворя Женевиев в собствената си крепост.

Кралят кимна примирено и Тристан излезе с бързи крачки от салона.

Констейбълът чакаше на пристана. Кеят беше покрит с хлъзгав мъх Женевиев направи няколко крачки и се олюля. Имаше чувството, че всеки момент ще падне в безсъзнание.

— Стоп! Ахой! — втора лодка се приближи до пристана. На носа беше застанал Тристан и наметката му се развяваше от вятъра. Женевиев изпита невероятно облекчение, когато видя, че мъжът ѝ не е окован. Носеше в ръка някакво писмо и го подаде на констейбъла веднага щом скочи на кея.

— Тази дама не е ваша затворница, сър. Трябва да ми я предадете.

Констейбълът прегледа набързо пергамента с кралския печат и кимна.

— Женевиев... — процеди през стиснати зъби Тристан и посочи към своята лодка. Когато се прекачи през парапета, тя се спъна и той я улови за лакътя. Тя го погледна несигурно, видя в очите му бесен гняв и се свлече безпомощно на пейката.

Прекошиха Темза сред потискащо мълчание. Женевиев много искаше да обвие с ръце врата му, да даде воля на страха си... но не каза нито дума. Загледа се отчаяно в звездите, които се отразяваха във вълните на реката, преглътна мъчително и най-последно гласът започна да ѝ се подчинява.

— Тристан...

— Не сега. Ще говорим после.

След като слязоха на кея, той я поведе към палата, където бяха покоите им.

Едуина седеше на леглото и люлееше бебето. Като ги видя, скочи уплашено.

— Господи, толкова ме беше страх! — тя се втурна към племенницата си и я прегърна. — Какво стана?

— Иди при Джон! — заповяда кратко Тристан и я придружи до вратата. — Кажу ми, че утре потегляме за Едънби. Да иде при краля и да го помоли за разрешение да ме придружи.

Едуина кимна угрижено и побърза да излезе. Тристан затвори вратата след нея и остана на прага.

Женевиер, която не познаваше причината за гнева му, изтича при него и докосна бузата му. Тогава той се обърна и с такава сила я удари през лицето, че тя се олюля и се строполи на леглото.

— Не, лейди, никога вече! От този миг нататък ще бъда безчувствен към красотата ти, към лъжите ти, дори към своето собствено безумно желание да те имам! Не мога да си простя, че бях такъв глупак! Като че ли не ми беше достатъчно, когато ме повали на пода с един коварен удар на машата! Защо дойде при мен в Бедфорд Хет? За да ме омаеш с фалшивите си признания в любов? За щастие кралят не е глупав и не повярва в така наречените „неопровержими доказателства“.

Женевиер погледна невярващо студеното му лице. Бузата ѝ пламтеше от жестоката плесница, но не тази болка извика сълзи в очите ѝ. Значи той вярваше, че тя е откраднала документите от стаята на баща му, за да го обвини в предателство и да го прати в затвора. И че признанието ѝ в любов е било лъжа!

— Тристан! — изпищя тя.

В гласа ѝ имаше толкова безумна мъка, че Тристан се поколеба. Господи, как искаше да ѝ повярва, да я притисне в обятията си... Не! Тази жена беше измамница. Само един глупак би се подвел отново по очарованието на прекрасните ѝ очи.

— Веднъж вече ме предаде, не помниш ли?

— Не, Тристан, не!

— А какво тогава? — той седна на леглото и я сграбчи за раменете. Женевиер беше в безизходица. Не можеше да обвини Гай. Не искаше да се чувства виновна за смъртта му. Но дори ако кажеше истината, нямаше да се спаси от студения гняв на съпруга си. Тристан щеше да я обвини в заговор със стария ѝ приятел. Нямаше спасение.

— Кажи ми всичко, Женевиев! — процеди през зъби Тристан.

— Аз... не мога.

Той я отблъсна от себе си и в този миг Катрин нададе жален вик. Крайно време беше да я нахрани. Макар че едва се влачеше, Женевиев скочи и забърза към люлката. Тристан я изпревари, вдигна бебето и го понесе към вратата.

— Какво правиш? — тя се втурна след него, но спря като закована, когато той се обърна рязко и я измери с леден поглед.

— Не ти позволявам да я кърмиш повече.

— Не! Тя е мое дете!

— И мое, лейди.

— За Бога, дори ти не можеш да бъдеш толкова жесток! — тя протегна умолително ръце и зашепна отчаяно: — Имай милост, Тристан! Не бива да ми я отнемаш!

Той стоеше над нея, гордо изправен, безмилостен и неотстъпчив. Сълзи замъглиха очите ѝ и тя се свлече на колене.

— Моля те, Тристан, прави с мен каквото искаш, само не ми вземай детето... — гласът ѝ пресекна, главата ѝ клюмна на гърдите.

Тристан се люшкаше между гнева и съжалението. Само да можеше да повярва в невинността на жената, която обичаше повече от всичко на света... Катрин пицеше като набучена на кол. Най-после той пое дълбоко въздух, улови ръката на Женевиев и я издърпа да стане. Сложи детето в ръцете ѝ, изслуша с каменно лице бурните ѝ благодарствени думи и я изчака да седне с детето на леглото. Видът на доволно сучещото бебе сви сърцето му. Обърна рязко гръб на тази мирна картина, изскочи навън и тресна вратата след себе си. Този шум беше по-страшен и от най-непримиримите му думи и окончателно убеди Женевиев, че за нея няма спасение.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Да прием за град Едънби! — извика златарят мистър Кроуж и вдигна чашата си. — И за основателя му, за нашия добър господар, Негова светлост лорд Тристан дьо Ла Тиер!

В залата избухна буйно ликуване. Тристан седеше начело на дългата маса. Той вдигна засмяно документа и го предаде на сър Хъмфри, който беше назначен за кмет на новия град. Хората познаваха и обичаха стария рицар. През всичките тези трудни години той работеше и се биеше редом с тях.

— Благодаря ви, господа! — Тристан също вдигна чашата си. — Пия за щастливото бъдеще!

Появи се старият Грисуълд и покашлянето му беше недвусмислена покана. Новите граждани бързо наставаха, оставиха чашите си и излязоха от залата — всички, с изключение на сър Хъмфри, който пристъпи бавно към камината. Тристан се направи, че не го забелязва, и вдигна обувия си в тежък ботуш крак на съседния стол. Зачака старият рицар да изложи молбата си — вероятно отново бе дошъл да иска милост за Женевиев — и изпи виното си. Оказа се, че е отгатнал правилно.

— Срещата с гражданите мина чудесно, Тристан — започна предпазливо сър Хъмфри.

— Много ви благодаря, сър.

— Отрупахте с благоволение бившите си врагове, дори аз възвърнах стария си дом в Едънби. Тамкин, който вдигна меч срещу вас, е отново на свобода и работи за вас по своя собствена воля. Лейди Едуина и Джон са щастливи съпрузи...

— Вече няколко пъти сме говорили за това — прекъсна го нетърпеливо Тристан и си наля още вино. Нямаше нужда от повече разговори. През двете седмици след завръщането им той беше ходил три пъти при Женевиев и всеки път заставаше до вратата със скръстени ръце, за да не се изкуши да я докосне. Три пъти я помоли за обяснение и тя три пъти сведе глава, без да каже нищо. Макар и

господарка на Едънби, тя живееше като затворница, нямаше право да напуска стаята си, а Тристан се беше настанил в покоите на стария лорд. Все по-често, обзет от горчивина, той се питаше дали тази принудителна раздяла не е по-мъчителна за него, отколкото за жена му. Нощем заспиваше само когато умората го надвиеше, но и сънищата му бяха пълни с образа на Женевиев. Взря се в искрящото вино и сърдито поклати глава. Желанието да я държи в прегръдките си ставаше непоносимо. Не, не желанието, а любовта го тласкаше към лудости. Трябваше да измисли нещо, за да я забрави. Скочи на крака и изтича до стълбата.

— Слез долу, Джон! — приятелят му се отзова веднага и Тристан предложи: — Да идем в гостилницата, която младият мистър Пиър откри в края на града! Ще опитаме ейла му и ще му пожелаем много клиенти и добри приходи. Ще ни придружите ли, сър Хъмфри?

Старецът поклати тъжно глава.

— Предпочитам да си остана тук.

Тристан обгърна с ръка раменете на младия си приятел.

— Тази нощ имам желание да се напия...

— ... и да удавиш мъката си — завърши изречението Джон.

— Една пълна чаша ейл винаги носи утеха. Кой знае, може би ще намеря дори някоя красива и покорна келнерка? — Тристан махна небрежно на сър Хъмфри, извика Матю и му заповяда да оседлае конете.

„Когато е в такова настроение, не бива да го оставям сам, каза си угрижено Джон.“ Преди да последва приятеля си, той се обърна към сър Хъмфри:

— Моля ви, сър, предайте на жена ми, че ще сторя всичко възможно да задържа звяра в клетката.

Сър Хъмфри ги изпрати с тежка въздишка.

— Щом не искаш да говориш с Тристан, защо мълчиш дори пред мен? — заговори обвинително Едуина. Тя седеше пред камината с бебето в скута си, докато племенницата ѝ крачеше нервно напред-назад. Откакто беше сигурна, че малко преди есенната жътва ще дари Джон с наследник, тя изпитваше още по-голяма привързаност към малката Катрин.

— Не мога да ти кажа нищо, Едуина — отговори тихо Женевиев.
— Защото ще сметнеш за свой дълг веднага да уведомиш Тристан.

— Но аз съм твоя леля! Твоя плът и кръв.

Женевиев се усмихна измъчено.

— Много съжалявам, но в този случай просто не мога да ти имам доверие. Ти ще направиш онова, което смяташ за правилно, и ще предизвикаш истинска трагедия — тя се отпусна на леглото и уморено продължи: — Ще ти кажа само едно — аз съм невинна.

— О, Женевиев, кълна се в бога, няма да кажа нито дума на Тристан! Моля те, трябва най-после да ми довериш какво те мъчи, иначе ще се пръснеш!

— Аз... ще имам второ дете.

Едуина помълча малко и каза:

— Естествено, това ще го зарадва, но...

— Не вярвам, че ще го настрои по-примирително. Господи, какво да правя?

— Най-добре ми разкажи всичко. Повярвай, ще запазя тайната ти.

— Ако не удържиш на думата си...

— Никога!

Облекчена, Женевиев разказа на леля си за събитията, които я бяха тласнали към нещастieto.

— Опитай се да ме разбереш! Гай беше рицар на татко и най-добрия приятел на Аксел. Не мога да допусна Тристан да го убие. Мъжът ми толкова мрази Гай, че сигурно ще ме обвини в заговор с него и ще каже, че моята задача е била да отнеса онези писма на краля.

— Трябваше веднага да му кажеш, че си видяла Гай в Бедфорд Хет!

— Може би си права — прошепна обезкуражено Женевиев. — Не знам какво да правя сега...

В този момент вратата се отвори и Женевиев изгледа слисано мъжа, който беше обект на разговора им. Гай застана пред нея в черна наметка, тъмносива кадифена риза и подходящ по цвят панталон. Лицето му сияеше.

— Дойдох да ви спася, любима.

Стресната до дън душа, Женевиев се улови за гърлото, за да не изпищи. Мислите ѝ се надпреварваха. Как бе успял да проникне в

замъка? Доколкото знаеше, Роджър дьо Трейн стоеше на стража в коридора. В сърцето ѝ се бореха страх и гняв.

— Какво търсите тук, Гай? — попита хладно тя. — Нима не ви е страх, че съм разказала на Тристан цялата истина? Едва не ме прибраха в Тауър, ако още не сте узнали.

— Съжалявам, скъпа. Но защо постъпихте като последна глупачка и ми откраднахте писмата? За щастие не сте ме обвинили пред мъжа си, знам това. Иначе сега нямаше да стоя пред вас. Щяхте напразно да очаквате спасителя си...

— Не съм ви чакала! — изсъска ядно Женевиер и скочи. — Заради вас едва не ме обезглавиха.

Без да се вслушва в думите ѝ, той улови ръката ѝ.

— Следвайте ме! Трябва да се махнем оттук!

— Не! Няма да тръгна с вас...

— Напротив! Аз ви обичам, Женевиер!

— Гай, вие бяхте приятел на Аксел и аз смятах, че сте и мой приятел. Но никога не съм ви обичала. Как ви хрумна...

Злобният му смях я накара да занемее.

— Все ми е едно дали сте на моя страна или против мен. И без това Едънби ще бъде мой.

— Какво? — тя се задърпа отчаяно и хвърли бърз поглед към Едуина, която седеше като вцепенена, притиснала в прегръдката си малката Катрин. Женевиер спря да се отбранява, защото разбра какво говореше погледът на леля ѝ — внимавай, този мъж е способен на всичко. Той ще ни убие...

— Колко пъти съм си представял как лежа на това легло — зашепна като в транс сър Гай, — как вие бавно се събличате и се сгушвате в обятията ми...

— Но аз бях сгодена за Аксел, не за вас!

Мъжът продължи невъзмутимо:

— Тръгвате ли с мен или не? Имам среща в Ирландия с привърженици на Йорк. После ще се върна тук с многобройна войска и ще поискам като особена милост, лично да отсека главата на Тристан дьо Ла Тиер.

— Гай! Защо не разбирате? Аз го обичам и няма да тръгна с вас. Хайде, вървете си, преди Тристан да се е появил или стражите да са ви открили!

Гай я блъсна грубо и от гърлото ѝ се изтръгна задавен писък. В очите му светеше безумие.

— Проклето зверче, ето какво си ти! Но аз ще те взема със себе си и ще те имам, докато ми омръзнеш. Горда и дръзка както винаги! Глупачка такава! Да не мислиш, че Аксел беше убит от някой Ланкастър? Аз го прободох с меча си, и него, и стария Едгар!

— Господи! — проплака изумено Женевиев.

— И ще продължавам да убивам — продължи с усмивка той. — Ще убия и теб, но няма да те оставя в ръцете на онзи мъж. Затова ела с мен и бъди послушна!

Женевиев пое дълбоко дъх и изкрещя, колкото имаше сила. Разярен, сър Гай я изрита с тежкия си ботуш. В този миг Едуина скочи и се втурна към вратата, но там вече стоеше някакъв непознат мъж с изваден нож, който ѝ прегради пътя. Тя се отдръпна ужасено, притисна бебето до гърдите си, после се обърна към Гай.

— Къде е... — гласът отказваше да ѝ се подчинява.

— Сигурно искате да попитате за малката Ан? Добре е. Затворихме я в стаята ѝ заедно с Мери.

— А... сър Хъмфри?

— Лежи долу в залата целия облян в кръв — отговори презрително сър Гай. — Сега ще попитате и за стария Грисуълд, нали? Е, надявам се да е още жив. Във всеки случай слугите са толкова сплашени, че няма да се помръднат. Някои са вече в подземиято. Този Роджър дьо Трейн се отбраняваше смело, но ние го нападнахме в гръб, нали, Филбърт?

— О, да, стоварихме му една тояга в тила — потвърди ухилено непознатият.

— Извън крепостните стени са разположени многобройни постове — произнесе предупредително Женевиев, но Гай изобщо не се впечатли.

— Преди да се съберат, ние ще сме вече далеч. Едуина, дай ми бебето!

— Не! — изкрещя Едуина и се обърна да избяга. Макар че едва дишаше, Женевиев се надигна, решена да се нахвърли върху Гай, но той отново я изрита и я просна на пода. После изтръгна Катрин от ръцете на леля ѝ, а когато тя посегна да си я вземе, другият мъж я сграбчи за косата и я издърпа назад.

Катрин се разплака и Женевие отново се надигна, за да се хвърли върху Гай.

— Внимавай! — изръмжа ядно той. — Знаеш ли колко ми се иска да прережа гърлото на това дяволско изчадие? Затова ти предлагам да се увиеш с наметката си, да излезеш с мен в двора и най-любезно да помолиш ратая за три коня.

— Аз съм пленница в тази стая! — изфуча Женевиев, опитвайки се да скрие страха си. Без съмнение, Гай щеше да изпълни заплахата си и да убие детето. Господи, защо не бе прозряла по-рано ужасната истина? Баща ѝ и Аксел не бяха загинали в бой, а от предателската ръка на този отвратителен, безумен убиец. Защо се беше оставила да я излъже така хладнокръвно? Защо бе продължила да го защитава?

— Слугите не знаят нищо за положението ви — възрази той. — Когато влязох в замъка, обясних на ратая, че може би ще се наложи да изляза на езда с лейди Женевиев и той ми се усмихна доверчиво.

Какво да прави сега? Никой нямаше да ѝ помогне. Трябваше да излезе навън с него, да се развика и да предупреди постовете, които патрулираха по крепостните стени.

— Е, добре, тръгвам с вас. Моля ви, предайте детето на Едуина, а аз ще...

— О, не лейди, малката ще дойде с нас. И ако не се усмихнеш на верните си слуги, ще ѝ разпоря гърлото пред очите ти.

— Копеле! — изсъска Едуина. — Отвратителен подлец! — тя се хвърли като тигрица върху Гай, но той я посрещна и с добре прицелен удар я изпрати към дървената табла на леглото. Едуина изохка и се свлече в безсъзнание на земята.

Женевиев изтича при леля си и коленичи до нея. Слава Богу, още дишаше!

— Лельо, миличка...

Гай я сграбчи за косите и я издърпа да стане. От гърлото ѝ се изтръгна задавен писък.

— Няма да умре, остави я! Хайде, вземи наметката си и да вървим!

Макар че ръцете ѝ трепереха, Женевиев извади от сандъка си лека лятна наметка и го последва. Гай и Филбърт излязоха в коридора и заслепена от сълзи, Женевиев едва не се спъна в безжизненото тяло

на Роджър дьо Трейн. По челото му се стичаше кръв, но гърдите му леко се повдигаха.

Гай сграбчи здраво китката на Женевиер и я поведе към стълбата. В другата си ръка стискаше бебето, което тихо хленчеше. Сигурно усещаше близостта на майка си или инстинктивно съзнаваше, че не бива да вдига шум.

Скоро излязоха в двора. Застаналият на най-високия бруствер пост отдаде чест, от работилниците долитаха весели гласове. Матю се втурна насреща им и Женевиер му обясни с усмивка, че иска да излезе навън със сър Гай и спътника му.

— Доведи три коня! — „О, Матю, проплака безмълвно тя, нима не забелязваш, че нещо не е наред?“ — отчаяна, тя си представи реакцията на Тристан и горещо се помоли мъжът ѝ да не повярва, че тя е придружила убиеца доброволно. — „Не, Едуина ще да му каже истината, опитваше се да се успокои тя. Той непременно ще тръгне да ни преследва...“

Тя се вкопчи в тази последна надежда и изчака Матю да изведе от обора три оседлани коня. Учтив както винаги, момъкът ѝ помогна да възседне червено-кафявата кобила. Филбърт си избра един едър жребец, а Гай се метна без усилие на своя кон, макар че продължаваше да държи бебето.

— Отиваме до гората отсреща и скоро ще се върнем — проговори небрежно той.

— Добре, сър Гай.

— Тичай напред и отвори вратата, момче! — заповяда високомерно рицарят и му подхвърли една монета.

— Разбира се, сър Гай — Матю вдигна глава към Женевиер и на лицето му се изписа странна усмивка. После хукна към портата.

Гай плесна кобилата по задницата и тя послушно заприпка след жребеца му. Портата се отвори и тримата ездачи излязоха извън крепостните стени. Пуснаха конете в галоп и препуснаха на юг. Катрин отново се разплака и Женевиер приближи кобилата си до коня на сър Гай.

— Дайте ми детето, моля ви! Вече сме достатъчно далече от замъка и никой няма да ме чуе, ако вдигна тревога.

Мъжът дръпна юздите, скочи от седлото и завърза кобилата за своя кон, за да не може Женевиер да му избяга.

— И я накарайте да мълчи! Иначе лошо ѝ се пише — изсъска гневно той и сложи детето в ръцете ѝ.

— Тя е гладна...

— Тогава я накърмете...

— Тук, пред вашите очи? Невъзможно! Трябва да потърсим подходящо място и...

Гай избухна в луд смях.

— Крайно време е да преодолееш срама си. Почивката няма да трае дълго.

— Тристан ще ни настигне и...

— Той си има друга работа — самодоволната му усмивка я уплаши до смърт. — Я се обърни!

Обзета от зли предчувствия, тя хвърли поглед през рамо и видя как над Едънби се издигат гъсти облаци дим.

— За Бога! Замъкът...

— Точно така, Едънби е в пламъци. Щом не мога да го притежавам, не искам никой друг да живее в него. По-добре да го сравня със земята.

— Вътре има толкова много хора — изхърка задавено тя.

— Е, все няколко ще се спасят. Моли се за приятелите си, Женевиев. Хайде, време е да тръгваме.

Матю разбра, че нещо не е наред, защото, макар лейди Женевиев да му се усмихна, видът ѝ беше такъв, сякаш всеки момент щеше да избухне в сълзи. Вярно, сър Гай беше идвал в Едънби с пратениците на краля, но въпреки това... И защо той носеше детето, а не майката?

Без да се бави с повече размишления, момъкът се втурна в залата. Господи, старият сър Хъмфри лежеше на пода пред камината и стенеше от болка! Изведнъж Матю усети, че помещението се пълни с дим. Хукна навън и закреця за помощ. Стражата дотича веднага, а той побърза да се върне в къщата и хукна като обезумял нагоре по стълбата, вземайки по две стъпала наведнъж. Зави по коридора към спалнята на лейди Женевиев и се препъна в един мъж. Роджър дьо Трейн тъкмо идваше на себе си.

— Пожар, сър! — извика предупредително ратаят и Роджър се надигна олюлявайки се. Когато влезе в стаята на господарката си,

младият рицар видя, че огнените езици вече лижат завесите и чаршафите на леглото. Лейди Едуина лежеше в несвяст на килима и Роджър се втурна да я вдигне, макар че и той едва дишаше. Успя да я изнесе навън тъкмо навреме, защото една греда на тавана се срути с трясък и остави след себе си огнен дъжд от искри.

Роджър притисна по-здраво безжизненото тяло и слезе в двора. Едуина отвори очи и той я постави на крака. В погледа ѝ блесна безумен страх.

— Ан! Господи, Роджър, дъщеря ми...

— Ето я, милейди! — извика Матю, който бе успял да изведе от горящата къща и малката Ан, и цялата прислуга. Малкото момиче се разхълца и се хвърли в прегръдката на майка си. Едуина я притисна силно до себе си и си забрани да плаче.

— Бедничката ми... — изведнъж се сети за най-страшното и извика: — О, Роджър, той отвлече Женевиер! Трябва да повикаме Тристан и Джон!

— Ей, сега ще отида в гостилницата и...

— Не, Роджър, не! Той няма да ви повярва, но аз ще успея да го убедя! — Роджър примигна смутено и тя побърза да обясни: — Тристан трябва да разбере, че Женевиер не е тръгнала доброволно с онзи убиец.

— Ще доведе конете — намеси се бързо Матю.

Старият сър Хъмфри излезе олюлявайки се в двора и Едуина въздъхна облекчено.

— Слава Богу, че сте жив, сър Хъмфри! Погрижете се да угасят пожара! Ани, ти се заеми с Мери. Не виждаш ли, че не е на себе си от страх? Скоро ще се върна, миличка, чакай ме! — Матю вече бе извел конете от обора и скоро Едуина и Роджър препускаха по опустелите улици на Едънби.

Нищо не му помагаше. Можеше да изпие цяла бъчва ейл, да се смее с едрогърдестите кръчмарски проститутки и да си въобразява, че веселите обещания в очите им ще задоволят глада му — но дълбоко в себе си знаеше, че няма надежда. Само една-единствена жена можеше да угаси огъня, който гореше в слабините му. „Иди при нея, шепнеше вътрешният му глас. Иди при нея, вземи я в обятията си, наслади се на

красотата й...“ Той тресна чашата с ейл на масата и Джон, който седеше до него с мрачно лице, вдигна изненадано очи.

— Какво стана, Тристан?

— Отиваме си в къщи — отговори кратко приятелят му, хвърли няколко монети на масата и стана. Джон кимна облекчено. Не разбираше на какво се дължи тази внезапна промяна в настроението на Тристан, но се радваше, че най-после ще се приберат.

Момичетата изгледаха разочаровано изисканите господа, които така внезапно бяха решили да си ходят. Изведнъж вратата се отвори с трясък.

— Едуина! — Джон се взря ужасено в почернялото, омацано със сажди лице на жена си. Зад нея се появи бледият като платно Роджър дьо Трейн. — За Бога, какво е станало, Роджър? — изкрещя той и се втурна към тях.

— Говорете най-сетне! — заповяда задъхано Тристан. — Какво се е случило?

— Сър Гай отвлече Женевиер и Катрин — обясни Едуина. — А замъкът гори... Но сега това няма значение. О, Тристан, вашата жена е невинна! Гай е откраднал писмата от Едънби и Женевиер ги е взела от сандъка му, защото е смятала, че му дължи лоялност и не е искала да го убие или да го затворят в Тауър. Този мъж е луд! Той е убил Аксел и Едгар само за да завладее Едънби и Женевиер! И сега тя е в ръцете му... — хълцания задавиха гласа й. — Взе и бебето! Трябва да я намерите, Тристан, колкото се може по-бързо! Тя не бива да язди дълго, защото ще загуби детенцето, което носи под сърцето си...

— Кога тръгнаха? — попита вдървено Тристан. — Колко хора е повел със себе си онзи убиец?

— Тръгнаха преди по-малко от час. С него има само един, някакъв си Филбърт...

— По дяволите! — изрева Тристан. — Филбърт беше слуга в Бедфорд Хет! Кълна се в Бога, ако онзи негодник стори нещо на Женевиер и Катрин, ще го убия със собствените си ръце...

Той изскочи като вихър от гостилницата, метна се на петнистия си жребец и препусна в мрака. Роджър и Джон размениха кратък поглед, скочиха на седлата и препуснаха след господаря си.

Но не можаха да настигнат Пю, който се носеше като вятър. Сърцето на ездача биеше в същия ритъм, като вихрените копита на

КОНЯ МУ.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Яздеха твърде близо до ръба на скалите. Понякога гъсталакът се разреждаше и Женевиер виждаше дълбоко под себе си прибоя, който се разбиваше на пяна в стръмната скална стена. Ако конят се подхлъзнеше — ако тя полетеше в пропастта с дъщеря си... Беше толкова изтощена, че би посрещнала с облекчение този изход, но Катрин трябваше да остане жива. За щастие, малката спеше мирно в прегръдката на майка си.

Когато падна нощ, мъжете спряха конете си и Гай се обърна с усмивка към Женевиер:

— Още малко, мила, и ще направим почивка. В онези скали има няколко доста дълбоки пещери и можем да се крием там дни наред.

Женевиер знаеше местоположението на пещерите. Някога келтите се криели там от римляните, англите от саксонците, саксонците — от норманите и ютландците. Тя сведе бързо глава. Гай искаше да я уплаши, но вместо това вдъхна в сърцето ѝ нова надежда. Този безумец май забравяше, че има насреща си една Левелин, дете на крайбрежието, което познаваше всяко камъче и всяка скала. Сигурно щеше да успее да му избяга.

Тя трябваше да вярва в това, иначе щеше да полудее. По време на мъчителното препускане не бе престанала да умолява Всемогъщия да спаси Ан и Едуина от огъня, да пощади верните ѝ слуги. Умираще от страх, че се е случило най-лошото. Тристан трябваше отдавна да ги е настигнал — ако не заради нея, то поне заради Катрин. Продължиха пътя си и за нейно облекчение Гай пое по една пътека, която водеше навътре в сушата, далече от опасната пропаст. Излязоха на полянката пред най-близката пещера и мъжете скочиха от конете.

Гай вдигна Женевиер от седлото и я поведе към пещерата, Филбърт ги последва със запалена факла. В един ъгъл беше струпана купчина съчки, което подсказваше, че двамата мъже са обмислили бягството много грижливо. Вероятно Гай беше чакал търпеливо някъде

отвън и беше проникнал в крепостта, веднага след като господарят на Едънби излезе от дома си.

— Охранявай входа, Филбърт, и не ни смущавай — заповяда Гай, без да изпуска Женевиев от очи. Без да каже дума, мъжът се скри в мрака и Гай се обърна към Женевиев: — Е, как ти харесва любовното ни гнезденце, лейди?

— Вие сте болен, Гай.

— Съвсем не, чувствам се здрав и силен — и горя от желание. Скоро ще го усетиш — изведнъж той посегна към нея.

— Не ме докосвайте!

Гай се изсмя и я пусна. Очевидно не бързаше.

— Твоята дързост винаги ме е възхищавала. Но аз ще те променя, ще видиш. Още тази нощ.

Той разтвори чантата си и Женевиев го проследи с невярващ поглед. Извади хляб, кожен мях с вино и парче сирене. Нареди храната на платното, което бе разпрострял пред огъня, сякаш приготвяше пикник за двама влюбени. После се настани удобно в единия край.

— Сложи Катрин да спи и седни при мен!

— Не!

— Вземи одеялото от чантата ми. Бебето ще спи спокойно, и се погрижи да не си отваря устата! Ако се разреве, ще я принудя да мълчи.

Женевиев се обърна, за да скрие сълзите си. Гадеше ѝ се от страх и отвращение. Издърпа одеялото от чантата, разгъна го и направи постеля за Катрин. Отнесе я в най-далечния ъгъл на пещерата, за да не може Гай да я достигне. Сърцето ѝ силно заби, когато забеляза ниския подземен коридор, който се разклоняваше някъде в далечината. Дали да не грабне бебето и да не избяга във вътрешността на пещерата? Не, Гай щеше да я залови много скоро. Трябваше да изчака удобен случай.

Тя се върна и седна при него, отпи глътка вино от чашата, която ѝ подаде, като през цялото време го наблюдаваше. Хапна дори малко хляб, за да се подкрепи.

— Знаеш ли какво ще направим след вечеря, Женевиев? — попита той и се усмихна любезно. Господи, как можа да ѝ причини това! В този миг той ѝ напомняше до болка милия рус младеж, който често придружаваше нея и Аксел в разходките им из гората и тримата си устройваха весели пикници. Красивият сър Гай, който мечтаеше за

рицарски турнири и геройски дела — а само след няколко години уби коварно най-добрия си приятел и своя лорд.

— Е, знаеш ли? — попита той и сложи пръст под брадичката ѝ.

— Разбира се — отвърна презрително тя. — Ще ме изнасилите.

— О, не, мила, не. Ти ще се съблечеш бавно, после ще разпуснеш златната си коса, за да закриеш голотата си, и с готовност ще се отпуснеш на гърдите ми...

— Вие сте болен!

— Ако откажеш, ще забия ножа си в сърцето на твоята Катрин.

Погледът ѝ се стрелна към ботуша му, където стърчеше дръжката на нож. Ако можеше да го изтръгне... Трябваше да печели време. Трябваше да го накара да пие още вино. От гърлото ѝ се изтръгна тих смях.

— Кое ви забавлява толкова? — попита учудено Гай.

— Мислех си само колко ирония се крие във всичко това. Тук, в пустошта на Уелс, виждам отново призрака от Бедфорд Хет. Никога не бях помисляла, че сте способен на подобно коварство, Гай. Бяхте верен служител на баща ми, но щом положението се промени, преминахте на страната на Хенри. Вие сте хамелеон, Гай. Забележително е колко бързо променяте цвета си — тя се приведе към него, погледна дълбоко в очите му, измъкна светкавично ножа от ботуша му и го опря в гърдите му.

Гай я изгледа развеселено.

— Оставете оръжието — заповяда спокойно той.

— Не! Само ако се помръднете...

Той се ухили и хвърли поглед над главата ѝ.

— Я се обърни!

Женевиев се подчини и едва не изпищя. Филбърт се беше промъкнал в пещерата и стоеше над Катрин с ловен нож в десницата си.

Гай я сграбчи за китката, издърпа малката кама и я хвърли на земята. После с все сила я зашлеви по лицето.

— Това е последният ти шанс, Женевиев. Ако направиш още една глупост, ще убия детето ти.

— Не! — изпищя Женевиев.

Все още ухилен, сър Гай заповяда на Филбърт да се върне на поста си, скочи и издърпа Женевиев да стане.

— Хайде, започвай да изпълняваш желанията ми, или ще убия Катрин пред очите ти — много бавно, за да слушаш достатъчно дълго плача ѝ.

— Не говорете повече! — изплака тя, близо до безумието. Но скоро се овладя, захвърли тънката си наметка и се приведе да изуе обувките си. Погледът му я пронизваше като с нож. В гърдите ѝ се надигна отвращение. Решена да отиде докрай, тя поиска да види за последен път спящото дете, обърна се — и замръзна на мястото си. Катрин беше изчезнала. На пода нямаше нито едно кърваво петно, нямаше и признаци за насилие — като че ли мракът я бе погълнал без остатък.

— Хайде, проклетнице! — изрева Гай, хвърли се към нея и смъкна роклята от раменете ѝ.

В този миг откъм входа проехтя гръмовит глас. Тристан излезе от сянката на мрака, сграбчи Гай за рамото и го просна на земята. Побеснял от гняв, младият рицар се нахвърли върху смъртния си враг и двамата се затъркаляха по каменния под. Женевиев погледна страхливо към изхода на пещерата, очаквайки Филбърт да нападне Тристан в гръб, но негодникът беше изчезнал.

Тя се обърна и отново впи горящ от омраза поглед в борещите се на земята мъже. Гай лежеше под Тристан и в този миг протегна ръка към камата, която беше паднала наблизко.

— Тристан! — изпищя Женевиев. — Ножът!

В момента, когато острието се насочи към гърдите му, Тристан се претърколи настрана и ножът улучи бедрото му.

Гай се възползва от моментното си предимство, отблъсна неприятеля си и тъй като разбираше, че не е дорасъл до силата на опитния войн, сграбчи Женевиев и опря острието в гърлото ѝ.

— Назад, дьо Ла Тиер!

— Тристан! — изплака Женевиев. — Изведи Катрин...

— Назад! — повтори Гай и повлече Женевиев към изхода. Каменният под опари болезнено босите ѝ крака. С тъглчето на окоото си тя забеляза Филбърт, който лежеше безжизнен край входа на пещерата. Тристан ги следваше на разстояние, докато Гай вървеше устремено към ръба на скалата.

— Пуснете жената, Гай! — извика Тристан. — Бийте се с мен!

— Назад!

Скоро Женевиер чу под себе си шума на прибой. Пясъкът под краката ѝ се свлече и дребните камъчета се затъркаляха шумно по склона.

— Махайте се, Тристан! — изсъска Гай. — Или ще хвърля Женевиер в морето, кълна ви се! Получихте си детето, но жена ви принадлежи на мен...

— Отскочи, Женевиер! — изкрещя изведнъж Тристан. Камата, която бе измъкнал безшумно от ботуша си, профуча на сантиметър от нея и се заби в рамото на похитителя ѝ. Тя чу пронизителния вик на врага си и моментално заби лакти в ребрата му. Мъжът задърпа отчаяно дръжката на ножа, която стърчеше от рамото му, но не пусна плячката си. Свлече се на земята, но ръката му продължи да стиска талията ѝ в желязна хватка. Обзета от смъртен страх, Женевиер втренчи поглед в пенестите вълни, които блестяха на лунната светлина.

— Женевиер! — гласът на Тристан надвика шума на вълните. Около нея се завъртя вихрушка от чакъл и прах и изведнъж тя се оказа свободна. Двамата мъже се търкаляха по земята и неотстъпно се приближаваха към ръба на скалата. Продължителен вик от болка, изпълнен със съзнание за неизбежната смърт прониза нощната тишина. Останала без дъх, Женевиер видя как една неясна фигура полетя в пропастта, удари се няколко пъти в издадените скални блокове, а накрая се потопи в прибой и бе отнесена от течението.

Тя изпищя и пищя дотогава, докато две силни ръце я вдигнаха високо във въздуха и я понесоха далеч от ръба на скалата.

— Тристан! — тя прошепна задавено името му и се вкопчи като удавница във врата му. — Тристан... Катрин!

— Тя е в пещерата, любов моя, и Джон я пази.

— Но... как...

— Не посмях да нападам Гай на пътеката към пещерата, защото реших, че е твърде опасно. Затова забавих ход и Джон ме настигна. След него препускаха Роджър и Едуина. Леля ти познава тези пещери и предположи, че негодникът ще те доведе именно тук.

— Като видях, че Катрин е изчезнала, едва не умрях...

— Прочетох го по лицето ти и реших, че е време да се покажа.

— О, Тристан! — той я пусна на земята, но не я освободи от прегръдката си. Лицето му, осветено от лунната светлина и пламъците на огъня, изглеждаше кораво както винаги. Женевиер го погледна

право в очите и заговори възбудено: — Повярвай ми, аз съм невинна! Ако знаех, че Гай е убиеца на баща ми и годеника ми... Искях да го защитя, защото смятах, че съм му задължена. Искях да остана лоялна към делото на баща си...

— Знам всичко — прекъсна я с мека усмивка Тристан.

— Ти... Наистина ли знаеш?

— Любов моя, аз бях глупак и не смеех да ти повярвам. Прощаваш ли ми?

По бузите ѝ се затъркаляха сълзи.

— Аз ли трябва да ти простя? Трябваше да те предупредя още в Бедфорд Хет, когато го видях да се промъква тайно в къщата...

— Не говори повече, мила.

— Не биваше да мълча! Мълчанието ми изложи всички ни на опасност. Само като си представя какво щеше да стори с Катрин...

— И с теб — Тристан я целуна по челото и продължи: — Трябва да благодарим на всевишния, че ни дава още една възможност да живеем и да се обичаме.

— О, Тристан...

— Прощавайте, но по-късно ще имате достатъчно време за това — стреснати, двамата се обърнаха към Джон, който вървеше към тях и непохватно притискаше до гърдите си Катрин. Щастлива, че е обект на вниманието му, малката размахваше юмручетата си и го удряше по лицето.

— Катрин! — изплака Женевиер и се втурна да прегърне бебето си.

— Внимавай! Само ако знаеш колко е мокра...

— Миличката ми! — изхълца Женевиер и горещите ѝ сълзи закапах по мъничкото лице. Тристан прегърна жена си и развеселено препоръча на Джон по-скоро да се научи как се преповива бебе.

— Имам достатъчно време до есента — отговори ухилено младият му приятел. После заяви, че е крайно време да се връщат при Роджър и Едуина, които сигурно вече умирали от страх. Хвърли презрителен поглед към съучастника на Гай и допълни, че колкото и да не му се иска, първо ще трябва да се погрижи да го погребат.

Тристан помоли Женевиер да вземе нещата си от пещерата, но тя поклати решително глава. Нищо не беше в състояние да я накара да се

върне отново в онова ужасно място. Тристан само поклати глава и побърза да ѝ донесе наметката и обувките.

Щом се облече, той я вдигна на гърба на Пю и се покачи зад нея. Джон тръгна след тях, водейки останалите коне за юздите. Скоро стигнаха до мястото, където ги очакваха Роджър и Едуина. Женевиер прегърна леля си и двете избухнаха в сълзи. Мина доста време, преди да се успокоят и да си признаят, че са изпитали смъртен страх.

Малката група препусна към Едънби. Пътуването трая няколко часа. Луната вече се спускаше към хоризонта, когато Женевиер съзря в далечината крепостните стени, останали пощадени от огъня. Голяма част от замъка лежеше в прах и пепел. Тристан дръпна юздите на Пю и остави другите да минат напред. Бебето спеше в прегръдката на Едуина.

— Ето че замъкът ни е разрушен — въздъхна с болка Женевиер.
— Слава Богу, Едуина ме увери, че пожарът е бил потушен, преди някой да стане жертва на пламъците. И за това трябва да сме благодарни, не мислиш ли?

— О, да — топлият дъх на Тристан помилва бузата ѝ. — Но какво ще правя сега? Вече нямам стени, които да опазят дивата ми, необуздана съпруга.

Женевиер се усмихна и облегна глава на гърдите му.

— Не ти и трябва. Сърцето ми е приковано към твоето със здрави вериги.

— Вериги ли? — засмя се тихо той. — О, не, ти си ме привързала към себе си с копринена мрежа.

— О, Тристан, толкова те обичам!

— И аз теб, любов моя.

— Скоро ще си бъдем у дома — пошепна тя, без да се плаши, че домът им е руина. Едънби — това име носеха скалите и морето, горите и полята, но преди всичко хората, които живееха по тези земи. — Ще построим отново замъка. Ще го направим по-голям и по-красив. Трябват ни поне пет детски стаи — и училище. Ще обзаведем прекрасни кабинети за учените, които ще идват при нас от всички краища на света. Ще доведем най-добрите учители за Ан и Катрин, за детенцето на Джон и Едуина... и за...

— И за кой още? — ръката на Тристан я притисна по-здраво.

— Значи вече знаеш? — засмя се Женевиер.

— Ами... Едуина не се стърпя да ме уведоми...

— Този път ще имаме син.

— Това е най-съкровено ми желание — Тристан дръпна юздата на Пю, обърна жена си към себе си и впи устни в нейните. Вярно, замъкът им беше разрушен. Но огромната скала се издигаше над морето както преди хиляди години и много скоро върху нея щяха да построят новата крепост на Едънби. Той се вгледа в розовеещото утринно небе и прошепна: — Тук се намериха червената роза на Ланкастър и бялата роза на Йорк и се обединиха завинаги.

— Мислиш ли, че войната най-сетне ще свърши? — пошепна унесено Женевиер.

— Поне *нашата* война приключи окончателно.

— Тогава бялата роза ще се отърси от бодлите си.

Тристан избухна в смях, заби пети в хълбоците на Пю и докато препускаха към овъглените стени на замъка, прошепна в ухото на Женевиер:

— За съжаление нямаме легло, на което да си починем. Но бъдещето ни е подготвило постеля от рози — освободени завинаги от демоничните си бодли.

Първите слънчеви лъчи позлатиха сивите скали, златночервена светлина възвести идването на новия ден.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.